

Odotähtö

ODOTA AUTOSSA

Tommi Salminen

© Tommi Salminen 2019

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

”Postimies”

”Rakennusmies”

”Sähkömies”

”Putkimies”

”Sähköputkimies!”

Jäin hetkeksi miettimään pitääkö viimeisin hyväksyä. Pelin henkeen kuului, että kaikki mies-loppuiset sanat kävivät – myös supersankarit – ja olisi vaikea perustella miksi elokuvan nimi ei kävisi, vaikka se vain suomennos olikin.

”Peräsmies,” vastasin kiusallani, koska olin varma, ettei kaveri ollut siitä kuullut.

”Ja sekö **ei** ole sinun keksimä?” hän kysyi, kuten oli odotettavissa.

Taputin itseäni selkään.

”Peräsmies on aitoa kotimaista supersankarituotantoa,” selostin ylpeänä. ”Se esiintyi Pahkasiassa ennen vuosituhannen vaihdetta.”

Kaveri katsoi minua ikään kuin ei uskoisi, mutta hänen kasvoiltaan näki hänen miettivän jo seuraavaa miestä. Hän kuitenkin jatkoi tuijottamista epämiellyttävän pitkään.

”Pidä katse tiessä!” jouduin muistuttamaan.

Hän kääntyi nopeasti eteenpäin enkä voinut olla varma oliko tilanne ollut hänellä hallinnassa. Jos olisimme olleet

elokuvassa niin juuri sillä hetkellä vastaan olisi ajanut auto torvea huudattaen. Olisin tosin Ihmeteltyt, jos joku hullu olisi löytynyt ajamasta niin korvessa siihen aikaan vuodesta. Ja kuten odottaa saattoi, välittömästi edellisen ajatukseni jälkeen mäennyppylän takaa tuli näkyviin ajovalot.

”Kuka idiootti ajaa täällä tähän aikaan?” kysyin yrittääkseni paikata oman päänsisäisen ristiriitani ja samalla keksin ainakin kaksi tarpeeksi idioottia.

”Talonmies,” kaveri sanoi.

Hetken mietin mitä hän horisi, kunnes ymmärsin.

”Varmaan eksynyt,” hän jatkoi. ”Pysähdytäänkö auttamaan?”

Annoin noin 90% todennäköisyyden sille, ettei hän ollut tosissaan.

”Mietitäänpä,” aloitin pitkän piikittelyni. ”Ajaisin autoa yksin keskellä synkintä syrjäseutua, kun vastaan tuleva auto yhtäkkiä pysähtyisi ja ulos astuisi käsiään heiluttamaan kaltaisesi maihareihin ja maastotakkiin pukeutunut mörssäri, jonka sheivattu ja kiillotettu päälaki loistaisi kirkkaammin kuin kuu. Pysähtyisinkö?”

”Kyllä, ja ottaisit selfien,” kaveri tiesi.

Käytin muutaman sekunnin arvostaakseni hiljaa mielessäni kaverin taitoa kaivaa esiin yläasteajan hölmöilyjäni. Arvostukseni aikana vastaan tulija suhahti ohi – selvää ylinopeutta – ja palasin tärkeämpien asioiden pariin.

”Erämies,” sanoin.

”Perämies,” tuli taas välittömästi vastapalloon.

”Feministit rakastavat tätä peliä,” huomausin pelatakseni aikaa. Minulla oli vain yksi mies varastossa hätätilanteiden varalta, enkä halunnut käyttää sitä vielä.

Kaveri ei tarttunut täkyyni. Seurasi hetken hiljaisuus, jonka aikana kuulin taas heikon sateen ropinan tuulilasissa. Tunnistin neljä vaihtoehtoani. Ensimmäinen ja paras oli

keksiä jokin uusi mies, mutta en uskonut siihen ihan heti pystyväni. Toinen vaihtoehto oli laittaa radio päälle. Kolmas oli sanoa jotain säästä ja neljäs oli käyttää varastossa ollut mieheni— *Haa!*

”Varastomies!” julistin voitonriemuisena, vaikka pelin voitti vasta toisen luovuttaessa.

Kaveri ei alkuun reagoanut, mutta laittoi sitten radion päälle. Olin tyytyväinen, ettei hän ottanut puheeksi säätä.

”♪ –to drag me away from you ♪”

Kaikki rakastavat Totoa, ajattelin. Halusin kuunnella kappaleen kokonaan, mutta piti tyytyä siihen mitä oli jäljellä.

”♪ *There’s nothing that a hundred men or more could never do.* ♪”

”♪ *I bless the rains down in Africa.* ♪”

”♪ *I bless the rains down in Africa.* ♪”

”♪ *I bless the rains down in... jaaaa, siinä oli Toto ja heidän 90-luvun alun hittinsä Africa.*”

Kirosin radiotoimittajan. Vihasin heidän tapaansa katkaista kappaleita omien jorinoidensa vuoksi.

”*Kello lähenee yhdeksää ja uutisten jälkeen studiossa on Markku Isovaara kertomassa, miten maallikko tunnistaa myrkylliset sienet ja mistä sieniharrastus kannattaa aloittaa. Mutta ensin tosiaan uutiset.*”

PI...PI...PI...PI...PI...PIIIIIIP

Kaveri sääti äänenvoimakkuutta alaspäin.

”Taas saadaan kuulla miten pommit räjähtelevät Afganistanissa, jää sulaa jääkarhujen alta ja joku on pöyristynyt.”

”Varma bingo,” sanoin.

”Ainoa kiinnostava asia on sää,” kaveri jatkoi ja huudahti sitten: ”Säämies!”

Nostin peukun pystyyn hyväksynnän merkiksi. Huomasin sitten nojaavani hieman eteenpäin ja painoin selkäni kiinni penkkiin tuhahduksen saattelemana.

”Onko vielä pitkä matka?” artikuloin kuin lapsi. ”Koska ollaan perillä?”

”Ei se kauhean kaukana enää ole,” kaveri väitti. ”Aikataulussa ollaan.”

Hän viittasi siihen epämukavaan tosiasiaan, että minun piti olla kasarmilla puoleen yöhön mennessä tai muuten jälleen kerran tutkittaisi, hutkittaisi ja esapekat jaettaisi. Toinen deadline oli toki siinä, että Virpi oli juuri tulossa rajan yli ja se oli huonoa aikaa olla keskellä metsää.

”Panomies,” sanoin heittääkseni pallon taas kaverille. En tosin ollut ylpeä miehestäni.

Kaveri hiljeni miettimään ja kiinnitin huomiota hänen outoon tapaansa pitää ohjauspyörästä kiinni – ikään kuin tietäisin asiasta jotain. Olin katkera siitä, etteivät autot kiinnostaneet minua. Koin jääväni jostain hauskaista paitsi.

”Onko anjovis kala?” kaveri yhtäkkiä kysyi sen näköisenä ja kuuloisena että hän oli varmaan miettinyt asiaa jo pitkään.

Ehdin jo melkein vastata sen tietysti olevan, mutta sitten huomasinkin olevani epävarma. Uiko jossain vesissä tosiaan anjoviksia, vai muuttuivatko jotkut kalat anjovikseksi, kun niitä käsitteli jotenkin? En ainakaan osannut yhtään sanoa miltä anjovis-kala näyttäisi. Jaoin nämä ajatukset kaverin kanssa ja totesimme yhdessä, että totuus pitää selvittää. Googlettaminen lankesi ymmärrettävästi apukuskille.

Ensisilmäys puhelimeeni kertoi nettiyhteyden olevan heikko, muttei olematon. Näpyttelin Googleen sanan anjovis ja jäin odottamaan. Muutaman sekunnin päästä alkoi näyttää

siltä, että joutuisin odottamaan kauan, joten mietin hetken miehiä ja keksinkin yhden.

”Apumies,” kaveri sanoi ja poltti saman tien keksintöni.

”Varas!” huudahdin, mikä sai kaverin virnistämään. ”Voisin olla vielä kotona Halon hakkuussa, mutta sen sijaan olen jumissa liikkuvassa autossa **tuollaisen** kanssa.”

En oikeastaan voinut olla hakkaamassa Haloa, koska olin tyhmyyksissäni lainannut Xboxini ja Halon tälle kaverilleni. En tosin aavistanut kaverini raahaavan niitä mökillensä ja vielä unohtavan niitä sinne. Normaalisti se ei olisi ollut mikään kiireellinen ongelma, mutta olin viikolla uhonnut kasarmilla, että voidaan seuraavana vapaailtana pitää Halo-turnaus. Ja koska muistin itse vasta paria tuntia aikaisemmin lainanneeni ne vehkeet niin ei jäänyt muita vaihtoehtoja kuin nöyrästi perua turnaus tai ajaa kaverin mökille hakemaan niitä.

”Pahempaa olisi olla jumissa yksin,” kaveri huomautti. ”Tai jos olisit jumissa Slendermanin kanssa.”

Sen nimen mainitseminen sai minut värähtämään. Olin edellisinä viikonloppuvapaina tehnyt toistuvasti sen virheen, että olin yksin yön pimeinä tunteina pelannut Slenderman-kauhupeliä ja nähnyt siitä painajaisia. Siinä pelissä samoiltiin metsässä vältellen Slendermaniksi kutsuttua hintelää hahmoa, jolla oli luonnottoman pitkät kädet. Sitä pelatessa ei koskaan voinut kokea olevansa turvassa, koska Slenderman saattoi milloin tahansa ilmestyä minkä tahansa puun takaa.

Pakenin epämurkavaa oloani kännykkäni näytölle, jossa vihdoinkin näkyi Wikipedia-artikkeli anjoviksesta. Referoin sen sisällön ääneen. Mieleeni tuli muisto vastaavasta googlettamisesta, kun olin miettinyt mitä eroa oli marjoilla ja hedelmillä. Sen pohdinnan johdosta tiesin, ettei mansikka ole kumpaakaan, vaan se on epähedelmä.

”Pelataan toista peliä,” ehdotin, kun sellainen tuli minulle mieleen.

Hiljaisuus pakotti minut jatkamaan.

”Leikitään lääkärin odotushuonetta.”

Sain oudon katseen, kenties aiheesta. Olin pelannut sitä peliä ainoastaan kirjallisessa muodossa netin välityksellä tuntemattomien kanssa ja silloin se oli tuntunut hauskalta.

”Onko meillä naistenlehtiä?” kaveri kysyi.

Olin tutkivini taskujani. Tutkin sitten auton lokeroita silkasta mielenkiinnosta. Avasin hansikaslokeron ja siellä oli jokin vihkonen, pieni avain ja jotain A4-saastetta. Ovilokerossa oli CD-kotelo ja tyhjä puolen litran limupullo. Keskikonsolissa oli käytettyjä nenäliinoja, avainnippu ja kaverin uudenkarhea iPhone. Otin hansikaslokerossa olleen vihkon käteeni ja totesin sen olevan auton käyttöohjekirja.

”Oikeastaan,” aloitin selatessani käyttöohjetta kuin etsien sieltä jotain kiinnostavaa, ”en lue naistenlehtiä odotushuoneessa. Olen vain lukevinani niitä.”

”Sitten siirrät painosi toiselle kankulle ja yrität pieraista huomaamattomasti,” kaveri sanoi.

”Olet asian ytimessä,” imitoin Pulkista. ”Peli alkaa nyt.”

Tuijotin simuloitua naistenlehteä. Autossa vallitsi harmoninen hiljaisuus, pois lukien auton ja sateen äänet. Kun aikaa oli kulunut mielestäni tarpeeksi niin yskäisin. Kaveri vastasi siirtämällä painoaan pahaenteisesti toiselle kankulle ja varmisti katseellaan minun huomanneen.

Jatkoimme hetken hiljaisuudessa ja liikkumattomuudessa kunnes kaveri rapsutti partaansa. Taitavaa, ajattelin. Yskäisin uudestaan, taitoin ohjekirjan siten, että se oli kädessäni vain yhden sivun kokoinen, ja vaihdoin asentoani. Hieman myöhemmin kaveri otti puhelimensa keskikonsolista ja näpytteli sitä kaksin käsin nojaten kyynärpäillään rattiin.

”Okei, voitit,” nöyryyin. ”Puhelin pois.”

En sietänyt sitä, että kuljettaja keskittyi puhelimeensa ajon aikana. Protestihuokasin ja katsoin ulos. Lyhyt purske kovempaa sadetta iski tuulilasiin ja se sai minut huomaamaan kylmyyden. Katsoin kojelaudassa olevaa lämpömittaria, joka näytti +4C°. Valitin aiheesta ja kaveri osoitti toiseen kohtaan kojelautaa, jossa oli kahteen kertaan lämpötila +16C°.

”Sisälämpötilaa voi säätää erikseen sille puolelle,” hän sanoi ja osoitti vielä oikeaa säädintä. ”Tavaratilassa on myös huopa. Katson mielelläni, kun ryömit sinne.”

Harkitsin hetken. Jos olisin ollut 50 kg kevyempi niin olisin varmaan kiusallani yrittänyt. Käänsin omaa lämpötilasäädintäni niin, että näyttöön tuli arvo +19C°.

”Ihmettelen vain,” kaveri jatkoi, ”miten tuolla ruholla voi tulla kylmä.”

”Ainakin kestän pidempään autiolla saarella,” annoin vakiovastaukseni vararenkaastani nälviöille.

Kaveri hymyili siihen malliin, että oli tyytyväinen comebackiini ja siihen, etten oikeasti loukkaantunut.

”Autiosta saaresta tuli mieleen,” sanoin, ”ei kai meille tullut juotavaa mukaan?”

”Tavaratilassa on Lasolia,” kaveri vastasi, olettaen varmaan minun tietävän mitä se on. Oletin sen olevan jotain auton huoltoon liittyvää ja siten tuskin juomakelpoista. Pidin kuitenkin tietämättömyyteni omana tietonani ja tulkitsin vastauksen niin, että juotavaa ei ollut.

”Kun tätä aikaa nyt on niin hyvin, niin...” kaveri pahaenteisesti aloitti. ”Voitaisiin perillä ottaa yksi erä Haloa.”

Vilkaisin taas kelloa. Aikaa ei mielestäni ollut hyvin. Samalla kiinnitin huomiota kaverin outoon vääntelehtimiseen, joka ei näyttänyt peitellyltä pierulta. Kaveri myös huomasi minun huomanneeni.

”Kuselle pitäisi päästä,” hän sanoi.

Mieleeni tuli tyhjä limupullo ja elokuva Nuija ja Tosinuija. En halunnut kokea sitä.

”Vain kaksi tietää pystytkö pidättämään perille asti,” totesin, ”ja olen puheväleissä vain toisen kanssa.”

Kaveri näytti tajuavan sutkautukseni. Sen takia varmaan olimmekin niin hyviä ystäviä.

”Painimme tosiaan samassa sarjassa ja puhumme keskenämme pahaa sinusta,” kaveri ylpeili. ”Hän ei meinannut aluksi uskoa sinun olevan todellinen, kun kerroin kaikista toilailuistasi.”

”Pellet,” sanoin ankeasti, kun en keksinyt mitään osuvaa. Vastustin hetken halua kysyä mihin toilailuihin hän viittasi, mutta en kestänyt kauaa.

”Kerroit varmaan ensimmäisenä sen raitiovaunujutun?” tarkistin.

Kaveri virnuili muistolle.

”Jos olisit saanut sen liikkeelle...” hän sanoi. ”Kerron aina ensiksi sen happotarinan.”

Se muisto sai minutkin virnistämään. Yläasteen kemian tunnilla olimme yhdessä keksineet vaihtaa salaa suolahappopullon sisällön vedeksi. Ruiskutimme sitä sitten toistemme kasvoille ja huusimme teatraalisesti.

”Siitä tuli sanktiota,” muistelin. ”Taisi olla kolme tuntia jälki-istuntoa ja kirjeet vanhemmille.”

Naureskelimme hetken yhdessä. Peruskoulun jälkeen näytti siltä, että kasvaisimme erillemme, kun minä menin lukioon ja hän ammattikouluun. Emme oikeastaan olleet edes nähneet pariin kuukauteen ennen yhteistä Halon hakureissuamme. Olin mielissäni siitä miten hyvin meillä edelleen synkkasi.

Katselin hetken maisemia, vaikkei ulos muuta nähnytkään, kuin ajovalojen valaiseman osan tiestä. Asfaltoitu osuus oli näemmä jäänyt jossain vaiheessa taakse ja ajoimme

hiekkatiellä. Yritin muistaa, milloin olisin viimeksi nähnyt hiekkatien, mutta en keksinyt. Ihmettelin, miten vähän tietä näkyi sateella pimeässä ilman katuvaloja ja olin tyytyväinen, että itse sain olla vain matkustajana. Minulla tosin ei ollut ajokorttia, joten vaihtoehtoja ei ollut.

Yllättäen puhelimeni valitti akun varauksen olevan vähissä. Kysyin, oliko autossa sopivaa laturia, minulla kun oli iPhone kuten kaverillakin, joskin vanhempaa mallia.

”Itsehän juuri katsoit kaikki lokerot,” kaveri huomautti.

Oikeassahan hän oli. En ollut nähnyt laturia, kun pengoin lokeroita. En edellyttänyt häneltä tarkempaa auton varustelun tuntemusta, koska emme suinkaan olleet hänen omassa autossaan, vaan hänen vanhempiansa autossa. Kenelläpä ikäiselläni amiksella olisikaan sellaiseen autoon varaa...

...Entisellä luokkatoverillani Tahvanaisella toki olisi, mutta kuten rikkaat yleensä, hän ei tuhlannut koskaan. Harkitsin hetken, olisiko siinä yleisempää syy-yhteyttä, mutta lopetin pian harkinnan, koska sen lopputulos alkoi vaikuttaa vastenmieliseltä. Päädyin sen sijaan muistelemaan sitä kertaa, kun melkein voitin reilun kymppitonnin monivedosta. En ollut vielääkään antanut sitä viime hetken sulamista anteeksi ykkösdivarin jalkapallojoukkueelle, joka ei ansaitse nimensä tulla mainituksi. Kaikki oli näyttänyt niin hyvältä varsinaisen peliajan ollessa jo täynnä.

Kiinnitin taas huomiota kaverin tuskaiseen vääntelehtimiseen. Se sai jo itsenikin tuntemaan oloni erittäin epä mukavaksi. Mieleeni muistui se kerta, kun olin pyöräilemässä – silloin kun olin vielä liikunnallinen – ja juuri kun olin lenkkini kaukaisimmassa pisteessä, minuun iski hirveä tarve päästä täysistunnolle. Ne kymmenet minuutit, mitä suurin mahdollinen kotimatka kesti, olivat pisimmät ja vastenmielisimmät siihenastisessa elämässäni. Sellaista

kokemusta en toivoisi vihamiehilleenkään – en edes yläasteen Roopele.

Takerruin viimeisimpään ajatukseeni. Roope oli kyllä ollut niin mätä tyyppi, että hänelle voisi ehkä sittenkin toivoa kaikkea pahaa. Juuri sellaisia luokkaterroristeja maailma ei kaivannut ja he saisivatkin palaa helvetin alimmassa kerroksessa yhdessä niiden kanssa, jotka räpläsivät puhelintaan elokuvateatterissa.

Vajosin ajatuksissani syvemmälle. Mietin kaikkia niitä kertoja, kun Roope oli häiriköinyt minua erityisesti. Millä kaikilla nasevilla sutkauksilla sitä olisikaan voinut lytätä Roopen maan rakoon. Miten Jemina olisikaan ihaillut minua, jos olisin ottanut tilanteen haltuun. Miten asiat olisivatkaan olleet paremmin, jos olisin minä tahansa kertana noussut vastarintaan... Mutta sen sijaan minusta tuli mikä tuli ja Jeminasta en ollut kuullut mitään muutamaan vuoteen – onneksi en tosin Roopestakaan.

Ajatukseni ajalehtivat Roopeen liittyviin väkivaltafantasioihin, mistä ne tulivat takaisin todellisuuteen, kun auto tärähti tiessä olleen montun kohdalla. Olin tyytyväinen palautuksesta maan pinnalle, koska tietyistä fantasioista tulee aina vain paha mieli.

Tyydyin joksikin aikaa hiljaisuuteen ja keskityin kuluttamaan kilometrejä pois välillä silmiäni ummistaen. Havahduin, kun huomasin kaverin irvistävän ja pitelevän vatsaansa.

”Ei taida olla pelkkä kusihätä enää?” tarkistin.

Kaveri ei saanut sanottua mitään, puhalsi vain ja pudisti päätään. Edelleen satoi, muttei niin paljon, etteikö kyykyllä voisi käydä. Kaveri oli ainakin käynyt oikean armeijan, joten hänellä luulisi olevan kokemusta. Katsoin uudestaan ympärilleni yrittäen löytää jotain vessapaperin korviketta. En kuitenkaan löytänyt parempaa kuin ne käytetyt nenäliinat ja

hansikaslokerosta jonkin pienen rätin, joka oli varmaan tarkoitettu auton pesuun. Näytin niitä.

”Parempaa en löydä,” sanoin pahoittelevasti ja tunsin jo auton jarruttavan.

”Pari tuoretta nenäliinaa on,” kaveri sanoi ja taputti taskuaan kärsivän näköisenä.

Auto pysähtyi tien laitaan ja kaveri yritti avata ovea niin kovalla kiireellä, että siihen kului paljon enemmän aikaa kuin normaalisti. Tunsin erittäin vastenmielisen hajun nenässäni, mutta en kysynyt, koska en halunnut tietää. Lopulta kuskin ovi aukesi ja autoon sisälle syttyi valo. Sukelsin vielä kerran hansikaslokeroon yrittäen epätoivoisesti löytää sieltä jotain, mistä voisi olla kaverille apua kyykätessä kylmässä, pimeässä ja sateisessa metsässä. Siinä tonkiessani tunsin ja kuulin kuskin oven menevän tavallista kovempaa kiinni. Ääni oli kuitenkin hallittu, eikä ollenkaan antanut ymmärtää auton mitenkään kärsivän sellaisesta kohtelusta.

Muistin lukeneeni jostain autonvalmistajien näkevän paljon vaivaa oven sulkeutumisaaneen. Tekniikka olisi jo ajat sitten mahdollistanut hiljaiset ovet, mutta sopivan jämäkkä paukahdus kuulemma vetosi ihmisiin autokaupoilla. Sen koettiin olevan tae laadusta.

PING *PING* *PING*

Siinä samassa autossa pärähti soimaan **PING** jokin hälytysääni, joka muistutti minun vanhempieni auton herjaa **PING** kiinnittämättömästä turvavyöstä. Molemmat äänet olivat erittäin ärsyttäviä **PING** – epäilemättä suunnitellusti, jotta niitä ei jätettäisi huomiotta. Kirosin **PING** suunnittelijan. Olisin mieluummin vain odottanut rauhassa kaverin paluuta, mutta **PING** tiesin, etten kestäisi sitä ääntä montaa sekuntia. Mikä auton mielestä **PING** muka voisi olla niin kamalaa, kun auto ei ollut edes liikkeessä? **PING**

Katsoin mittaristoa saadakseni vastauksen **PING** kysymykseeni ja se lukikin siellä harvinaisen selvästi:

Avain poistunut autosta.

PING Viesti kuulosti minun **PING** amatööripäähäni kuitenkin oudolta **PING**, koska olin kuvitellut **PING** auton sammuvan, jos **PING** avaimen ottaa pois **PING** virtalukosta. Vaistomaisesti yritin **PING** katsoa virtalukkoon, mutta **PING** en löytänyt sellaista. **PING** Vanhempieni autossa oli **PING** avaimen mentävä reikä **PING** ratin oikealla puolella, **PING** mutta tässä autossa **PING** ei ollut. Minulla **PING** tosin ei ollut **PING** omalta paikaltani mitään **PING** mahdollisuutta nähdä ratin **PING** vasemmalle puolelle, enkä **PING** ollut ihan vielä **PING** valmis kiipeämään keskikonsolin **PING** ylitse.

PING *PING* *PING*

Tunsin kuinka hermoni **PING** paloivat. Äänen oli **PING** loputtava välittömästi. Löysin **PING** kojelaudasta napin, jossa **PING** luki *Start / Stop Engine*. **PING** Painoin sitä.

Moottori sammui ja hälytysääni hiljeni. Yhtäkkiä oli käsittämättömän hiljaista, vaikka edelleen satoi ja radiosta kuului vaimeasti musiikkia. Sateen ropina tuntui suorastaan rentoutuskuunnelmalta, joista minulla oli paljon kokemusta. Nojasin taaksepäin, suljin silmäni ja huokasin äänekkäästi. Valitettavasti huomioni kiinnittyi sitten kaverin jättämään pahaan hajuun, joka pakotti minut etsimään ikkunan avaamiseen tarkoitettua napin. Raotin omaa sivuikkunaani sen verran, että raikasta ilmaa virtasi sisään, mutta sade ei kuitenkaan päässyt liikaa kastelemaan.

Nautin hetken säätämiseni tuomasta voiton tunteesta. Harmitti vain, että kaveri joutui epäilemättä samaan aikaan

käymään kovaa taistelua. En kuitenkaan yrittänyt bongata häntä metsästä, koska pahimmassa tapauksessa olisin onnistunut ja nähnyt samalla jotain, mitä en voisi tehdä näkemättömäksi. Täysistunnon seuraaminen ei ole kenellekään mieleen. Sitä ajatellessani huomasin myös, etten edes tiennyt kummalle puolen tietä pitäisi katsoa, jos kuitenkin haluaisi nähdä jotain.

Ummistin silmäni uudestaan ja kuuntelin sadetta. Vaikka tunsinkin lähinnä sympatiaa kaveria kohtaan, pieni vahingonilon peikko hiipi kuitenkin pikkuhiljaa mieleeni. Päädyin miettimään kävisikö peikkomies miespelissä ja yritin palauttaa röllilaulun sanoja mieleeni. Vedettyäni vesiperää hetken, päädyin Googlen äärelle. Puhelin varoitti taas akun vähäisestä varauksesta, mutta päätin hakuni olevan riittävän tärkeä.

Pitkän lataamisen jälkeen Google antoi ymmärtää, että peikkomies oli lähinnä hyvin suosittu nimimerkki erinäisillä keskustelupalstoilla. Se tosin riitti minulle, koska nimimerkit kelpasivat miespelissä siinä missä supersankaritkin. Yritin keksiä lisää vastaavia nimimerkkejä, mutta keksinkin vahingossa tonttumiehen The Joulukalenterista. Minulla oli siis varastossa jo peikkomies, tonttumies ja suuri ylpeyteni viikatemies. Ajattelin hetken pelaavani peliä itseäni vastaan, mutta en kuitenkaan vajonnut niin alas.

Auton sisävalo sammui itsekseen ja ympärilleni lankesi täysi pimeys. Huomasin sateen yltyvän. Tuulilasiin paiskautuvat pisarat olivat suuria – sellaisia, jotka kastelevat läpimäräksi muutamassa sekunnissa. Sympaattisuuteni ja vahingoniloni ottivat jälleen mittaa toisistaan, mutta sillä kertaa ne päätyivät tasapeliin. Ulkomaailma ei olisi voinut tuntua vähempää houkuttevalta. Pelkkä ajatuskin ulos astumisesta puistatti. Sillä hetkellä toivoin sen mainostetun takakontin huovan olevan käteni ulottuvilla. Olisin käpertynyt

sen alle lämpimään ja yrittänyt unohtaa muutaman tunnin päässä odottavan paluuni kasarmille...

Iljettävälle kasarmille, manasin. Tunsin katkeruutta niitä kohtaan, jotka luistivat varusmiespalveluksesta jollain keksityllä tai vähintäänkin väritetyllä nyyhkytarinalla. Legenda kertoi eräästä herrasta, joka vältti palveluksen jalkavamman perusteella, mutta oli kuitenkin ammattikoripalloilija. Olisin itsekkin varmasti voinut vähäisellä yrittämisellä välttää koko touhun, mutta jokin pahainen kunnian tunne esti sen.

Eipä se B-miehen arki kovin kunniaakasta ole ollut.

Ravistelin taas tutun ja myrkyllisen ajatuksen mielestäni ja korvasin sen logiikalla. Armeijassa oli paljon töitä, jotka eivät edellyttäneet mudassa möyrimistä, mutta jotka jonkun oli kuitenkin pakko tehdä. Oli järkevää, että niitä hommia tekivät ojankaivajiksi sopimattomat henkilöt. Kaikki voittivat, paitsi suurin osa. He, kuten taas kärsivä kaverini, joutuivat ryömimään koko kansan edestä. Hänen juttujensa perusteella tosin armeija oli ollut hänen elämänsä parasta aikaa, joten liialliseen syyllisyyden tunteeseen ei ollut aihetta.

Tarkistin aikani kuluksi, ettei minulle ollut tullut mitään viestejä viimeisen minuutin aikana. Ei ollut. Laitoin puhelimen taas taskuuni, kun tajusin että kellonaika kiinnostaisi. Otin siis puhelimeni taas esiin – siitä huolimatta, että sen näytön katsominen pimeydessä rasitti silmiä – ja laitoin sen taas pois katsottuani kelloa. Olimme olleet jo hyvän tovin tien päällä. Arvioin kaverin puheiden perusteella kerkeäväni takaisin määräaikaan mennessä ilman suuria ongelmia.

Jos kuitenkin myöhästyn, kaveri ei ihan vähään aikaan lainaile minulta mitään. Myöhästyminen olisi jotain, mitä kaikkein vähiten tässä vaiheessa kaipaisin.

Jatkoin ajatustani miettimällä, milloin kaipaisin myöhästymistä enemmän ja mitä oikeastaan elämässäni eniten kaipasin. Jälkimmäinen kysymys oli kuitenkin liian helppo vastattavaksi, joten keskityin ensimmäiseen. Armeija oli minulla jo turvallisesti voiton puolella ja olin yhdessä muiden tupalaisten kanssa saanut jo jonkin verran vapauksia, jotka tekivät loppuajan lusimisesta vähintäänkin siedettävää. En olisi ensimmäisinä viikkoina voinut kuvitellakaan pitäväni Halo-turnausta, mutta myöhemmin se tuntui jo lähes ihmisoikeudelta. Vapauksia tunnetusti kaipaa vasta sitten kun ne otetaan pois. Koko elämänsä pyörätuolissa elänyt ei välttämättä osaa kaivata kävelykykyä, vaan ainoastaan parempia renkaita.

Vilkaisin oikealle metsään päin, mutta ei ollut toivoakaan nähdä yhtään mitään. Päätelin vilkaisuni tarkoittavan sitä, että halusin kaverin jo palaavan autoon. Vilkaisin taas kelloa kännykkäni näytöltä, mutta se näytti vain minuutin enemmän kuin edellisellä kerralla. Huomioin myös akun varauksen näyttävän entistä heikommalta.

Mokomatkin yli kaksivuotiaat puhelimet alkuperäisine akkuineen. Varaustaso tippuu tasaisesti aina siihen 20 % hälytysrajaan asti, mutta sen jälkeen akkua on oikeasti jäljellä vain rippeet.

Jälleen kerran laitoin puhelimeni takaisin taskuuni, sillä kertaa päättäen olla ottamatta sitä enää esille matkan aikana. Samassa keksin katsoa kellonajan jatkossa kaverin puhelimesta, joka keskikonsolissa edelleen lojui. Otin sen testimielessä käteeni ja siihen syttyi heti valo, näyttäen kaverin mauttoman, mutta kuitenkin niissä olosuhteissa miellyttävän taustakuvan. Akun varaus näytti vahvalta ja puhelin tuntui todella hyvältä kädessä. Minuun iski puhelinkateus. Päätin ostaa samanlaisen heti kun siihen olisi varaa – eli ei välttämättä ikinä.

Laitoin kaverin puhelimen takaisin paikalleen pyrkien asettamaan sen alkuperäiseen asentoonsa, jottei hän huomaisi minun käsitelleen sitä.

Tulisi nyt jo takaisin. En todellakaan halua myöhästyä.

Tajusin sitten, että kaveri tulisi olemaan aivan läpimärkä. Jos hänellä ei ollut autossa tai mökillä mitään vaihtovaatteita, hänellä olisi kohtalaisen epämukava ajomatka vielä edessään. Auton toki sai tarvittaessa hyvinkin lämpimäksi, mutta olin siinä käsityksessä, että ikkunat voisivat silloin mennä huuruun. Toisaalta autoissa oli ymmärtääkseni jokin puhallin, joilla tuulilasin sai pysymään kirkkaana.

Mietin hetken lukiofysiikalla mihin lasien huuruuntuminen perustui. Muistin lämpimään ilmaan mahtuvan enemmän kosteutta kuin kylmään, mutta muita aiheeseen liittyviä sääntöjä en saanut mieleeni. Yritin sitten järkeillä ilmiötä sen yhden säännön perusteella aina aivojeni nyrjähtämiseen asti.

Hieroin päälakeani ikään kuin siitä olisi ollut apua ja hamuilin samalla auton katosta valokatkaisijaa. Keskellä tunsin muuten kankaisessa katossa jonkin muovisen kohouman. Sitä sattumanvaraisesti painellen sain ensin kuljettajan puoleisen lukuvalon syttymään ja sen valon turvin näin valojen säätönapit kunnolla. Laitoin oman lukuvaloni päälle ja sammutin toisen.

Ajattelin huhuilla kaveria ikkunan raosta, mutta siinä oli muutama mutka matkassa. Ensinnäkään en keksinyt mitä oikeastaan huutaisin metsään. Kaverin nimeä? Ei, se kuulostaisi todella nololta. Käskyttäisinkö tulemaan takaisin? Ehkä, mutta siinäkin olisi vaarana, että kuulostaisin kovin huolestuneelta. Kenties pitäisi vääntää jotain vitsikästä, joka liittyisi kaverin keskeneräiseen toimitukseen. Toinen mutka matkassa oli, että tuskin kuulisin sateen ropinan läpi mitään vastaushuutoa. Pitäisi astua – hyi olkoon – ulos.

Harkitsin vaihtoehtojani. Jos astuisin ulos niin pitkäksi aikaa, että saisin huudettua kaverille ja kuunneltua vastauksen niin ehtisin varmasti jo kastua epämukavasti. Jos se paljon puhuttu takakontin huopa olisi käteni ulottuvilla, voisin ehkä käyttää sitä tilapäisenä sateenvarjona. Jos olisin notkea ja ketterä – ja ennen kaikkea pieni – voisin hyvin ryömiä tavaratilaan sisäkautta, eikä tarvitsisi kastua sateensuojaa hakiessa.

Katsoin vasemman olkani ylitse. Siellä avautuva esterata ei houkutellut ollenkaan, mutta kuitenkin enemmän kuin ulkoilu. Hapuilin penkkini alta jotain vipua, jolla saisin siirrettyä penkin niin taakse kuin mahdollista. Löysinkin jonkin kahvan ja vedin siitä kuten vanhempienikin autossa. Tunsin penkin irtoavan kiinnikkeistä ja pystyväni liikuttamaan sitä eteen ja taakse... tai ainakin melkein. Jokin nimittäin esti sen liikkeen merkittävästi taemmas kuin missä se oli alun perin ollutkin. Käännyin niin paljon kuin rankani antoi myöten ja näin takanani lastenistuimen, joka epäilemättä oli ollut siinä koko ajan, mutta minulla ei vain ollut ollut mitään syytä kiinnittää siihen aiemmin huomiota.

Esterata ei siis muuttunut yhtään helpommaksi. Arvioin, että kuljettajan penkkiä ehkä saisi tarvittaessa paljonkin eteenpäin, mutta siitäkään tuskin olisi ratkaisevaa apua. Palasin siis harkitsemaan ikkunan raosta huutelemista ja siinä samassa keksin avata ikkunaa lisää. Jos kaveri oli päätenyt istunnolleen auton oikealle puolelle, niin sitten kuulisin hänet varmasti astumatta ulos. Painoin siis ikkunan säätönappia avatakseni sen kokonaan.

Mitään ei tapahtunut. Kokeilin toiseen suuntaankin, mutta auto ei reagoinut napin painamiseen mitenkään. Pelästyin, kun ajattelin autonkin akun olevan mahdollisesti lopussa. Lukuvaloni kuitenkin paloi normaalisti, joten hylkäsin pian sen ajatuksen. En siihen hätään keksinyt mitään syytä ikkunan

säädön äkilliselle toimimattomuudelle, mutta en myöskään pitänyt sitä merkittävänä asiana. Jouduin tosin taas valitsemaan möyrimisen ja ulos astumisen väliltä.

Ajelehdin muistelemaan lapsuudestani erästä sateista kesäpäivää, jolloin kastuin sanan varsinaisessa merkityksessä likomäräksi. Oli jännä tunne olla niin uitettu, että lätäkköön kaatuminen ei tuntunut kastelevan minua enää yhtään märemmäksi. Hauskaahan se oli – kuiva ja lämmin koti kun oli siinä ihan vieressä ja silloin laitettiin saunakin lämpimäksi. Taisi olla tuoretta pullaakin tarjolla. Muistin vielä erikseen miten riisuin märät vaatteet suihkussa ja alushousuistanikin sai kierrettyä vettä kuin kraanasta.

Siinä autossa istuessani ei tosin ollut kesä, eikä ollut saunaa, saati pullaa, mutta mahdollisuus kastumiseen kyllä oli. Kaveri varmaan oli jo yhtä märkä kuin minä silloin. En tiennyt millainen mökki kaverilla oli, mutta haaveilin puulämmitteisestä saunasta, vaikka tiesin, ettei sellaiselle touhulle ollut sillä reissulla aikaa. Seuraavana kesänä voitaisiin hyvinkin saunoa ja pelata Haloa idyllisessä järvimaisemassa – vielä kun saisi tyttöjäkin mukaan... Unelmoin siitä hetken.

Palattuani ikävään todellisuuteen keksin avata oven poistumatta autosta. Se ei juuri eroaisi avonaisesta ikkunasta huutelusta. Samassa keksin myös sopivan huudon, joten tartuin vitkastelematta ovenkahvaan ja työnsin ovea auki sen verran mitä yletyin pitäen edelleen kahvasta kiinni.

Oikea käteni kastui välittömästi.

”Tulenko pyyhkimään?” huusin auton oikealla puolella olevaan pimeään metsään.

Kuuntelin hetken, mutta en kuullut mitään. Päästin ovenkahvasta irti ja vedin käteni auton sisälle. Oikea kylkeni ja reiteni sai koko ajan hieman osumaa sateesta. Ennen kuin

ehdin harkita asiaa, huusin kaverin nimeä – kovempaa kuin edellinen huuto.

Edelleen kuului vain sateen ropinaa. Katsoin hetken, kuinka sade piiskasi oven sisäpuolen pintoja. Mieleni teki astua ulos ja huutaa toisellekin puolelle metsään, mutta jäin kuitenkin istumaan ja vedin oven kiinni.

Huolestuin. Ja kun huolestuin, mieleeni hiipi taas Slenderman. Se puolestaan sai minut tarkistamaan takapenkin olevan tyhjä. Mikään määrä tarkistamista ei kuitenkaan saanut minua rauhoittumaan. Tunsin koko ajan, että hetkenä minä hyvänsä Slenderman ilmestyy taakseni tai, mikä kenties olisi vielä karmivampaa, ilmestyisi metsästä eteeni ja alkaisi hiljalleen kävellä autoa kohden.

Yritin helpottaa oloani ajattelemalla väkisin jotain muuta, mutta jouduinkin ojasta allikkoon ja ajattelin vahingossa Ring-kauhuelokuvaa. Kylmät väreet saivat minut tärisemään. Takapenkille voisikin ilmestyä Slendermanin lisäksi se kammottava Ringin tyttö. Odotin jähmettyväni pelosta, mutta sen sijaan ajatus tästä parivaljakosta olikin aika huvittava. Pakotin pelon pois nauramalla.

Pian mittailin mielessäni keskikonsolin, ratin ja kuljettajan penkin välistä tilaa. Kuinka suurella vaivalla pääsisin ryömimään siitä yli, avaamaan kuljettajan oven ja huutamaan vasemmalla olevaan metsään? Uskoin sen olevan huomattavasti helpompaa kuin ryömiä tavaratilaan. Riitti että saisin ylävartaloni kurotettua riittävän pitkälle.

Käännyin vaivoin vasemman jalkani varaan ja punnersin itseäni ylemmäs. Siirsin vasemman polveni penkin päälle ja venyitin ensin vasenta kättäni kuljettajan ovea kohden. Huomasin nopeasti pääseväni parempaan asentoon, jos kurotin oikealla kädellä ja otin vasemmalla tukea. Sillä tavalla yletyinkin juuri ja juuri ovenkahvaan ja sain oven salvan avattua. Minun olisi kuitenkin pitänyt yltää paljon

pidemmälle, jotta olisin saanut oven avattua hallitusti. Ähkin ja puhkin kurottaakseni lisää ja sainkin tönäistyä oven kokonaan auki. En tosin sen jälkeen ylettynyt oveen enää mitenkään, enkä pystynyt vetämään sitä kiinni.

Päätin hoitaa yhden asian kerrallaan ja huusin jälleen kerran kaverin nimeä. Oletin hänen vastaavan heti, koska vaihtoehto tuntui liian epämiellyttävältä. Oletuksestani huolimatta en kuitenkaan kuullut mitään muuta kuin sateen. Jos olisin punnertanut itseäni riittävän pitkälle ulottuakseni sulkemaan oven, olisin yhtä hyvin voinut möyriä tavaratilaan, joten palasin takaisin omalle paikalleni istumaan.

Tunsin hikipisaran otsallani. Rapakuntoni kostautui jälleen, mutta ainakin ilma vaihtui autossa kuljettajan oven ollessa sepposen selällään ja minun oveni ikkunan ollessa raollaan. Tilanne alkoi kuitenkin kovasti haiskahtaa siltä, että joutuisin astumaan ulos. Kaikenlaisia kauhuskenaarioita yritti kovasti puskea mieleeni, mutta onnistuin vielä pitämään ne taka-alalla.

Päätin käydä pikapyrähdyksellä ulkona. Jos viuhahtaisin tavaratilalle ensin, saisin sen huovan sateensuojaksi. Sen jälkeen voisin olla hieman pidempään ulkona tarvittaessa. En uskonut odottelun auttavan asiaa enää yhtään, joten panin toimeksi.

Avasin oveni ja kampesin itseni ulos sateeseen. Suljin oven perässäni ja suuntasin harppovin askelin kohti takakonttia. Tunsin, kuinka kastuin olennaisesti lisää sekunti sekunnilta. Auton takana tajusin, etten tiennyt, miten takaluukku avataan. Hapuilin sokkona yrittäen löytää jotain kahvan tuntuista ja tunsin samalla auton olevan kovin kurainen.

Olin jo menettää toivoni, kunnes lopulta löysin rekisterikilven päältä erituntuisen kohdan, jota painamalla luukku aukeni. Vauhditin avautumista käsilläni ja sukelsin

tavaratilaan istumaan heti kun mahduin. Takaluukun toimiminen sadekatoksena tuli minulle positiivisena yllätyksenä. Tarkastin itseni ja totesin kastuneeni, mutta en läpimäräksi. Sitten vain kiskaisisin sen huovan päälleni...

...Paitsi etten nähnyt huopaa missään. Näin kyllä sen kaverin mainostaman Lasol-pullon ja opin samalla sen olevan lasinpesunestettä. Tavaratilassa oli vain vähän satunnaista rojua. Ehdin jo ajatella kaikkea pahaa kaverista ja nauttia hänen jäämisestään metsään, kunnes löysin huovan. Se olikin ollut piilossa näkösellä. Olin etsinyt jotain viikattua pinkkaa, mutta huopa olikin levitetty koko tavaratilan pohjalle kuin suojaksi.

Vihaisena itselleni kiskaisin huopaa siten kuin taikuri kiskoo pöytäliinaa ilman, että mikään pöydällä oleva esine putoaa. Minulta tosin Lasol-pullo putosi maahan ja jokin musta ja raskas metallinen esine kierähti hieman tavaratilan reunaan kohden putoamatta kuitenkaan alas. Nostin Lasolin takaisin tavaratilaan, kietaisin huovan sadeviitaksi ylleni, suljin peräluukun ja menin työntämään kuljettajan ovenkin kiinni. Sitten vedin henkeä.

Huusin molemmille puolille tietä kaverin nimeä niin kovaa kuin pystyin. Huomasin pelon äänessäni ja se sai minut pelkäämään. Ensimmäistä kertaa päästin loppuun asti ajatuksen siitä, että kaverilla saattaisi olla oikea hätä. Vastausta ei kuulunut, joten huusin vielä kerran ja laitoin kaiken keskittymiseni kuuntelemiseen.

Ei kuulunut mitään muuta kuin tuttua sateen ropinaa. Senhetkisessä mielentilassani pystyin tosin jo kuvittelemaan siihen sekaan jos jonkinlaisia kammottavia ääniä.

Otin muutaman askeleen kohti vasenta tien reunaan ja yritin sadesuojahuopani alta nähdä kaveria metsästä. Auton ulkopuolella ollessa metsän reunaan näki edes vähän, tosin kuin auton sisältä. Huomasin tosin heti, että jos kaveri olisi

muutamankin metrin metsän reunan takana, ei minulla olisi mitään toivoa havaita häntä.

Ai niin, se maastotakki...

Kuvittelin roskapöntön eteeni ja potkaisin sitä turhautuneena. Kävelin sitten tien oikeanpuoleiseen reunaan ja yritin sieltä käsin nähdä metsään. Vähemmän yllättäen näkyvyys ei ollut siellä sen parempi. Samassa se vähäinen valo, mitä maailmassa oli, pimeni.

Käännyin ympäri ja päätelin auton sisävalojen menneen pois päältä. Vaikken tiennyt autoista käytännössä mitään, tiesin kuitenkin sisävalojen syttyvän oven avatessa – ainakin vanhempieni autossa. En ollut kuitenkaan koskaan kiinnittänyt huomiota valojen sammumiseen.

Seisoin lähes täydellisessä pimeydessä. En muistanut *aikuisiällä* koskaan kokeneeni sellaista. Joskus lapsena olin erään kaverini kanssa leikkinyt pilkkopimeässä hänen kotinsa alakerran ikkunattomassa vessassa, mutta silloin en ollut yksin, eikä ollut kylmä, eikä satanut – ainakaan sisällä. Meillä oli ollut jotain fosforileluja, jotka hohtivat pimeässä, kun niitä oli pitänyt kirkaassa valossa. Se ajatus sai minut haikailemaan taskulampun perään.

Siinä samassa tajusin, että minullahan oli taskulamppu... puhelimeni taskulampputoiminto. En tiennyt oliko se kaikissa puhelimissa itsestäänselvyys, mutta iPhoneissa ainakin oli mahdollisuus laittaa erikseen päälle kohtalaisen kirkas valo, joka kai alun perin oli suunniteltu valokuvausta varten. Kaivoin välittömästi puhelimeni taskusta ja aktivoin taskulampun, vilkaisten samalla miten epämiellyttävän alhainen varaus akussa oli.

Osoitin taskulampun valokiilan metsään tien oikealle puolen ja sen avulla näin jo hieman ensimmäisten puiden taakse. Arvelin tosin, etten silti erottaisi paikallaan kyykyssä olevaa maastotakkimiestä hänen ollessa vähänkään

kauempana kuin ensimmäisten puiden tasalla. Huusin taas kaverin nimeä samalla kun osoitin valoa metsään päin, mutta en nähnyt mitään liikettä, enkä kuullut mitään vastausta. Menin vielä toistamaan tempun tien toiselle puolen samoin tuloksin. Tunsin huopani kastuvan. Päätin palata autoon sisälle miettimään seuraavaa siirtoani.

Otin askeleen autoa kohti, kun mieleeni yhtäkkiä tuli kammottava ajatus. Mitäs jos auton ovet eivät aukeaisikaan? Voisiko modernissa autossa olla sellainen toiminto, että ovet lukittuvat automaattisesti autosta poistumisen jälkeen? Ajatus tuntui niin pelottavalta, että epäröin hetken ennen kuin kokeilin oikean etuoven kahvaa.

Ovi kuitenkin aukesi ja samalla auton sisällä syttyi valo. Uloshengitykseni sai minut miettimään, kuinka kauan olin ollut hengittämättä. Sujahdin pelkääjän paikalle istumaan ketterästi kuin kaivinkone ja vedin oven kiinni perässäni. Viskasin märän huovan mytyksi kojelaudan päälle. Hetken tuntui kuin olisin kotona.

Hetken jälkeen tunsin kuitenkin olevani enemmän yksin kuin koskaan aiemmin. Katsoin kuljettajan penkkiä ja yritin loihkia siihen toisen ihmisen ajatukseni voimalla. En edes pyrkinyt erityisesti saamaan metsään jäänyttä kaveria siihen, vaan kuka tahansa olisi kelvannut. Kiinnostuin hetkeksi siitä, kenet olisin halunnut siihen kaikkein mieluiten, ja päädyin muutamaan julkisuudessaakin olleeseen nuoreen naiseen. He eivät kuitenkaan ilmestyneet, vaan jatkoin yksinäisyydessäni riutumista.

Huomasin sattumalta taskulampun jääneen puhelimesani päälle ja sammutin sen. Samalla pakotin näytön kirkkauden minimiin, vaikka se oli automaattisesti jo siihen asetukseen säätynytkin. Mieleeni tuli kammottava elokuva nimeltä Haudattu, jossa elävältä haudattu mies yritti pelkän puhelimensa avulla selviytyä. Siinä tarinassa oli akun

kestävyydellä merkitystä. Hänellä ei tosin ollut iPhonea, vaan jokin yksinkertaisempi puhelin.

Hän ei olisi voinut katsoa tietoa anjoviksesta arkussa maatessaan.

Harmittelin hetken sitä, mihin kaikkeen olin akkuani tuhannut. Tiedostin samalla, ettei akkuni varaus itsestään vahvistuisi, joten jotain oli tehtävä.

Keskikonsolista kuului yhtäkkiä Porilaisten marssin alkusoinnut. Jos en olisi tiennyt sen olleen kaverin tekstiviestiäni, olisin ehkä ihmetellyt enemmän. Kaveri oli hieronut sitä ääntä naamaani riittävästi. En ollut itse koskaan vaivautunut tekemään omia ääniä, koska en tiennyt, miten niitä saa toimimaan puhelimesani. Kaveri kuitenkin oli ylpeänä kertonut – moneen kertaan – miten se tehtiin. En tosin koskaan ollut kuunnellut sitä tarinaa kokonaan, mutta muistin, että siinä piti jossain kohtaa muuttaa käsin jokin tiedostopäätte. Otin asiakseni lukea näytöllä vielä hetken näkyvän viestin.

Oox jo koton ;)

Lähettäjän nimeksi oli tallennettu vain Suvi. En tiennyt kuka se oli, mutta olin silti kateellinen – tai ehkä juuri siksi. Kateuteni kuitenkin hälveni heti kun tajusin, että voisin käyttää myös kaverin puhelimen taskulamppua. Se ei edellyttänyt puhelimen lukituksen avaamista. Ilman pääsykoodia tai sormenjälkeä pystyi käynnistämään taskulampun, ajastimen, laskimen ja kameran, sekä säätämään näytön kirkkautta ja äänenvoimakkuutta. Erilaiset verkkoyhteydet oli myös mahdollista kytkeä päälle ja pois. Sen lisäksi käsitin jonkin lain määräävän, että hätäpuhelu piti kaikissa puhelimissa aina pystyä soittamaan.

Hätäpuhelu... Onkohan nyt tarpeeksi kova hätä?

Koin hätäkeskukseen soittamisen olevan äärimmäisen korkean kynnyksen takana, enkä uskonut olevani vielä riittävän pahassa pulassa. Minun piti itse etsiä mies metsästä, eikä hälyttää koirapartiota apuun. Otin kaverin puhelimen käteeni, kytkin sen taskulampun päälle, heitin läpimärän huovan hartioitteni ja pääni päälle ja nousin ulos autosta.

Oli mahdollista, että koko ajan oli tuullut kovaa, mutta vasta siinä vaiheessa huomasin sen. Se myös teki minut taas hyvin tietoiseksi kokemastani kylmyydestä. Lähtiessäni kaverin matkaan en ollut arvannut tarvitsevani sadekelin ulkoiluvaatteita. Surkea kevyt kevättakkini tuntui päälläni jo samalta kuin suoraan pesukoneesta otettu lakana... Mietin hetken miksi tietäisin miltä se tuntuu, kun en ollut koskaan pessyt pyykkiä. Arvelin sen olevan samanlainen asia kuin että jokainen sivistynyt ihminen tiesi lisenssipelien olevan huonoja, vaikkei olisi koskaan pelannut niitä.

Päädyin seisomaan tien vasempaan laitaan ja arvioin hypyn siinä kulkevan pienen ojan yli olevan riskitön. Otin yhden askeleen vauhdin, ponnistin ja laskeuduin ojan toiselle puolen. Olin ylpeä siitä, etten koskenut maahan muulla ruumiinosalla kuin jalkapohjillani – kuin sumopainija.

Nostin katseeni ylös ja valaisin lähiympäristöäni taskulampulla yrittäen samalla suojata puhelinta sateelta toisella kädelläni. Metsä tuntui paljon rauhattomammalta kuin olin autossa istuessani kuvitellut. Korkeuksiin kohonneet puun rungot heiluivat pimeää taivasta vasten ja sateen seasta erotti epämääräistä natinaa ja rusahtelua, joiden toivoin johtuvan tuulesta. Oli häiritsevää huomata, että en toivonut niiden äänien olevan etsimäni henkilön aiheuttamia. Ajatus jostakusta toisesta hiippailemassa siinä metsässä tuntui aivan liian pelottavalta.

En ollut ottanut askeltakaan metsän puolella, kun käännyn jo ympäri varmistaakseni vainoharhaisesti auton olevan yhä

paikallaan. Sitten minun piti kääntyä äkkiä takaisin, ettei kukaan tai mikään olisi vain ehtinyt hiipiä taakseni.

Slenderman

Parkaisin ääneen sen ajatuksen päästessä taas mieleeni. Otin päättäväisyyttä teeskennellen muutaman askeleen ripeästi metsään päin, toivoen sen tuovan ajatukseni todellisuuteen. Ei tuonut. Sen sijaan olin vain syvemmillä metsässä. Ilman taskulampun valoa tietä oli jo vaikea erottaa, vaikkei se kovin monen metrin päässä ollutkaan. Koin haluttomuutta kävellä pidemmälle, ikään kuin olisin sidottu autoon näkymättömällä kuminauhalla.

Olisinpa. Sitten en ainakaan eksyisi.

Sohin taskulampulla taas joka suuntaan ympärilleni ajattelematta sen tarkemmin mitä olin etsimässä. Heiluvan taskulampun varjot aiheuttivat epämiellyttävää liikettä joka suunnassa, joten pidin sitä hetken paikallaan ja katsoin ajatuksella mitä valokiilassa näkyi. Hetken analyysin jälkeen olin varma, ettei kaveri ollut siinä kohdassa. Sitten keksin taas huutaa hänen nimeään ja teinkin niin, mutta siinä ei ollut enää samaa yritystä kuin aiemmin. Pikemminkin huomasin pelkääväni, että huutamisella paljastan olinpaikkani.

Kenelle, ääliö? Huidot jo taskulampulla pilkkopimeässä. Eiköhän se valo näy paljon kauemmas kuin mitä heiveröinen piipityksesi kuuluu.

Tiesin kyllä kenelle, mutta teeskentelin kuin en tietäisi. Olin hyvin tietoinen siitä, ettei Slenderman ollut todellinen, enkä kokenut olevani päästäni sekaisin keskivertokansalaista enempää. Vannoutuneena ateistina tosin muistutin itseäni siitä, että keskivertokansalainen ilmoitti uskovansa mielikuvitusystäviin. Tämä filosofinen ajatuskuvio rauhoitti minua hetken aikaa.

Sitten se hetki oli ohi ja taskulamppu piti osoittaa toiseen suuntaan. Jalkani pysyivät koko ajan paikallaan kuin

naulattuina. Muistin taas toivoa näkeväni kaverin valokiilassa ja tutkinkin sitä toiveikkaana.

KRÄKS

Jostain oikealta kuului taustamelusta selvästi erottuva räsähdys ja osoitin taskulampun vaistomaisesti kuviteltuun äänen suuntaan. Ääni kuulosti klassiselta elokuvaoksalta, jonka päälle muun muassa muuan Han Solo astui Endorilla.

Valokiilassa ei edelleenkään näkynyt mitään. Jähmetyin paikalleni ja tunsin pulssini takovan korkealla. Slenderman hiipi taas mieleeni – kenties myös taakseni. Tuijotin edessä kauempana olevia puita odottaen ja toivoen Slendermanin ilmestyvän niiden takaa, jottei se olisi takanani.

En osannut arvioida kuinka kauan olin ollut jähmettyneenä. Ketään tai mitään ei ollut tullut puiden takaa esiin, mutta se ei lainkaan helpottanut oloani. Julistin itselleni kaverin olevan varmasti toisella puolen tietä, koska halusin vain äkkiä pois metsästä. Ajatus tiellä seisomisesta tuntui houkuttelevalta ja auto suorastaan turvapaikalta. Otin askeleen kohti autoa, mutta tunsin välittömästi niskakarvani nousevan pystyyn kaiken kammottavan jäädessä selkäni taakse.

Jalkani alkoivat toimia itsekseen ja juoksin pakokauhun vallassa metsän laitaan. Yritin hypätä ojan yli, mutta joko maa petti jalkojeni alta tai jalkani itse pettivät ja kaaduin ojan reunaan vasten, vasemman jalkani upotessa nilkkaa myöten ojan pohjalla olleeseen veteen. Tunsin kauhun edelleen niskassani ja räpiköin kontaten ojasta ylös, kompuroiden tiellä, kunnes lysähdin auton kylkeä vasten.

Vaikka oloni helpotti jo hieman, en kokenut olevani siinä turvassa. Kiersin juoksujalkaa auton toiselle puolen, avasin kiireesti etumatkustajan oven ja sukelsin omalle paikalleni. Oven avaaminen toi maailmaan kaivattua valoa. Vasta kun vedin oven kiinni, pystyin hengittämään. Huojennustani

latisti hieman vain raolleen jäänyt ikkuna, minkä takia en kokenut päässeeni ulkomaailmasta kokonaan eroon. Pelästyin vielä hetkeksi, kun mietin mihin taskulamppuna käyttämäni kaverin puhelin oli joutunut. Huojennuin kuitenkin huomattessani puristavani sitä rystyset valkoisena oikeassa kädessäni siten, että lamppu oli kättäni vasten. Sammutin puhelimen taskulampun ja annoin auton sisävalon hoitaa valaistuksen. Tarkistin vielä kerran takapenkin olevan tyhjä.

Päässäni alkoi soida rauhallinen pianomusiikki, joka oli hyvin tuttu, mutta en heti muistanut, mikä se kappale oli. Se ei ollut pelkästään rauhallista, vaan myös rauhoittavaa. Soitto tuntui kertovan minulle olevani sillä hetkellä turvassa hirviöiltä. Kaipasin kovasti sen musiikin kuuluvan oikeasti kaiuttimista, eikä pelkästään jostain muistini unohdetuista lokeroista, jotka rävähtivät auki sopivan stressin iskiessä. Sillä hetkellä huomasin radion menneen pois päältä jossain vaiheessa.

Hetken rauhoituttuani pelko alkoi vaihtua häpeään. Olin aivan kuin pikkulapsi, joka juoksi äitinsä syliin mörköjä karkuun valojen sammuttua. Vaikka olin tiennyt olevani altis Slendermanin ja Ringin kaltaiselle kauhulle – ja siksihän olin sitä kuluttanutkin – en ollut arvannut niiden oikeasti vaikuttavan minuun tiukan paikan tullen.

Slenderman ei ole todellinen. Tuolla metsässä ei ole mitään muuta kuin puita ja todennäköisesti apua tarvitseva kaverini. Kaikki räjähdykset ja rusahdukset johtuvat vain puiden heilumisesta kovassa tuulessa.

Tiesin vakuutteluni olevan hyödytöntä. En uskonut juosseeni niin paniikissa karkuun siksi, että olisin kuvitellut Slendermanin oikeasti olleen kannoillani. Mutta kiitos itsehillinnän puutteeni, minulla oli muiden ongelmien lisäksi läpimärkä vasen jalka – oikean ollessa vain tavallisen märkä.

Kurottauduin vaivoin jalkatilaan ja avasin nauhat vasemmasta kengästäni – kesälenkkarista, kiitos hyvän varustautumiseni. Märkä sukka oli vaikea saada pois jalasta, mutta onnistuin lopulta ja raotin ovea kiertääkseni enimmäkseen vedet sukasta pois. Sitten nojasin taaksepäin ja vedin henkeä.

Adrenaliinin poistuessa verestäni huomioni kiinnittyi taas kylmyyteen. Auton sisätila oli jo ehtinyt jäähtyä melkoisesti, mutta sisällä oli silti lämpimämpää kuin ulkona. Muistin äkkiä opetusvideon, joka yläasteella katsottiin. Siinä näyttelijä esitti veden varaan joutunutta veneilijää, jonka onnistui pelastautua jollekin pienelle kalliosaarelle. Hän löysi maastosta vanhoja muovipusseja, jotka hän asetti päähänsä ja käsiinsä tuulen suojaksi ja sitten hän alkoi hyppiä lämpimikseen. Silloin se oli tuntunut kovin huvittavalta. Muistin kuitenkin siinä videolla erikseen sanotun, että märkä vaate lämmittää enemmän kuin ei vaatetta, joten laitoin märän sukan takaisin jalkaan.

Oloni oli kaikin puolin kurja ja olisin mielelläni jäänyt autoon istumaan, mutta ainoa tie eteenpäin oli mennä tien oikealla puolella olevaan metsään etsimään kaveria taskulampun valossa. Tunsin itsetuntoni saaneen jo niin kovan kolauksen, että en aikonut kokea samanlaista romahdusta enää. Menisin metsään ja haravoisin lähialueen kurinalaisesti taskulampun valossa räjähdyksistä huolimatta. Jos Slenderman kurkkisi puiden takaa niin olkoon niin, en antaisi sen vaikuttaa tehtävääni.

Laitoin litimärän kengän takaisin vasempaan jalkaani ja nousin uhmakkaana autosta ulos. Koin olevani jo immuuni sateelle. Metsä tosin näytti taas synkemmältä kuin miltä se oli autosta katsoen näyttänyt, enkä uskonut olevani vielä pimeydelle täysin immuuni.

Mittailin ojan yli hyppyä pidempään kuin oli tarpeen. Oikealla puolen tietä oja oli ehkä hitusen suurempi, mutta silti

helposti yli hypättävissä. Otin samanlaisen vauhdin ja panin toimeksi. Ponnistus sujui hyvin ja ilmalennon aikanakin ehdin ajatella, että hyvin sujuu.

Alastulo sen sijaan ei ollut puhdas, vaan märkä vasen jalkani upposi maaperään paljon syvemmälle kuin olin odottanut. Siitä seurannut horjahdus sai puhelimen lipeämään kädestäni. Aika pysähtyi hetkeksi, kun näin yksinäisen valonlähteen lentävän pimeydessä hallitsemattomassa kaaressa. Murphyn lain mukaisesti oletin puhelimen osuvan lasi tai lamppu edellä terävään kiveen, mutta niin ei käynyt. Sen sijaan se tömähti maahan pehmeän näköisesti siten, että valokiila jäi sojottamaan taivasta kohden. Kampesin itseni silti nopeasti ylös, koska en halunnut altistaa puhelinta yhtään enemmän kosteudelle kuin oli tarpeen. Poimin puhelimen maasta ja nopeasti totesin sen olevan kunnossa. Otin vielä muutaman askeleen metsään päin ennen kuin aloin katsella ympärilleni.

Metsä näytti aivan samalta kuin tien toisellakin puolen, mikä ei toki tullut yllätyksenä. Huusin heti alkuun kaverin nimeä, jotta saisin senkin tehtävän pois hoidettavien listalta. En uskaltanut kuunnella kovin tarkasti vastausta, koska olisin saattanut kuulla jotain häiritseviä, mutta epäilemättä luonnollisia metsän ääniä.

Siinä kohtaa päätin etsiä maassa makaavaa kohdetta. Kaveri oli varmasti syystä tai toisesta tajuton. Ehkä hän oli kompastunut ja lyönyt päänsä. Ehkä hänellä oli katkennut verisuoni päästä. Ehkä hän oli kohdannut Slendermanin ja—

Ei! Sinne ei nyt mennä!

Osoitin taskulampulla vihaisesti maaperää muutaman metrin päässä itsestäni. Mitään tavallisuudesta poikkeavaa ei näkynyt.

Kaveri makaa jossain ihan lähellä tajuttomana ja minun pitää auttaa häntä, ettei hän kylmety kuoliaaksi. Vain huonon

tuurin takia en ole vielä löytänyt häntä. Täällä on pimeää ja kaverilla on maastotakki päällään, joten hän saattaa maata vaikka aivan jalkojeni juuressa. Saatan jopa seistä hänen päällään.

Katsoin hyvin tarkasti maaperää noin metrin säteellä itsestäni. Ainakaan sillä kohtaa ei varmasti näkynyt maassa makaavaa ihmistä. Olin kuitenkin varma siitä, että sillä tarkkuudella metsää seuloessa löydän etsimäni lopulta. Aloin siis kävellä tien suuntaisesti pitäen katseeni tiukasti maassa ja näyttäen valoa vain parin metrin levyiselle kaistaleelle.

Mätäs, mätäs, kivi, risu, mätäs...

Hetken päästä katsoin menneeni jo sen verran juuri ja juuri näkyvissä olevan auton taakse, että kaveri tuskin olisi lähtenyt niin pitkälle istuntoaan pitämään. Astuin siis pari metriä metsään päin ja lähdin kävelemään samalla tavalla takaisin.

Mätäs, lammikko, kivi (taisi olla sama kivi kuin tullessa), mätäs, mätäs...

Maaperä oli sellaista, että olisin paljon mieluummin kävellyt siellä kumisaappaat jalassa. Se oli kuitenkin jo myöhäistä, koska molemmat jalkani olivat kastuneet riittävästi. Lisäkastumisella ei ollut enää merkitystä.

Saavutin sen kohdan, josta lähdin liikkeelle. Jatkoin matkaa auton menosuuntaan päin.

Mätäs, risu, mätäs, puu, jokin muurahaispesän näköinen rakennelma, kivi...

Tunsin työmoraalini rapisevan. Möyrimiseni olisi ollut paljon mielekkäämpää, jos olisin ollut varma kaverin menneen sille puolen tietä. Vaikka olisin kuinka tarkasti etsinyt, en koskaan löytäisi kaveria siitä, jos hän olikin mennyt tien vasemmalle puolen. Nostin selkäni pystyyn ja huomasin sen jo jumiutuneen kyyryssä kävelemisestä.

Alkoi tuntua jo todennäköiseltä, että kaveri oli tien toisella puolen. Jos hänellä oli todella kova kiire päästä autosta pois,

hän olisi juossut suoraan poistumissuuntaan, eikä olisi kiertänyt autoa päästäkseen sille puolelle, johon hän pysäytti auton. Epäilyksestäni huolimatta jatkoin vielä haravointia, mutta en tarkkaillut maaperää enää yhtä tarkasti. Katsoin autolle päin ja yritin mennä kaverin asemaan.

Olisiko riittänyt jäädä tähän, vai olisinko mennyt vielä vähän syvemmälle metsään? Tämä kohta olisi muuten hyvä, mutta jos toinen auto tulisi nyt vastaan, sen valokiilat saattaisivat valaista tämän kohdan. Mutta kuka täällä tulisi vastaan? Edellisen vastaantulijan kohdalla tie oli ollut paljon suurempi. Nyt olemme ties millä mökkitiellä, jossa seuraavaa vastaantulijaa saattaa joutua odottaa kevääseen.

Seisoin hetken pimeässä, kylmässä ja sateisessa metsässä pohtien, syyllistyinkö ensimmäisessä istuntopaikka-analyysissäni ylianalysointiin. Päätin haravoida vielä yhden parin metrin kaistaleen huolella ja palata sitten tukikohtaani.

Mätäs, lammikko, mätäs, turkis, kivi... hetkinen

Pysäytin valokiilan yhteen kohtaan ja kumarruin lähemmäksi. Näytti aivan siltä kuin siinä kohtaa metsässä lojuisi turkislakki. Katsoin sitä pitkään hieman eri kulmista, mutta miltään muulta se ei näyttänyt. Otin siitä sitten pinsettioitteella kiinni ja nostin sitä ylös, kun jouduin päästämään tyttömäisen kiljahduksen ja ravistelin kättäni varmistaakseni, ettei siihen varmasti jäänyt mitään kiinni.

Se olikin eläimen raato. Niissä olosuhteissa en pystynyt sanomaan minkä eläimen, mutta se oli suunnilleen ketun kokoinen ja kiertynyt kerälle kuin lakiksi. Kaupunkilaisena en tiennyt siitäkään aiheesta mitään, mutta oletin metsän olevan täynnä raadonsyöjiä, jotka hoitavat sellaiset pois näkyviltä. Tämä raato oli kuitenkin kokonainen, joten olin joko väärässä raadonsyöjien suhteen tai sitten se oli kohtalaisen tuore.

Tai sitten sama mikä nappasi kaverini, nappasi myös tämän epäonnisen eläimen.

Yritin unohtaa tuhoisan ajatuksen, mutta en onnistunut. Sen sijaan pystyin kuvittelemaan Slendermanin napanneen ohi kulkevasta ketusta kiinni ja taittavan sen niskan ennen siirtymistä kaverini kimppuun...

Ei! En aio ajatella sitä! Ajattelen sen sijaan merta!... Kyllä, isoja aaltoja, jossain paratiisisaarella eikä täällä pimeässä pohjolassa... surffareita, bikinitypyköitä... ja Slenderman surffilaudalla.

Annoin itselleni teatraalisen litsarin, mutta se ei auttanut. Vilkuilin jo puiden taakse siltä varalta, että Slenderman ilmestyy. Tunsin pulssini kiihtyvän ja koko vartaloni siirtyvän taas pakenemistilaan. Kieltäydyin kuitenkin juoksemasta kauhuissani autolle kuten viimeksi. Päätin kohdata pelkoni siinä ja silloin.

Slenderman ei varmasti tule tuon puun takaa... eikä tuon... eikä tuon...

Kääntelin taas taskulamppua eri puita kohden, aiheuttaen vaikuttavaa varjojen tanssia. Pian silmäkulmassani vilahti jotain, minkä takia minun piti kohdistaa valo siihen suuntaan. Kun siellä ei näkynyt mitään niin piti tarkistaa taas toinenkin suunta. Kohta jo pyörin kuin porakone ja joka suunnassa näkyi entistä uhkaavampia liikkuvia varjoja.

Jos käännyn nyt ympäri niin ne ovat taas kaikki takanani. Jos sen teen, tulee todella kova kiire...

Autolle oli päästävä takaisin. Juuri sillä hetkellä en välittänyt kaverista pätkän vertaa. En halunnut juosta paniikissa, mutta en voinut myöskään kävellä takaperin, koska maasto oli liian vaikeaa. Yritin siis kävellä sivuttain, katsoen välillä mihin astun ja välillä ettei metsästä ilmesty mitään kamaluuksia. Se toimi hyvin aina siihen asti, kunnes kaikesta huolimatta kompastuin kiveen ja vain vaivoin pysyin pystyssä. Katsoin olevani silloin niin lähellä ojaa, että voisin jo pistää juoksuksi.

Käänsin selkäni pahuuden voimille ja otin pari kömpelöä juoksuaskelta ojaa kohti. Tunsin niskakarvojeni nousevan taas pystyyn. Slendermanin käsi oli varmaan vain senttien päässä minusta. Matkaa ojalle oli oikeasti vain muutama metri, mutta se ei tuntunut siltä. Olin kuin esteradalla, jossa pysähtyminen tiesi kamalaa kuolemaa. Yhtäkkiä jokin yllättäen tarttui naamaani ja kiljahdin uudestaan.

Se oli vain kuusen oksa, mutta senkin saaminen minusta irti tuntui kestävän ikuisuuden. Saavutin lopulta ojan ja heittäydyin hallitsemattomasti sen yli kierähtäen kyljelleni tielle. Nousin taas rautakangen notkeudella ylös ja juoksin auton toiselle puolen kuljettajan oven taakse. Sen sijaan että olisin kiireellä mennyt sisään, jäin siihen hetkeksi seisomaan.

Tunsin olevani kohtalaisessa turvassa. Pimeyden raja kulki selvästi ojan kohdalla. Selkäni takana oleva toinen puoli metsästä painosti vain vähän. Kun olin saanut itseni taas hallintaan, kiersin takaisin auton oikealle puolen ja istuin alas omalle paikalleni. Levitin huovan kuljettajan penkin selkänojan päälle, olettaen sen kuivuvan siinä. Sitten päätin, että oli aika soittaa hätäkeskukseen.

Vilkaisin omaa puhelintani, joka ilmoitetun akun varauksen perusteella saattaisi sammua minä hetkenä hyvänsä. Hyvin lyhyen harkinnan jälkeen otin kaverin puhelimen taas käteeni. Kuten asiaan kuului, puhelimen näyttöön syttyi valo. Painoin nappia, joka toi näytölle numeronäppäimet ja pyynnön syöttää pääsykoodi. Jos sormenjälkeni olisi tallennettu puhelimeen, lukitus olisi siinä kohtaa avautunut ilman koodia.

Katsoin hetken näytön vasemmassa alanurkassa olevaa ”Hätätilanne” -tekstiä. En ollut koskaan kokeillut, mutta oletin, että sitä painamalla voi soittaa hätäpuhelun ilman lukituksen avaamista ja ilman SIM-korttiakin tarvittaessa. Kosketin sormella sitä kohtaa näytöstä ja oletin soiton

yhdistyvän saman tien hätäkeskukseen, mutta ruudulle aukenikin uusi numeronäppäimistö ja ylös punaisella teksti ”Hätäpuhelu”. Hetken päästä teksti vaihtui englannin kielelle ja sen jälkeen monelle muulle minulle tuntemattomalle kielelle. Huomasin käsieni tärisevän jännityksestä. Hätäkeskukseen soittaminen oli jotain lähes mystistä. Epäroin vielä muutaman sekunnin, kunnes näpyttelin numerot 1-1-2 ja painoin vihreää luuria.

Odottaessani tuuttausäänen alkua mietin ensimmäistä kertaa mitä oikeastaan sanoisin. Tuuttausäänen alettua aloin jo panikoida, kun en yhtään tiennyt miten hätäkeskuksen kanssa piti puhelimessa käyttäytyä. Sitten puheluuni vastattiin.

”Hätäkeskus, mikä on hätänä?”

Se oli väsyneen miehen ääni. Jostain syystä olin toivonut naisen vastaavan. Vielä viimeisen kerran yritin keksiä jotain järkevää tapaa esittää asiani, mutta vedin vesiperän.

”Kaveri meni metsään, eikä tullut takaisin,” sanoin, puhuen huomattavan nopeasti. ”Istun yksin autossa ilman avainta ja...”

Lopetin puhumisen, koska ongelmani sanominen ääneen sai sen mielestäni kuulostamaan niin typerältä.

”Siis onko joku kadonnut metsään?” hätäkeskuspäivystäjä kysyi, mikä sai minut huojentumaan. Ongelman ratkaisu oli siirtynyt hätäkeskukselle. Minun piti vain vastata kysymyksiin ja he hoitaisivat kaiken.

”Kyllä, kaverini,” vastasin. ”Olin hänen kyydissään, kun hän pysäytti auton ja luikki metsään...”

Mietin hetken millaista kieltä hätäkeskuksen kanssa pitäisi käyttää.

”...tarpeille. Eikä hän ole tullut takaisin.”

"Aivan joo, justtiinsa niin," päivystäjä vastasi kuulostaen mielestäni siltä mitä pelkäsin – pitäen soittoani aivan turhana.

"Kukas te olette ja mistä te soitatte?" hän jatkoi.

Kerroin nimeni, mutta jälkimmäinen kysymys sai minut häpeämään vielä lisää.

"En tiedä missä me ollaan," vastasin katuen jo soittoani. *"Olimme ajamassa kaverini mökille, enkä tiedä missä se on. Olemme nyt pienellä hiekkatiellä ja ulkona näkyy pelkkää metsää."*

Kerroin kuitenkin kaupungin, josta lähdimme liikkeelle ja kuinka kauan olimme arviolta ajaneet.

"Kauanko se kaveri on viipynyt metsässä?" päivystäjä aiheellisesti kysyi.

Otin puhelimen pois korvalta hetkeksi katsoakseni kelloa. Yllätyin siitä, miten vähän aikaa oikeasti oli kulunut. Häpesin **vielä** lisää vastatessani.

"Onko teillä sellainen puhelin, josta näette koordinaattinne?"

Tunsin valtavaa huojennusta sen kysymyksen kuultuani. Vaikken ollut koskaan itse katsonut koordinaattejani, tiesin, että ne kyllä näkee jostakin. Riemuani tosin laimensi se, että en päässyt kaverini puhelimeen sisälle ja omani ei kestäisi päällä enää kauaa. Kerroin tämän tilanteen päivystäjälle ja otin samalla oman puhelimeni toiseen käteeni.

"Mikäs puhelin teillä on?" päivystäjä kysyi.

Vastasin Apple-miehen ylpeydellä.

"Siellä pitäisi olla Kompassi-sovellus," päivystäjä opasti. *"Löytyykö sellaista?"*

Löytyihän se – toisen sivun kansiesta, johon olin laittanut kaikkia sellaisia ohjelmia, joita en uskonut koskaan tarvitsevani. Käynnistin sen sovelluksen ja ruudulle tuli mustalla taustalla oleva kompassinäyttö, mutta ei

koordinaatteja. Kerroin siitä päivystäjälle ja huomasin samalla akun varausmittarin tippuvan kahdesta prosentista yhteen prosenttiin.

”Onko teillä sijaintipalvelut päällä?” päivystäjä kysyi taas järkevän kysymyksen.

Sillä hetkellä arvostin hätäkeskuslaitosta. Päivystäjät varmasti ratkaisivat monta ongelmaa olemalla vain se tilanteen ulkopuolinen henkilö, joka pystyi ajattelemaan järkevästi.

Plärsin puhelimeni asetuksia yrittäen löytää sijaintipalvelut. Tiesin että sellainen asetus on siellä, mutta en tiennyt missä. Siinä päivystäjä ei osannut auttaa. Yleiset? ei... Mobiiliverkko? ei... Ohjauskeskus? ei... Tunsin, kuinka paniikkini kasvoi sekunti sekunnilta. Eksyisinkö tosiaan loputtomaan asetusviidakkoon, enkä löytäisi etsimääni ennen akun hyytymistä? Samassa riemastuin ääneen, kun löysin Kompassi-sovelluksen oman asetussivun. Avasin sen innolla. Siellä oli kuitenkin vain yksi asetus ja sen pystyi asettamaan arvoon kyllä tai ei. Asetuksen kuvaus oli *”Käytä todellista pohjoista”*.

Tuijotin sitä asetusta hetken lyötynä miehenä. Minulla ei ollut mitään ideaa, mitä todellinen pohjoinen tarkoitti, tai mikä olisi epätodellinen pohjoinen. Varmaa oli kuitenkin se, ettei sen asetuksen arvo vaikuttanut koordinaattien näkymiseen.

Pyysin päivystäjältä apua. Onnekseni hän oli minun lähettäessäni ottanut asioista selvää.

”Se asetus kuulemma löytyy tietosuoja-alasivulta,” hän osasi kertoa. *”Sieltä löytyy kohta Sijaintipalvelut.”*

Navigoin hyvin hätäisesti tietosuojasivulle. Kirosin samalla epäselvää asetuspuuta. Tunteeni vaihtelivat jatkuvasti toivon ja epätoivon välillä. Oli taas vaihdon aika, kun sain

tietosuojasivun auki ja sen ylimpänä asetuksena luki sijaintipalvelujen olevan jo päällä.

Sekuntia myöhemmin oli taas toivon vuoro, kun huomasin sijaintipalveluilla olevan vielä alisivun ja siellä sovelluskohtaisia asetuksia. Löysin sieltä kompassin ja suorastaan riemastuin, kun sen kohdalla luki ”Ei koskaan”. Koordinaatit eivät siis voineet näkyä, koska Kompassi-sovellus ei saanut käyttää sijaintitietoja. Klikkasin sitä kohtaa asetuksista ja sain toiseksi vaihtoehdoksi ”Käytettäessä appia”, jonka valitsin...

...Tai yritin valita. Jostain syystä en saanut valintaa vaihdetuksi. Yritin palata edelliselle sivulle, mutta sekään ei onnistunut. Sitten näyttö pimeni ja ymmärsin heti missä vika oli. Akku oli vihdoinkin antanut periksi.

Ensin minut valtasi epäusko. Painelin virtanäppäintä ikään kuin puhelin olisi siitä vielä käynnistynyt. Päivystäjä kysyi jotain, mutta se meni minulta siinä tunnetilassa täysin ohi. Lopulta alistuin kohtalooni ja kyyneleet silmissä kerroin päivystäjälle mitä tapahtui.

”Puhutaan lisää siitä metsään kadonneesta henkilöstä,” päivystäjä sanoi ottaen tilanteen haltuun.

Hän kysyi kaverin fysiikasta ja vaatetuksesta, sekä tarkemmin olosuhteista, joissa hän oli metsään lähtenyt. Selitin myös mitä toimenpiteitä olin itse tehnyt etsiäkseni kaveria, minkä selittäminen ääneen sai minut ymmärtämään, etten ollut tehnyt läheskään tarpeeksi. Epäilemättä myös päivystäjä ajatteli niin, vaikei sanonutkaan sitä ääneen. Vaihtaakseni puheenaihetta kysyin, voivatko he tehdä hätäpaikannuksen.

Päivystäjä selitti hätäpaikannuksen tuskin auttavan, koska syrjäseuduilla sen tarkkuus saattoi olla kymmenien kilometrien luokkaa. Sen sijaan hän kysyi, voisinko pyytää

apua joltain vastaantulijalta. Selitin, etten uskonut sellaisia tulevan ennen kevättä.

Sitten hän pyysi minua odottamaan hetken ja jonkin ajan päästä palasi kertomaan, että he voivat sittenkin tehdä hätäpaikannuksen. Sen jälkeen päivystäjä kyseli kevyempiä kysymyksiä, joiden oli varmaan tarkoitus pitää minut rauhallisena siihen asti, että hätäpaikannuksen tulos oli selvillä.

”Noniin, nyt on valmista,” hän sanoi lopulta. ”Kuten arvelinkin, tämän perusteella ei voida lähettää ketään apuun. Alue, jolla nyt tiedämme teidän olevan, on liian suuri.”

Hän kuitenkin kertoi, minkä kunnan alueella todennäköisesti olimme ja kuinka kaukana lähimmästä kaupungista. En tehnyt sillä tiedolla mitään.

”Tehdään nyt vaikka niin, että...” päivystäjä pahaenteisesti aloitti, *”yrittäkää te vielä etsiä kaverianne siitä lähialueelta hieman tarkemmin ja olkaa valmiita pysäyttämään mahdollinen ohi ajava auto. Nyt meillä on myrskyn takia miehitys ja kalusto koko ajan kiinni pelastustehtävissä niin emme pysty heti auttamaan teitä. Sitten jos olette varmoja, että te ette voi turvallisesti laajentaa etsintäaluetanne, ettekä löydä kaverianne siitä läheltä, niin soittakaa tänne uudestaan. Sen jälkeen laitamme teidät jonoon ja lähetämme partioita etsimään teitä heti kun se on mahdollista. Käykö näin?”*

Ehdotus tuntui ikävältä, mutta järkevältä. Sanoin sen käyvän ja väitin etsiväni itse vielä tarkemmin. Suljin puhelun sillä ajatuksella, että soittaisin sinne jonkin ajan kuluttua uudestaan.

Yksinäisyyden tunne palasi puhelun mittaisen tauon jälkeen välittömästi. Katselin metsän pimeyteen arvioiden haastettani. Pienikin liikahdus sai raajani koskettamaan kylmiä ja märkiä vaatteitani, minkä johdosta pyrin olemaan

aivan hievahtamatta. En ollut koskaan aiemmin kaivannut kuivia vaatteita yhtä kovasti.

Tuijotin edemmäs tielle toivoen näkeväni auton. Otin oman puhelimeni vielä käteeni ja painelin sen virtanappia pienen pieni toivon pilkahdus takaraivossani. Näyttö kuitenkin pysyi pimeänä ja näin sen heijastuksesta vain omat kasvoni etumatkustajan lukuvalon valaisemana. En pitänyt näkemästäni. Työnsin puhelimeni takaisin taskuuni vannoen samalla itselleni, etten enää ottaisi sitä esiin.

Keskittyessäni pysymään liikkumatta aloin käymään läpi kaikkia mahdollisia skenaarioita siitä, mitä kaverilleni oli tapahtunut. Osasin odottaa Slendermanin päätymistä ajatuksiini, mutta sitä vastaan taistelemisen sijaan päätin kulkea sen polun loppuun.

Mitä jos Slenderman oikeasti olisi tuolla metsässä? Mitä kaverille silloin olisi tapahtunut? Mitä Slenderman olisi tehnyt? Olisiko sinne jäänyt ruumis, vai olisiko se vain kadonnut jonnekin? Pelissä ei koskaan näytetty mitä tapahtuu sen jälkeen, kun Slenderman saa pelaajahahmon kiinni. Voisiko Slenderman olla sittenkin lempeä – väärinymmärretty traaginen hahmo kuten Muumien mörkö?

Huomasin pian, ettei ajatusketjuni johtanut mihinkään hyödylliseen. Muistutin itseäni Slendermanin kuvitteellisuudesta ja palasin pohtimaan todellisia vaihtoehtoja.

Ehkä kaveri kompastui, löi päänsä ja menetti tajuntansa? Ehkä karhu söi hänet? Ehkä hän eksyi ja harhailee siellä yhä? Ehkä häneltä katkesi verisuoni päästä?

Muistin kuulleen urbaanin legendan, jonka mukaan kova pinnistäminen pöntöllä tietyissä olosuhteissa saattoi olla kohtalokasta. En tiennyt pitikö se paikkansa, mutta se kuulosti vähintäänkin teoriassa mahdolliselta. Lähes kaikki keksimäni skenaariot kuitenkin päättyivät siihen, että kaveri makasi

maassa – joko tajuttomana tai kuolleena. Jos hän oli tajuton, hänen elämänsä riippui vain ja ainoastaan minusta. Jos hän oli jo kuollut, minulla oli pelissä ainoastaan oma henkeni.

Yhtäkkiä ymmärsin ajatella, miten pahassa lirissä olin itsekin. Jos kaveri ei koskaan löytyisi, eikä yhtäkään autoa ajaisi kohdalle, joutuisin värjöttelemään märkänä ja kylmänä kenties hyvinkin pitkään. Vaikka olinkin autossa sisällä, uskoin voivani jäätyä kuoliaaksi. Jos en lähtisikään etsimään kaveria enää, vaan nukahtaisin niille sijoilleni, en välttämättä heräisi enää koskaan.

Päädyn ajattelemaan mitä kaikkea olisinkaan elämässäni halunnut vielä tehdä. Niitä asioita oli varmasti paljon... siitä huolimatta, etten siihen hätään keksinyt muuta kuin sen yhden ja ilmeisimmän. Se ajatus ärsytti minua. Kuoleminen tuntui ennenaikaiselta ja kaikin puolin suurelta vääryydeltä. Tunsin vihaa. Siinä samassa muistin eräässä elokuvassa sanotun, että viha oli paljon epätoivoa hyödyllisempää.

”Hasta la vista, baby,” sanoin ääneen ja hetkellisessä päättäväisyyden vimmassani astuin ulos ennen kuin ehdin keksiä uutta syytä jättää sitä tekemättä.

Suunnitelmaa minulla ei ollut. Hyppäsin siitä huolimatta reippaasti ojan yli tien vasemmalle puolen ja aloin aggressiivisesti haravoida maastoa kaverin puhelimen taskulampun valokiilassa. Huovan olin jättänyt tarkoituksella autoon, koska en uskonut saavani siitä enää mitään hyötyä. Havainnointi oli myös helpompaa, kun ei pitänyt kuikuilla sateensuojan alta.

Ensimmäinen havaintoni oli kova tuuli. Myrsky oli tainnut ehtiä jo kohdalle. Juuri sillä hetkellä en kokenut minuun kohdistuvan tuulen häiritsevän merkittävästi, mutta erityisesti latvustoista jatkuvasti kuuluva kova nitinä ja naksahdukset saivat minut tuntemaan oloni entistä epämukavammaksi. Koko ajan kuulosti siltä kuin jokin puu kaatuisi päälle.

Otin päättäväisiä askelia syvemmälle metsään ja haravoin samalla kapeaa näkyvää kaistaletta edessäni. Uskottelin itselleni, että hetkenä minä hyvänsä valokiilani osuisi kaverin vartaloon. Sitten vain läpsisin hänet hereille ja ajaisimme tiehemme. Muutaman tunnin päästä nauraisin jo koko kokemukselle ja kertoisin sitä sopivasti väritettynä tietyillä internetin keskustelupalstoilla. Oma pelkuruuteni olisi helppoa häivyttää tarinasta pois. Sen lisäksi susien ulvonnalla ja kaatuvilla puilla saisi sopivasti draamaa mukaan. Hätäkeskuspäivystäjän voisin esittää tumpelona, joka vain hankaloitti toimintaani. Kertoisin ilman muuta katuvani koko soittoa.

Sormeni kävivät jo näppäimistöllä mielessäni, kun havaitsin muutaman metrin päässä jotain lupaavaa. Siellä näytti kaveri makaavan juuri kuten olin kuvitellut. Mielialani pomppasi välittömästi ylimpiin sfääreihin ja harpoin huojentuneena eteenpäin. Mietin jo mitä sanoisin kaverilleni ensimmäisenä, kun hän virkoaisi...

...Jos hän virkoaisi, tarkensin itselleni. Vaikkei hän olisikaan kuollut, olisi hyvin mahdollista, ettei hän minun ravisteluihini heräisi. Kenties hän tarvitsi välitöntä lääkärin hoitoa. Olin myös hyvin tietoinen siitä, ettei hänen tajuttoman ruumiinsa raahaaminen autoon olisi suinkaan triviaali temppu.

Mutta ainakin hänellä olisi auton avain!

Olin edennyt jo useamman metrin, kun tajusin, etten nähnyt kaveria enää. En ollut varmasti kävellyt hänen ylitseen ja aivan varmasti olin kävellyt suoraan häntä kohti. En myöskään tunnistanut sitä paikkaa, jossa hänet näin, joten en voinut epäillä hänen ruumiinsa kadonneen taikaiskusta. Pelästyksissäni sohin taskulampulla ympärilleni, mutta en nähnyt mitään tavallisuudesta poikkeavaa. Huusin taas

kaverin nimeä, kuullen miten pelokas ja epätoivoinen ääneni oli.

Korkealla lentänyt mielialani oli syöksykierteessä ja paniikki alkoi taas vallata alaa. Kääntyilin päämäärättömästi ympäriinsä hetken pitäen jalkani visusti paikoillaan. Juuri kun olin valmiina romahtamaan henkisesti, keksin kävellä takaperin tulosuuntaani. Jos osaisin mennä oikeaa reittiä takaisin, saattaisin tunnistaa sen paikan, josta kaverin näin.

Sillä hetkellä en kuullut mitään, en tuntenut mitään, enkä nähnyt mitään muuta kuin ne maaston kohteet, joiden avulla yritin navigoida. Askel askeleelta menin taaksepäin, kunnes, kenties odotuksieni vastaisesti, löysin etsimäni.

Tunnistin sen näkökentän. Juuri siellä, erään tietyn puun vieressä, kaverini oli maannut. Tosin hän ei maannut siellä enää siinä vaiheessa, vaan hänen paikallaan oli maaston muoto, jota sopivassa pimeydessä ja mielentilassa voisi ihmiseksi luulla. En suostunut heti uskomaan olleeni niin puusilmä, joten lähdin taas kävelemään eteenpäin, pitäen kohdettani visusti silmällä.

Pian olin perillä ja hyväksyin olleeni puusilmä. Siinä ei tosiaan ollut yhtään mitään tavallisuudesta poikkeavaa. Ei edes mitään ihmisen muotoista kumpareta. Keskivartalon kumpu olikin koostunut kahdesta sammalen peittämästä kivistä, jotka eivät edes olleet vierekkäin, vaikka ne juuri siitä yhdestä kohdasta katsoen olivat siltä näyttäneet. Jaloiksi luulemani kumparekin oli vain aivan tavallista maaperää. En edes keksinyt, minkä olin kuvitellut olevan pää – kenties olin nimenomaan kuvitellut kaiken.

Tiesin aivojen kykenevän täyttämään näkökentän aukot varsin vakuuttavasti arvaamalla siihen jotain. Sen takia jokaisella olevaa sokeaa pistettä ei pystynyt ilman erikoisjärjestelyjä näkemään. Osittain samaan ilmiöön liittyi se, miten sekuntiviisarin ensimmäinen liikahdus tuntui aina

kestävän pidempään, kun kelloa vilkaisi. Olin kuitenkin hämmentynyt, koska näkyni kaverista oli ollut niin vakuuttava. Ihminen kuulemma näkee sitä, mitä haluaa nähdä, mutta olin luullut sen olevan vain vertauskuva. Hallusinoinninkin kuvittelin olevan vain sekopäiden juttu, muta sillä hetkellä pelkäsin liittyväni siihen seuraan.

Erityisen kova räsähdys palautti minut todellisuuteen. Kuulosti siltä kuin jossain puu oikeasti kaatuisi – eikä vain kuulostaisi siltä, että kaatuu. Edelliset minuutit olin onnistunut keskittymään tekemiseeni, mutta silloin ajatukseni harhautuivat taas väärälle tielle.

Slenderman on takanani... Eikä ole!... Mutta voi olla...

Yritin estää itseäni vilkaisemasta, mutta vilkaisin silti. Siellä ei ollut mitään, mutta se oli tarkistus, jota ei koskaan saa loppuun. Käännyin siis takaisin alkuperäiseen suuntaani ja yritin palata hyödyllisiin ajatuksiin.

Kaveri voi olla vaikka tuolla!

Kävelin reippaasti satunnaiseen suuntaan, yrittäen saada samanlaista tekemisen meininkiä, mitä minulla oli hetki aikaisemmin. Se olisi ehkä onnistunutkin, jos olisin nähnyt jotain mielenkiintoista. Yritin siis nähdä maastossa tuttuja muotoja, pyrkien ajatukseni voimalla saamaan kaverini esiin. Pimeä metsä oli kuitenkin kuin mustetahrastei ja joka suunnassa pystyi näkemään mitä tahansa.

Yhtäkkiä kuulin kovaa natinaa suoraan yläpuoleltani ja vaistomaisesti suojasin päätäni käsilläni. Mitään ei kuitenkaan tippunut päälleni ja ainoa muutos oli, että pulssini nousi. Koin juuri sen paikan turvattomaksi, joten jatkoin suunnitelmatonta haravointiani.

Hetken päästä näin jotain, mitä halusinkin nähdä. Aivan kuten edelliselläkin kerralla, kaverini näytti makaavan vähän matkan päässä. Katsoin sillä kertaa kuitenkin tarkemmin ennen kuin annoin mielialani kohota. Olin kuitenkin liian

kaukana nähdäkseni kunnolla. Jälleen pystyin kuvittelemaan siihen kaverin maastotakin peittämän ylävartalon ja housut, joiden värillä ei siinä pimeydessä ollut väliä. Tuijotin sitä kohdetta tarkkaan alkaessani lähestyä. Jo muutaman askeleen päästä kaveri kuitenkin katosi, eikä siinä kohtaa taaskaan ollut mitään tavallisuudesta poikkeavaa maastoa. Olin ylpeä varautumisestani pettymykseen. Tunsin kuitenkin epätoivoa, koska vaikea tehtäväni paljastui miltei mahdottomaksi ymmärrettyäni, miten vaikeaa niissä olosuhteissa oli erottaa yhtään mitään.

Käännyin ympäri ja päätin aloittaa alusta. Huomasin saaneeni ajatukseni taas Slendermanista tekemiseeni, mikä taas sai ajatukseni Slendermaniin. Yritin kävellä päättäväisesti, mutta tunsin niskakarvojeni taas nousevan pystyyn. En ampaissut juoksuun vain siksi, että keskityin joka askeleella välttämään sitä.

Tarpeeksi kauan käveltyäni olin jo siinä määrin turtunut pelkooni, että niskakarvani rentoutuivat. Ajattelin käveleväni tien varteen saakka ja aloittavani systemaattisen haravoinnin sieltä, mutta tietä ei näkynytäkään siinä suunnassa, missä kuvittelin. Katselin ympärilleni olettaen minun vain epähuomiossa menneeni suunnissa sekaisin, mutta tietä ei näkynytäkään missään suunnassa.

Olin todellakin mennyt suunnissa sekaisin – en vain tiennyt missä vaiheessa. En ollut mielestäni kävellyt pitkälle, joten en voinut olla kaukana tiestä. En kuitenkaan nähnyt missään suunnassa mitään, mikä näyttäisi yhtään tutulta. Pimeys näytti samalta kaikkialla ja taskulamppu valaisi merkittävästi vain lyhyen matkan.

Jos minulla olisi ollut lampun hengen kolme toivomusta, olisin siinä vaiheessa toivonut tehokasta valonheitintä. En olisi toivonut olevani kotona, koska minua toisaalta kiinnosti suunnattomasti missä suunnassa tie oikeasti oli. Pian

ymmärsin korvata valonheitin toiveeni sillä, että autosta ammuttaisi hätäraketti tai sen luona laitettaisi pystyyn jokin muu valoshow. Kumpikaan toiveeni ei kuitenkaan toteutunut. Sen sijaan olin edelleen yksin pimeässä ja myrskyisessä metsässä asiaan kuulumattomissa varusteissa pelkkä kännykän taskulamppu turvanani.

Jatkoin kävelyä siihen suuntaan, jossa olin kuvitellut tien olevan. Metsä jatkoi ääntelyään ja puut levotonta huojuuntaansa. En ollut vielä suostunut hyväksymään ajatusta eksymisestä ja uskottelin itselleni odottavani koko ajan saapuvani tielle.

Jonkin aikaa käveltyäni pysähdyin ja katsoin ympärilleni. Mielestäni mikään ei ollut muuttunut. Kaikki oli edelleen joka suunnassa aivan saman näköistä. Sen verran minulla vielä oli järkeä päässä, että tiesin satunnaiseen suuntaan juoksemisen olevan huonoin mahdollinen vaihtoehto.

Yritin kuvitella tilannetta mielessäni ylhäältä päin katsottuna. Tie oli varmasti alle 100 metrin päässä, mutta minulla oli vain 50 % todennäköisyys kävellä sitä kohti – vähemmän, jos tie teki sillä kohtaa mutkan pois päin. Jos siis kävelisin mihin tahansa suuntaan sen sata metriä osumatta tiehen, voisin kääntyä ympäri ja kävellä toiseen suuntaan, jolloin päätyisin tielle varmasti.

Koin suunnatonta ylpeyttä itsestäni. Keskiavertoihminen olisi varmasti panikoinut ja lähtenyt samoamaan ilman mitään suunnitelmaa, mutta minä pystyin ajattelemaan asiaa järkevästi. Keksinkin myös arvioida etäisyyttä askelten perusteella, joten lähdin kävelemään mielestäni lupaavimpaan suuntaan, aikomukseni kävellä korkeintaan 100 askelta.

1...2...3...4...5...

Keskityin täysin tekemiseeni. En antanut myrskyn, saati Slendermanin häiritä itseäni.

14...15...16...17...

Huomasin, etten edes etsinyt kaveria enää. Annoin asian kuitenkin olla ja päätin jatkaa hänen etsimistään sitten kun olisin päässyt lähtöpaikkaani takaisin.

29...30...31...32...

Sata askelta olikin pidempi matka ja aika kuin luulin. Mieleni teki jo kääntyä takaisin, mutta päätin kuitenkin luottaa suunnitelmaani.

50...51...52...53...

Eteeni ilmestyi kaatunut puu, joka oli lähes kohtisuorassa kulkusuuntaani nähden siten, että lähestyin sitä suunnilleen keskivaiheilta. Kävelin rungolle asti ja huomasin sen nojaavan kiveen siten, että jopa minä olisin mahtunut ryömimään siitä ali. Mietin hetken, menisinkö yli vai ali. Molemmat tuntuivat ikäviltä vaihtoehdoilta. Vielä muutama vuosi aiemmin olisin hypännyt yli leikiten, mutta sittemmin kehittynyt pelastusrenkaani ja mahdollisesti siitä seurannut jalkavaivani eivät enää moiseen taipuneet. Olisin voinut helposti kiertää puun, mutta sitten olisin poikennut suunnitellulta polultani.

Vaihtoehtojani punnitessani huomasin seonneeni laskuissa. Olin päässyt johonkin yli viiteen kymmeneen, mutta en osannut yhtään sanoa tarkemmin. Katselin puun yli yrittäen nähdä tietä edessäpäin, mutta se oli toivotonta. Näkyvyys oli aivan yhtä huono kuin minuuttia aiemminkin.

Vakuutin lopulta itseni siitä, että en päätyisi tielle jatkamalla vielä muutamaa kymmentä metriä eteenpäin. Siirryin siis suunnitelmani toiseen vaiheeseen ja käännyin taaksepäin, suunnaten mielestäni kohtisuorasti kaatuneesta puusta pois päin. Laskin taas askelia, keskittyen samalla vain kävelemään suorassa linjassa.

9...10...11...12...

Koin itseni tilanteen herraksi. Minun piti vain laskea korkeintaan kahteen sataan ja sitten olisin taas tiellä. Kävelisin autolle ja huilaisin hetken omalla paikallani. Sitten tekisin jonkin järkevän suunnitelman ja aloittaisin kurinalaisesti alusta. En vielä tiennyt, millainen se suunnitelma olisi, mutta olin varma, että kehittäisin sen.

30...31...32...33...

Naurahdin vahingossa ääneen, enkä ymmärtänyt miksi. Kuvittelin Slendermanin kävelevän takanani, mutta se ei häirinnyt minua. Laskin vain askeleita ja tuijotin mitäänsanomaton maaperää edessäni odottaen tiehen kuuluvan ojan tulevan vastaan minä hetkenä hyvänsä.

55...56...57...58...

Askelten määrän perusteella arvelin saavuttaneeni suunnilleen sen tasan, josta lähdin. En olisi tietenkään voinut edes vielä päätyä tielle. Keksinkin kokeilla laittaa radion päälle autoon sisälle päästyäni.

78...79...80...81...

Yhtäkkiä keksin, miksi olin juuri naurahtanut. Se johtui läpimäristä lenkkareistani, jotka litisivät ja lätisivät joka askeleella. Nauroin sille, että jouduin kuulemisen sijaan tuntemaan sen litinän ja lätinän, koska tuuli ja sade pitivät niin kovaa mekkalaa. Se tunne yhdistettynä kylmyyteen, pimeyteen ja yksinäisyyteen sai minut tuntemaan olevani pohjalla. En tiennyt, miksi se nauratti, mutta olin varma, että siitä kuitenkin oli kyse.

96...97...98...99...100!

Nostin kädet hetkeksi ilmaan päästyäni sataan asti. Sitten jatkoin etenemistä normaalisti.

101...102...103...

Päätin pudottaa satasen pois ja laskea vain uudestaan nollasta sataan yksinkertaisuuden nimissä.

4...5...6...

Aloin mielessäni laulaa elefanttien marssilaulua. Maininta aurinkoisesta tiestä sai minut taas naurahtamaan ääneen. Sitten huomasin unohtaneeni laskea askelia, joten päätin jatkaa 20:stä.

21...22...23...24...

...77...78...79...80...

Tietä ei näkynyt.

98...99...100...101...

Silmäni kostuivat ja poskillani virtasi joko sadevettä tai kyyneliä. Tajusin eksyneeni metsään. Pysähdyin ja seisoin liikkumatta tuntemattoman ajan. Mieleni teki huutaa apua, mutta en kyönelehtimiseltäni kyennyt siihen. Kuulin taas, kuinka tuuli paiskoi puita ympärilläni ja ne kaikki yhdessä nauroivat minulle. Jalkani olivat tunnettomat ja puhelinta pidelleen oikean käteni sormet kuin jääkalikat. Housuni olivat liimautuneet reisiini kiinni ja takkini tuntui painavan minua alaspäin.

Harkitsin hetken maahan lysähtämistä. Jos kerta kohtaloni oli jäätyä kuoliaaksi omaa tyhmyyttäni niin mitä hyötyä oli enää pitkittää kärsimystäni? Jos elämä olisi vain yksin kylmässä ja pimeässä vaeltamista niin se ei olisi elämisen arvoista. Eikö silloin olisi parasta vain lopettaa se mahdollisimman pian?

Kova rusahdus takanani sai minut hypähtämään ja kääntymään ympäri muutaman nopean askeleen jälkeen. Sohin taskulampulla taas ympäriinsä näkemättä mitään muuta kuin tuulen henkiin herättämän metsän. Jähmetyin paikalleni.

TUM *TUM* *TUM* *TUM*

Kumisevan äänen aiheuttajaksi paljastui sydämeni. Tulkitsin reaktioni merkitsevän, että halusin vielä elää. Minulla tosin ei ollut enää mitään hajua, mitä tekisin. Pulssini hiukan laskettua otin vasemmalla kädelläni tukea sattumalta vieressäni olleesta puusta. Siinä kädessä minulla oli vielä tuntoa ja tunsinkin heti osuneeni johonkin tahmeaan – mahlaan, pihkaan tai mihin lie mönjään. Se piristi kummasti.

”Antaa tulla vaan!” huusin taivaalle.

Paikallaan oleminen teki minut aivan liian tietoiseksi kylmyydestä. Koska aikaisemmat järkeilyni olivat menneet niin pahasti puihin, päätin sen enempää miettimättä lähteä laahustamaan satunnaiseen suuntaan. Kävellessä ei sentään

huomaisi kylmyyttä niin pahasti. Aloin laulaa elefanttien marssilaulua ääneen aloittaen kolmesta pienestä elefantista.

...

Lopetin viidessä kymmenessä. Olin tullut siihen tulokseen, että kaverilleni oli käynyt sama kömmähdys kuin minulle ja hänkin harhaili siellä metsässä. Sen takia minun piti vähän väliä huutaa hänen nimeään niin kovaa kuin mahdollista. Olin jo kauan sitten lopettanut hänen ruumiinsa etsimisen maasta. Olin saattanut vaikka kävellä hänen ylitseen jo huomaamatta sitä.

Katsoin kelloa taskulamppuna toimineesta kaverin puhelimesta. Se näytti enemmän kuin olin odottanut. Kasarmille ehtimisen pystyi kuoppaamaan, vaikka en ollutkaan ajatellut koko asiaa enää vähään aikaan. Huvitin itseäni ajattelemalla pelastuvani ja saavani siitä kiitokseksi poistumiskiellon seuraavaksi viikonlopuksi. Nauroin ääneen sille, miten vähäpätöiseltä tuntui asia, joka vielä muutama tunti aiemmin oli ollut niin kovin tärkeä.

Tarkistin käyttämäni puhelimen akun varauksen. Vielä sitä riitti, mutta se oli jo tullut merkittävästi alaspäin. Päätin kokeilla sammuttaa taskulampun ja katsoa pystyisinkö etenemään ilman valoa. Sormeni olivat kuitenkin niin kohmeiset, etten meinannut heti saada valoa pois. Vasta usean yrityksen jälkeen puhelin rekisteröi pyyhkäisyni ja sitten koitti täydellinen pimeys.

Vakuuttelin itselleni silmiäni pian tottuvan. Kännykän näytön katsominen oli varmasti vain vienyt pimeänäköni hetkeksi. Jähmetyin odottamaan, että näkisin taas jotain.

Metsän äänet tuntuivat äkkiä paljon kovemmilta. Koko ajan jossain räsähteli ja natisi. Tuulen ulvonta oli oma lukunsa, mutta sitä oli helpompi sietää, koska se kuului melko

tasaisena. Sateen voimakkuus vaihteli kovan ja erittäin kovan välillä, mutta en tuntenut sitä ihollani, vaan päättelin sen pisaroiden ropinasta takkiani vasten olkapäälläni.

Puhelin oli edelleen kädessäni. Houkutus taskulampun päälle laittamiseen oli kova ja juuri sen takia laitoin puhelimen taskuuni. En ollut tiennyt, että sellaista pimeyttä oli olemassa muualla kuin ikkunattomissa huoneissa. Olin kuvitellut, että luonnossa oli aina jokin taustavalo.

Taas räsähti kovaa aivan lähelläni ja käännyn vaistomaisesti ääntä kohden, vaikken edelleenkaan nähnyt käytännössä mitään. Omat käteni erottuivat hieman vähemmän mustina liikkuvina kohteina muuten täysin mustassa näkökentässä.

Muistin huutaa kaverini nimeä, mutta en uskaltanut päästää ääntä. Aloin pikkuhiljaa hahmottaa ääri viivoja, joiden olisin muuten olettanut kuuluvan puille, mutta ne mokomat liikkuivat. Nostin tahtomattani käteni suojausasentoon kasvojeni eteen, mikä toi minulle pienen häivähdyksen turvallisuuden tunnetta. Samalla ajattelin, miten naurettavalta se näyttäisi, jos joku tarkkailisi minua pimeänäkölaitteella.

Muistin erään yläasteajan luokkatoverini sanoneen, että kun joku kertoi jotain tarinaa käsiään innokkaasti heiluttaen, hänet kannatti kuvitella tekemään sitä yksin aavikolle. Päätin kuvitella itseni sinne aavikolle ja vaikka tiesin näyttäväni tyhmältä, nautin hetken kuivuudesta ja kuumuudesta, jotka tuntuivat jo kovin kaukaisilta asioilta.

Kaikkialla ympärilläni liikehdelleet pimeät ääri viivat eivät odotuksistani huolimatta tehneet minulle pahaa. Näin jo sen verran, että pystyin kuvittelemaan kaiken liikkeen humanoidihahmojen sijasta tuulessa heiluviksi oksiksi. Keräsin rohkeutta ja onnistuin huutamaan kaverini nimeä, joskaan en ihan yhtä kovaa kuin olisi pitänyt. Mitään

vastausta ei kuulunut, mikä ei jaksanut enää yllättää. Jatkoin kävelyä eteenpäin, koska se tuntui vähimmän vaivan tieltä.

Ajan ja paikan taju hämärtyivät. Olemassa oli vain välitön lähimaastoni ja siinä ainoana kiinnostavana asiana jalkani, joita pakotin vuorotellen toinen toisensa eteen. Välillä astuin jonkin poikkeavan päälle, minkä tunsin lähinnä nilkoissani, koska jalkapohjistani oli jo suurin osa tunnosta hävinnyt. Toisinaan jouduin käsilläni työntämään oksia pois naamaltani. Maasto kumpuili loivasti ylös ja alas, mutta mitään merkittäviä mäkiä tai jyrkänteitä ei tullut vastaan.

Jyrkänne... Huomaisinkohan edes? Alhaalta lähestyessä viimeistään törmätessä ja ylhäältä lähestyessä viimeistään, kun olisi jo liian myöhäistä.

En kuitenkaan ajatellut, etteikö tilanteeni voisi käydä enää huonommaksi, koska se voisi. Voisin nimittäin pudota sopivan korkuiselta jyrkänteeltä siten, että rikkoisin itseni, mutten kuolisi. Jos kohtaloni kuitenkin oli jäätyä kuoliaaksi eksytyäni sysimustaan metsään niin sillä olisi vain vähän merkitystä, olisivatko luuni ehjiä. Oli omituista, miten vähän kuolema pelotti, vaikka se oli lähempänä kuin koskaan.

Äkkiä pysähdyin, koska olin kuulevinani jotain. Kuuntelin hiljaa liikkumatta hetken aikaa, mutta en kuitenkaan erottanut sitä ääntä enää uudestaan.

Jos kaveri nyt huutelisi viimeisillä voimillaan jostain kuopan pohjalta apua niin se varmaan kuulostaisi juuri tuolta.

Huusin kaverin nimeä, sillä kertaa niin kovaa kuin pystyin, ja jähmetyin kuuntelemaan.

Mokomakin myrskyinen metsä... Eikö se voisi edes hetken aikaa pitää turpaansa kiinni, että kuulisin jotain?

Ei voinut. Kun en erottanut mitään ääniä vähään aikaan niin hyväksyin mahdolliseksi sen, että olin kuullut omiani. Jatkoin varovasti kävelemistä, kunnes muutaman askeleen

päästä olin kuulevinani saman äänen uudestaan. Se oli juuri niin heikko, etten voinut olla varma sen todellisuudesta, mutta se oli riittävän vahva kiinnittääkseen huomioni. Sama kaava toistui. Pysähdys, huhuilu ja tulokseton kuuntelu. Olin jotenkin siinä käsityksessä, että ääni oli kuulunut etuvasemmalta, joten lähdin kävelemään sinne päin.

Hetken päästä jokainen ottamani askel alkoi tuntua potkulta persuksille. Metsään eksymisen lisäksi olin vielä alkanut kuulla ääniä ja vedellä niistä omia johtopäätöksiäni. Jos olisin ajatellut järkevästi silloin, kun huomasin kadottaneeni suuntavaistoni, olisin pimeässä hamuilun sijasta semimukavasti istumassa autossa.

Olisin voinut vaikka merkata lähimmän puun ja kävellä korkeintaan niin pitkälle, että näkisin sen puun vielä. Tarvittaessa olisin merkannut jonkin toisenkin puun ja näin kasvattanut etsintäverkkoani kokoa. Olisin voinut myös sitoa lankakerän jonkin puun ympäri ja kuljettaa sitä mukanani – näinhän on kai joskus tehtykin? Olisin voinut myös pudotella leivänmuruja, joita seuraamalla olisin löytänyt pois.

Jätin huomiotta pohdintani edellyttämien välineiden puuttumisen. Olin vakuuttunut oman toimintani tyhmyydestä ja siitä, että kuka tahansa muu olisi osannut toimia paremmin. Ainoa tapa pelastaa enää kasvoni oli löytää tieni takaisin autolle tai paremman puutteessa kaverini ruumiille.

Äkkiä äänimaailma muuttui jotenkin. Rusahduksia ja muita puiden ääniä kuului hieman vähemmän ja niiden sijasta sateen ääni kuului paljon kovempaan. En myöskään nähnyt edessäni yhtään puuta muistuttavaa tummaa ääriiviivaa.

Aukea!

Otin innoissani muutaman ripeän askeleen, kunnes huomasin astuneeni nilkkaani myöten veteen. Siinä vaiheessa oli jo turha murehtia jalkojen kastumisesta, joten en pitänyt kiirettä. Tutkin maaperää ja pian hyväksyin kävelleeni

vesistöön. Pimeydessä oli kuitenkin mahdotonta sanoa, kuinka pitkälle vesi ulottui. Kyseessä saattoi olla järvi tai sitten vain pieni lampi. Virtaavalta vesi ei kuitenkaan vaikuttanut. Sain äkkiä paljon hienomman ajatuksen kuin mitä olisin voinut kuvitella itseni siinä tilanteessa saavan.

Olimme menossa kaverin mökille, joka ei enää kauhean kaukana ollut, joten olemme todennäköisesti jo nyt jonkinasteisella mökkialueella. Mökit taas keskittyvät aina vesistöjen ympärille, koska kukapa ei haluaisi järvenrantamökkiä. Jos siis seuraan rantaviivaa, minun pitäisi väkisinkin törmätä johonkin laituriin tai rantasaunaan.

Roppakaupalla uutta virtaa saaneena palasin kuivan maan puolelle ja lähdin kävelemään rantaviivaa pitkin myötöpäivään kiertäen. En uskonut löytäväni ihmisiä, vaikka se toki olisikin lopullinen ratkaisu. Sen sijaan oletin löytäväni jonkin talon, johon voisi murtautua. Sitten voisin hengähtää ja ajatella asioita järkevästi, minkä jälkeen ongelmani varmasti jotenkin ratkeaisivat.

Kävelin innoissani eteenpäin, välillä vahingossa veteen astuen. Vesistö vaikutti alkavan suoraan maaperästä ilman mitään rantakaistaletta. Oikeaan korvaani kantautui vain veteen osuvan sateen äänet ja vasempaan korvaani myrskyisen metsän äänet.

Näytin keskisormea metsään päin. Voittoini oli käden ulottuvilla. Parhaassa tapauksessa löytämässäni mökissä olisi hälytysjärjestelmä, jonka laukaisisin heti. Sitten tarvitsisi vain odottaa jonkun saapuvan paikalle. Tulen voisi ainakin tehdä, joskaan en tiennyt, miten tuli tehdä. En kuitenkaan uskonut sen olevan vaikeaa. Joka tapauksessa löytäisin varmasti jotain, jonka perusteella osaisin kertoa sijaintini hätäkeskukselle.

Hätäkeskus... Olisikohan sinne kannattanut soittaa uudestaan heti kun eksyin? Olisivatko he voineet auttaa?

Ainakin he olisivat voineet kertoa jonkin järkevän toimintatavan, etten olisi eksynyt sen syvemmälle.

Elätelin hetken toiveita siitä, että mökistä löytyisi sopiva laturi puhelimeeni. Sekin ratkaisisi heti kaiken. Siellä voisi olla myös suklaata, välipalakeksejä tai valmisruokapusseja, joihin pitäisi vain lisätä kuumaa vettä, jota taas saisi viimeistään sitten kun on tuli. Jostain syystä ajattelin erityisesti italianpataa. Kenties mökissä olisikin sähköt ja mikroaaltouuni... ja ennen kaikkea valot. Valo tuntui kaikkein houkuttelevimmalta. Valo, takkatulen lämpö ja ruoka.

Yhtäkkiä en nähnytkään vettä enää jalkojeni juuressa. Epäilin jo hetken ajatuksissani kävelleeni ties kuinka kauas vesistöstä, mutta sitten löysin sen hieman oikealta. Rantaviiva oli vain kääntynyt oikealle, mitä en ollut huomannut. Palasin viitoitetulle tielleni.

Kenties tupsahtaisinkin keskelle tyttöjen saunailtaa. Saisin lämmitellä saunassa heidän tuodessaan minulle jotain syötävää.

Kuvitelmassani tytöt ympärilläni jatkoivat saunomista alasti, koska miksipä ei. Ja miksi pilaisin mukavaa unelmaa realismilla?

Rantaviiva kääntyi taas oikealle ja olin ylpeä huomattessani sen. Kuulin jo melkein tyttöjen iloiset kiljahdukset heidän hypätessään laiturilta veteen. Kävelin entistä reippaammin, minkä johdosta kompastuin ja melkein kaaduin rähmälleni rantaveteen. En antanut sen häiritä, vaan jatkoin matkaa nauraen ääneen.

Kenties kaverilleni oli käynyt samalla tavalla ja hän oli jo niiden tyttöjen luona... Ei. Se ajatus ärsytti. Jos pääsisin alastoman tyttölauman keskelle niin en kaipaisi kaveria sinne häiritsemään.

Entä jos vaihtoehtona olisi kaverin kuoleminen metsään?

Harkitsin.

Rantaviiva kääntyi taas oikealle ja hidastin hieman vauhtia. Luulin järvien rantojen olevan täynnä mökkejä siten, ettei vapaata kaistaletta ollut missään. Olin ilmeisesti ollut väärässä, koska olin kävellyt jo hyvän tovin löytämättä merkkejä sivistyksestä. Sen sijaan löysin kaislikon, jonka myötä kadotin yhteyden veteen. Kaislikon laitaa oli kuitenkin helpompi seurata kuin veden laitaa, joten jatkoin matkaa.

Kaislikko loppui yllättäen, eikä vesi jatkunut sen toisella puolen. Päätelin tulleeeni kulmaan. Käännyin oikealle ja seurasin kaislikon toista reunaa, kunnes löysin taas avovettä ja pystyin jatkamaan suunnitelmani mukaan. Keskityin vain rämpimiseen ja tarpomiseen. Välillä toinen jalkani pulahti veteen, jonka kylmyys muistutti siitä, ettei tunto ollut hävinnyt minulta vielä aivan kokonaan.

Päädyin ajattelemaan kuolemani jälkeisiä tapahtumia. Aika pian minua ainakin osattaisi kaivata, joten kohtalaisen nopeasti alkaisi selvittely. Mutta mitä katoamisestani selviäisi?

Olinko sanonut kenellekään, missä piipahdan nopeasti ennen kasarmille pahuuta? En tainnut sanoa... Oliko kaverini kertonut kenellekään? Sitä en tiennyt. Todennäköisesti hän joutui kertomaan jonkin syyn vanhempiansa auton lainaamiselle, mutta siitäkään ei ollut mitään takeita. Jos leikitään, että kukaan ei tiedä meidän päätyneen ajamaan kaverin mökille, niin miten meidän ruumiita voitaisi koskaan löytää? Hyvin pian meidät molemmat, sekä käyttämämme auto, olisi etsintäkuulutettu. Siitä ei kuitenkaan olisi paljoa apua auton kököttäessä korpitiellä, jossa seuraavaa ohikulkijaa voi joutua odottamaan puoli vuotta. Mutta leikitään, että auto löytyy...

Etsintäpartio saisi saman tehtävän kuin minä, joskin he voisivat aloittaa päivänvalossa. Kaverin ruumis löytyisi

varmaan jostain auton läheltä. Minun löytämisessä etsijöillä riittäisikin tekemistä. Mahtaisivatkohan vainukoirat haistaa jälkeäni enää keväällä? Tuskin. Mutta millaisen tapahtumaketjun poliisi kehittäisi?

Sillä hetkellä tajusin, että minun ja kaverini katoamisia ei välttämättä osattasi yhdistää. Emme olleet olleet juurikaan tekemisissä pitkään aikaan, emmekä edes asuneet enää kovin lähekkäin. Joku saattaisi varmasti epäillä tapauksiemme liittyvän toisiinsa, mutta siitä ei välttämättä olisi mitään näyttöä. Jos etsintäpartio löytäisikin kaverini ruumiin housut kintuissa metsästä auton läheltä, olisi heidän helppoa päätellä kaverin vain saaneen jonkin kohtauksen täysistunnon aikana ja tuupertuneen sinne. Kun minun ruumistani ei löytyisi läheltä, eikä autossa varmaan olisi mitään jälkiä minusta, ei heillä olisi syytä epäillä minun olleen mukana, saati eksyneen metsään.

Se hätäpuhelu...

Hätäkeskushan tietäisi minun soittaneen, joten etsintäpartio löytäisi auton todennäköisesti heti kun meidät olisi ilmoitettu kadonneiksi. Silloinhan poliisi saisi tietää mökin sijainnin kaverin sukulaisilta.

Kaverin sukulaiset... Perkele... Sitähän olisi pitänyt ehdottaa hätäkeskukselle. He olisivat voineet helposti selvittää mökin sijainnin ja meidän todennäköisen reitin sinne, kun olisivat puhuneet jonkun kaverin sukulaisen kanssa. Pakkohan heillä on olla pääsy johonkin tietojärjestelmiin, joista löytyy kaikkien sukulaistiedot ja puhelinnumerot.

Potkaisin itseäni persuksille, minkä ansiosta tajusin tärkeän asian. Vielä ei ollut liian myöhäistä. Minullahan oli kaverin puhelin edelleen taskussa, joten voisin soittaa hätäkeskukseen uudestaan ja kertoa omasta pahentuneesta

tilanteestani. Sitten he varmasti lähettäisivät jonkin porukan meitä etsimään.

Saatamme sittenkin pelastua! Harmi vain, etten tajunnut tätä ennen kuin lähdin metsään samoilemaan. Jos istuisin nyt autossa, olisi pelastumiseni taattu.

Otin kohmeisilla sormillani kaverin puhelimen taskustani ja valmistauduin soittamaan hätäpuhelun. Hätätilanne-napin painamisessa meni oma aikansa, kun puhelin ei reagoinut painalluksiini odotetulla tavalla – tai sitten minä vain painoin ohi. Lopulta pääsin kuitenkin näppäilemään numeroita ja valitsin taas tutut ja turvalliset 1-1-2. Laitoin puhelimen korvalleni ja odotin tuuttauksen alkavan.

...

Mitään ei kuulunut. Kärsivällisen odottamisen jälkeen vilkaisin puhelimen näyttöä ja syy hiljaisuudelle selvisi.

Ei verkkoa.

Näytön vasen ylänurkka puhui karua kieltä. Normaalisti siinä lukisi signaalin vahvuus, operaattorin nimi ja verkkotyypin, mutta nyt vain tuo pahainen teksti. Mietin, olinko kävellyt tosiaan niin syvälle korpeen, ettei siellä olisi enää kännykkäverkkoa. Olin kuitenkin elänyt siinä uskossa, ettei Suomesta pitäisi sellaista kolkkaa enää löytyäkään.

Juuri silloin jostain vasemmalta puoleltani kuului kamala ryske ja rytinä. Oletin sen johtuvan puun kaatumisesta. En nähnyt mitään, mihin olin jo tottunutkin, mutta kaiken kukkuraksi olin juuri pilannut pimeänäköni tuijottamalla kännykän ruutua.

Tunsin väristyksen, kun piuhat päässäni yhdistyivät. Puita kaatuu myrskyssä ja kännykkäverkko on alhaalla. Nämä

havainnot liittyivät varmasti toisiinsa. Aina välillähän sitä kuulee juttua, että puhelimet ovat olleet mykkinä niin ja niin kauan, kun jonkin myrskyn vaurioita on korjattu. Tieto siitä ei tosin lohduttanut minua yhtään. Voisi kestää päiviäkin, ennen kuin puhelimet taas toimisivat. Olin todellakin yksin. Olisin aivan yhtä hyvin voinut olla kuussa. Laitoin puhelimen takaisin taskuuni ja jatkoin zombimaista taivaltani, koska muutakaan tekemistä ei ollut.

Tuntui siltä, kuin olisin kävellyt jo ikuisuuden. Elämä ennen metsään eksymistä vaikutti kuin unohtuneelta unelta. Aika ennen vesistön löytämistäkin tuntui jo etäiseltä. Taas tuli kaislikko vastaan ja hetken päästä se loppui. Rantaviiva oli taas kadonnut ja löysin sen samoillessani takaoikealle. Päätelin tullessi kulmaan.

Pysähdyin tuijottamaan pimeässä juuri ja juuri erottuvaa rantaviivaa ja viimeisiä kaisloja. Katsoin ulapalle päin, vaikkei sinne mitään nähnytään. Katsoin ylöspäin ja annoin jääkylmän sateen piiskata hetken kasvojeni.

Kuinkahan monta kierrosta olen jo tämän läitkön ympäri kulkenut?

Luovuttaminen tuntui taas varteenotettavalta vaihtoehdolta. Luonto keksisi varmasti vielä monta tapaa nöyryyttää minua ennen lopullista hyytymistäni. Toisaalta halusin näpäyttää luontoa selviytymällä. Kyse ei ollut siitä, että todistelisin jotain itselleni tai muille. Kyseessä oli taistelu minun ja luonnon välillä ja voitontahtoni oli luja. Typerät vastoinkäymiseni olivat vain kasvattaneet sitä. Minä olin se tarinan altavastaaja – Daavid, joka lopulta voittaisi Goljatin.

Käännyin pois päin vesistöstä ja lähdin tarpomaan kohti metsää – ilman suunnitelmaa jälleen kerran. Halusin vain äkkiä pois lammen luota.

Vastaan tuli heti jyrkähkö ylämäki, jota kipusin vauhdilla ylöspäin välillä käsillä maasta tukea ottaen. Kerran maa petti

jalkani alta ja olisin varmasti lennähtänyt pitkän matkan alaspäin, ellen olisi viime hetkellä saanut tukea sattumalta käteeni osuneesta puun oksasta. Siinä mielentilassa en jäänyt asiaa sen kummemmin miettimään, vaan jatkoin kiipeämistä. Mäen päälle päästyäni lammen tapahtumat eivät enää häirinneet minua, joten pysähdyin vetämään henkeä ja miettimään seuraavaa siirtoani.

Jos olisin hyvin tuntemissani roolipelien maailmoissa, jokaisen mäen nyppylän takana olisi jokin rosvojen luola. Tarpeeksi pahassa myrskyssä vihollissatamakin oli tervetullut näky. Peleissä ei myöskään koskaan ollut eksymisen vaaraa, koska taikakompassi näytti aina taikakartalta missä pelaajahahmo oli ja mihin suuntaan hän katsoi.

Nyt olen epäreilu. Morrowindissä ei ollut sellaista karttaa. Eksymisen vaara oli toki silti pieni, eikä siitä seurannut kovin kummoista haittaakaan, koska pelaajahahmo ei tuntenut nälkää, kylmyyttä tai väsymystä. Slendermanissakaan ei ollut sijaintipalvelua, mutta siinäkin pelissä oli paljon eksymistä pahempia kohtaloita tarjolla.

Slenderman teki kuin tekikin paluun. Tutkailin hetken, kuinka epämukavaksi se teki oloni. Ei kovin. Tai ehkä se nosti epämukavuuttani tasolta 14 tasolle 15, mikä ei ollut prosentuaalisesti kovin paha nousu.

Samassa kova räsähdys aivan oikean korvani juuressa sai minut pompahtamaan vasemmalle. Vasemmalta taas jotkin kylmät piikikkäät lonkerot levittäytyivät naamalleni. Kirkaisin ja kaaduin selälleni maahan suojaten kasvojani molemmilla käsilläni. Odotin hirviön käyvän päälleni.

Sitä ei kuitenkaan tapahtunut. Sen sijaan olin aivan yksin säikähtänyt jotain luonnollista ääntä, törmännyt kuusen oksaan ja vajonnut itsekseni maahan kiljumaan. Olin ollut oikeassa – nöyryyttämiseni jatkui.

Märässä maassa maatessani mietin, mikä olisi oikea tapa jatkaa. Julkisella paikalla kaatuminen on aina noloa, mutta vääränlaisella reagoinnilla siitä voi tehdä itselleen sietämätöntä. Mitään ongelmaa ei ole, jos on kavereiden seurassa. Silloin porukan naureskelu keventää tunnelmaa juuri sopivasti, jotta ylös nousemiseen ei liity enää mitään ylimääräistä epämukavuutta. Jos sen sijaan on ollut yksin liikkeellä, ei mitään kevennystä ole luvassa. Jotkut ratkaisevat tilanteen siten, että sadattelevat ääneen kerätessään itseään. Toiset taas pyrkivät olemaan mahdollisimman vähäeleisiä ja jatkavat matkaa hiljaa selkä kumarassa kädet taskuissa. Tai vaihtoehtoisesti he ottavat puhelimen käteensä stressileluksi.

Kuvittelin kaatumisen nähneiden ihmisten huvittuneet katseet heidän kävellessään ohi. Jokainen ylös nousemisen tapa tuntui niin nololta, etten kestänyt ajatella niitä. Jäin maahan makaamaan. Olin jo valmiiksi niin märkä ja kylmissäni, ettei selkäni voinut kastua enää enempää. Koin oikeastaan oloni melko mukavaksi. Siihen olisi hyvä nukahtaa.

Yhtäkkiä tajusin ratkaisseeni ongelman. Oikea reagointitapa julkiseen kaatumiseen oli, ettei nousisi ylös ollenkaan. Silloin ohi kulkevista ihmisistä joku lopulta pysähtyisi kysymään onko kaikki kunnossa. Se taas riittäisi kaverien tuomaan kevennysefektiin ja sen jälkeen olisi helppoa nousta ylös millä tahansa tavalla.

Nostin kädet ilmaan voiton merkiksi ja punnersin sitten itseni ylös. En voinut antaa tämän läpimurron seilata kanssani Tuonelaan. Motivoituneena lähdin taas kävelemään – suuntaan, joka luullakseni oli pois päin lammesta.

”Yksi pieni elefantti marssi näin,” mutisin ääneen.

Melodia ei ollut mukana, joten en voinut sanoa laulaneeni. En pyytänyt yhtään toveria mukaani, koska en jaksanut. Sen sijaan päätin haastaa itseäni aikani kuluksi ja laulaa kahden

potensseissa. Huomasin tosin heti jättäväni laulun pois ja laskevani vain lukuja eteenpäin.

Jäin jumiin 8192:ssa. Luulin olleeni parempi päässä laskija, vaikkakin annoin itselleni hieman anteeksi olosuhteiden johdosta. Huomasin kuitenkin tyytyväisenä unohtaneeni Slendermanin, mikä sai minut taas muistamaan sen.

En ehtinyt kuitenkaan pelätä kauaa, koska huomioni kiinnittyi eteeni ilmestyneeseen aukeaan. Samoin kuin lammen kohdalla, en nähnyt muuta kuin että puita ei ollut edessäpäin. Lisäksi maaperä vaikutti erityisen tasaiselta. Katsoin alas ja huomasin seisovani ojan reunalla.

Pieni toivon kipinä syttyi. Kaivoin kiireisesti kaverin puhelimen esiin ja kovan yrittämisen jälkeen sain sen taskulampun päälle. Valaisin maaperää edessäpäin ja kipinä roihahti liekkeihin.

Tie... TIE!

Yritin hypätä ojan yli, mutta kohmeiset jalkani pettivät ja lypsähdin vastapuolen penkkaan. Nauroin kuitenkin ääneen kontatessani siitä ylös ja tunnustellessani märkää soraa. Koin palanneeni sivistyksen pariin. Ensimmäinen ajatukseni oli, että ruumiini löydettäisi sittenkin.

Aikani tien pintaa halailtuani ja lähes pussailtuani nousin vaivoin ylös. Vielä oli yksi vaikea päätös edessä: Kumpaan suuntaan lähtisin kävelemään?

Järkeilin, että toisessa suunnassa tie päättyi isompaan tiehen ja toisessa suunnassa se pienenisi pienenemistään, kunnes lopulta päättyisi jonkin mökin pihaan. En voinut tietää olinko tullut samalle tielle, josta olin ikuisuus aikaisemmin lähtenyt metsään harhailemaan. Jos olin, jommastakummasta suunnasta löytyisi myös auto. Seuraavaan kohteeseen, oli se

sitten mikä tahansa, saattoi olla kuitenkin matkaa useita kilometrejä. Koska minulla ei ollut mitään, minkä perusteella olisin voinut valita suuntani, lähdin laahustamaan vasemmalle.

Tiellä kävely tuntui juhlalta. Ei pitänyt varoa askeltaan, eivätkä oksat raapineet naamaa. Slendermanillakin oli paljon vähemmän piilopaikkoja. Tuuli ja sade tosin tuntuivat taas piiskaavan. Metsässä harhaillessani olin ehtinyt jo turtua niihin ja kenties puut olivat antaneet hieman suojaa.

Hetken käveltyäni huomasin myös kivun oikeassa jalassani. En ollut ollenkaan tottunut sellaisiin liikuntasuorituksiin, jonka olin jo metsässä tehnyt. Lisäksi edessä oli vielä tuntemattoman pituinen vaellus tietä pitkin.

Hyvä oloni vaihtui pikkuhiljaa kärsimykseksi. Jalkani tuntui kipeämmältä joka askeleella, mikä sai minut jälleen kiroamaan ylimääräisiä kilojani. Yläasteella kaverini oli aina vinoillut lihaville ihmisille kehottamalla heitä säästämään energiaa kierimällä mäet alas. Itse en tosin silloin ollut vielä lihava. Mitä minulle oikein tapahtui?

Huomasin harkitsevani kierimistä, jos vain sopiva alamäki tulisi eteen. Hetken häpesin vaivalloista lyllertämistäni niin kovasti, että jos juuri silloin olisi valot sytytetty päälle ja paljastettu koettelemukseni olleeni vain osa jotain sadistista Tosi-TV-ohjelmaa, olisin pitänyt sitä enemmän huonona kuin hyvänä asiana. Halusin kyllä selvittää elossa, mutta halusin tehdä sen kaikessa hiljaisuudessa.

Sitten muistin taas hätäkeskuksen. Kun olin päässyt jo tielle, olisi pelastumiseni paljon todennäköisempää. Katsoin puhelinta toiveikkaana, josko verkko olisi tullut takaisin. Ei ollut. Sama kylmä ”ei verkkoa” teksti siellä vain komeili.

Tuskainen taipaleeni jatkui. Minun piti keskittyä joka kerta siirtämään jalkaa toisen eteen ja heti kun olin onnistunut siinä, piti jo keskittyä seuraavaan jalkaan.

Olin laahustanut ikuisuudelta tuntuneen ajan tien keskellä, kun tajusin, etten olisi varmaan edes huomannut, jos olisin kävellyt joidenkin mökkiteiden ohi. Ohi ajavan auton olisin varmaan huomannut ja sen kuljettaja mahdollisesti minut. Minulla ei tosin ollut heijastinta. Auton alle jääminen olisi toki ollut tyylikäs päätös tarinalleni.

Siirryin kävelemään tien vasempaan laitaan. Toisella laidalla olevat kohteet saattaisin missata, mutta ainakin jotain pitäisi sattua silmiini – sikäli kun koko tiellä oli yhtään mitään. Olin jo alkanut epäillä, että se tie ei johtanut yhtään mihinkään. Ehkä joku oli rakentanut keskelle metsää yksityisen rallitien, joka vain kiersi kehää. Ehkä tie oli jo hylätty ja se yksi ja ainoa liityntäpaikka oli jo kasvanut umpeen. Tai ehkä olin vain valinnut väärän suunnan ja kävelin kohti entistä synkempää metsää, jossa muutaman kilometrin välein oli jokin autiolla mökille johtava kärrypolku.

Mietin mitä tekisin, jos löytäisinkin jonkin tieltä poikkeavan kärrypolun. Lähtisinkö seuraamaan sitä? Se ainakin todennäköisesti johtaisi jollekin rakennukselle. Ehkä siellä olisikin sitten se aiemmin kaipaamani tyttöjen saunailta menossa.

Vajosin hetkeksi mukavampiin aatoksiin. Valoa, lämpöä, ruokaa, juomaa, seuraa, paljasta pintaa... Ajatukseni katkesi parhaassa paikassa, koska kohdallani tien oikeassa laidassa oli jotain.

Auto!

Heittäydyin avosylin autoa päin ja odotin sen halaavan takaisin. Olin nähnyt sen vasta ollessani muutaman metrin päässä. Jos olisin ollut tarpeeksi syvällä ajatuksissani ja katsonut vain jalkojani, olisin saattanut kävellä sen ohi. Sen

tajuaminen sai minut taas miettimään, minkä kaiken ohi olin jo mahdollisesti kävellyt.

Hyvin pian varmistuin auton olleen se, jonka kyydissä olin jo ollut. Tottumuksesta kiersin sen oikealle puolen ja avasin etumatkustajan oven ajattelematta edes sitä mahdollisuutta, että ovi ei aukeaisi. Autoon syttyi valo, joka sai kyyneleet virtaamaan poskiani pitkin. Istuin alas ja suljin oven perässäni. Olin kotona.

Istuin siinä ties kuinka kauan kuunnellen pääni sisäistä rauhoittavaa pianomusiikkia, joka oli alkanut soida heti, kun olin päässyt autoon sisään. Kun valon ja sateensuojan tuoma ensihuuma oli laantunut, päällimmäinen tunteeni oli fyysinen väsymys. Kipeä jalkani tuntui siltä, että seuraavana päivänä sillä ei otettaisi askeltakaan. Olin B-mies aiheesta. Mieleni teki vain vaipua syvään uneen, mutta kylmyys esti sen. Haaveilin kuivista vaatteista ja mistä tahansa lämmön lähteestä.

Aikani haaveiltuani väsymys ja kylmyys saivat kaverikseen janon. Tuntui hölmöltä olla janoinen rankkasateen hakatessa tuulilasia. En kuitenkaan keksinyt keinoa hyödyntää sadevettä – ainakaan menemättä takaisin ulos – joten yritin vain jättää janon huomiotta.

Aloin pikkuhiljaa tärinästä kylmyydestä. Läpimärät vaatteeni estivät pienimmänkään lämmön muodostumisen. Alushousuistanikin olisi varmaan voinut puristaa pullollisen vettä. Mietin, kuinka kova jano minulla pitäisi olla, jotta puristaisin ne vedet autosta löytyvään tyhjään limupulloon. En ollut vielä niin pitkällä. En myöskään uskonut tarkenevani yhtään paremmin alastomana, joten jätin siltä erää vaatteet päälleni.

Katsoin haikailien kuljettajan penkin päälle ripustamaani huopaa, joka ei ollut yhtään kuivempi kuin ripustettaessa. Mitä luksusta olisikaan kääriytyä kuivaan huopaan... Mutta

ei, jonkun idiootin piti tarvella se sateenvarjoleikeissä. Jos olisin voinut palata ajassa taaksepäin, en olisi jättänyt lähtemättä koko reissuun. Sen sijaan olisin vain jättänyt huovan alun perin autoon – ja ehkä säästänyt oman puhelimeni akkua.

Puhelimen ajatteleminen sai minut taas tarkistamaan kentän, mutta sama ei verkkoa -teksti kummitteli yhä. Varmistuinkin kuitenkin siitä, ettei kyseessä ollut kuuluvuusongelma, vaan koko verkko oli mennyt myrskyssä nurin. Verkon puuttumisesta huolimatta saisin ainakin koordinaattini, jos vain pääsisin puhelimeen sisään. Se taas ei tulisi millään onnistumaan omalla puhelimellani, koska siitä akku oli loppunut, eikä laturia ollut saatavilla. Kaverin puhelimeen voisin päästä sisään, jos tietäisin pääsykoodin tai jos kaveri sormenjäljellään sen avaisi.

Tai jos löytäisin kaverin – elävänä tai kuolleena – voisinkin avata puhelimen hänen sormellaan ja se ratkeaisi sillä.

Hykerrellessäni tyytyväisenä omasta ajatuksestani huomasin kylmästä johtuvan tärinän ja hytinän yltyvän hallintani ulkopuolelle. Tajusin, että en ollutkaan täysin pelastunut, vaan saattaisin vielä jäätyä kuoliaaksi, vaikka olinkin auton sisällä.

Yritin keksiä jotain keinoa saada aikaan lämpöä. En kuitenkaan saanut päähäni muuta kuin nuotion. Kaverin mainitsema tavaratilassa oleva Lasol olisi todennäköisesti helposti syttyvää, mutta se pitäisi silti saada sytytettyä jollain. Sen lisäksi tarvitsisin sytykkeen lisäksi jotain palavaa ainetta. Kuivaa puuta tuskin oli saatavilla. Ja mitä sitten, jos saisinkin tulen sytytettyä? Mihin sen tekisin? Tavaratilaan? Ulos?

Katsoin ympärilleni etsien mitä tahansa ratkaisua. Autoissa oli käsittääkseni tupakan sytytin, jolla saattaisi saada palon aikaiseksi. En kuitenkaan löytänyt mitään sellaista. Tulen samalla vilkaisseeksi kojelaudan kelloa ja laskin siitä,

kuinka kauan olin ollut ulkona harhailemassa. Yötä riittäisi vielä monta tuntia – liian monta niissä olosuhteissa. Kello läheni tasatuntia, mikä sai minut ajattelemaan radiouutisia ja sitä kautta radiota. En tiennyt, pystyisikö radiota käyttämään ilman avainta, mutta päätin kokeilla. Oikean napin löytäminen kesti hetken, mutta sitä painettuani radio meni kuin menikin päälle.

Matala suomalainen miesääni lauloi yölinjalla ajamisesta. Keskityin laulun sanoihin ja liikutuin niiden kauniista tarinasta. Pian ne kuitenkin keskeytyivät alkavien uutisten merkkiääneneen.

”Virpi-myrsky on kaatanut puita ja katkonut sähköjä ympäri maata, mutta pahimmin se on iskenyt Itä-Suomeen. Tuulien odotetaan laantuvan aamulla, jota ennen pelastustöihin ei syrjäseuduilla Pohjois-Karjalan pelastuslaitoksen mukaan päästä. Sähkölaitos puolestaan arvioi, että voi mennä useita päiviä ennen kuin kaikki häiriöt on saatu korjattua. Liikenteessä on ollut tavallista sunnuntai-iltaa enemmän kolareita, mutta pahoilta onnettomuuksilta on toistaiseksi vältytty.”

”Ja ulkomailta: Kuumuus ja kuivuus ovat aiheuttaneet jo yli 50 ihmisen kuoleman Australiassa. Toista viikkoa jatkuvat ennätyshelteet ovat—”

Haaveilin kuumuudesta ja kuivuudesta. Tuntui naurettavalta, että jotkut valittivat niistä. Kirosin kylmyyden jälleen kerran ja tutkailin epätoivoisena kojelaudan lämpötilasäätimiä. Vaikka kuinka pyöritin niitä kuuman suuntaan ja painelin tuulettimen nappeja, ei puhallin ryhtynyt toimimaan. Kylminä talviaamuinkin lämmintä ilmaa sai vasta sitten kun moottori oli ollut jo jonkin aikaa käynnissä. Sen takia isäni usein kävi laittamassa auton käyntiin hyvissä ajoin ennen kuin lähdimme matkaan.

Kaiken kukkuraksi oikean etuoven ikkuna oli jäänyt raolleen ja siitä pääsi koko ajan lisää kosteutta ja kylmää ilmaa sisään. Yritin jälleen painella ikkunan säätönappeja, mutta ne eivät edelleenkään toimineet. Yritin myös turhaan käsipelillä vääntää ikkunaa väkisin kiinni. Luovutin ymmärrettyäni, ettei sillä olisi paljoakaan väliä, ellen saisi autoon lämpöä. Sisällähän oli aivan yhtä kylmä kuin ulkonakin.

Uutistenlukija pulisi vielä jotain, mutta en kiinnittänyt siihen enää huomiota, vaan säädin äänenvoimakkuuden minimiin. Avasin taas hansikaslokeron etsiessäni jotain mihin voisin kuivata itseni tai jotain, jolla saisin aikaan lämpöä. Käteeni tarttui taas eräs paksuhko vihko.

Volvo XC60 Käyttöohjekirja... Tämä voisi palaa hyvin.

Autoilla tuntui aina olevan jokin kirjain- ja numeroyhdistelmä, jonka kaikki kaverini osasivat ulkoa. Itse tiesin vain sen verran, että Volvo oli automerkki. Mietin hetken ohjekirjan avaamista. Olin aina kokenut käyttöohjeiden lukemisen vastenmieliseksi. Mielestäni tuotteen piti olla niin intuitiivinen, että mitään käyttöohjeita ei tarvittaisi. Tyypillisesti aina saatuani uuden laitteen heitin ensimmäisenä käyttöohjeet roskeen. Jos jotain oikeasti pitäisi katsoa ohjekirjasta niin saman tiedon löytäisi todennäköisesti nopeammin internetistä.

Jos juuri nyt saisin valita, ottaisin mieluummin tämän kirjan palavana.

Ohjekirja ei kuitenkaan syttynyt tuleen ajatukseni voimalla, joten avasin sen lopulta ja katsoin sisällysluettelo selvittääkseni mitä siellä ylipäänsä on. Ensivilkaisulta missään ei lukenut ”Oletko jäänyt autoon jumiin ilman avaimia ja haluat lämmityksen päälle? Katso täältä.” Sen sijaan sattumalta silmiini osui kohta ”Avaimeton käyttö” sivulla 53 ja selasin toiveikkaana sinne.

Avaimeton käyttö -toiminto... PCC:ssä... Autolla voidaan ajaa ilman avainta... Riittää, kun PCC on mukana... PCC...

”Mikä helvetin PCC?” huudahdin ääneen.

Pian kuitenkin nöyryyin lukemaan lisää ja huomasinkin sattumalta alaviitteen, jossa sanottiin PCC:n tarkoittavan Personal Car Communicatoria, josta olisi lisää tietoa jollain toisella sivulla. Selasin viitatulle toiselle sivulle, jossa kuva antoi heti ymmärtää kyseessä olevan jonkinlainen kaukosäädin. Hetken luettuani selvisi vielä, että se kaukosäädin olikin auton avain.

Avaimeton käyttö vaatii siis avaimen... Kiitos.

Laskin ohjekirjan turhautuneena syliini ja painoin takaraivoni niskatukeen. Jostain syystä päähäni tuli eräs yläasteen opinto-ohjaustunti, jolla kaikkien piti vuorotellen sanoa, miksi haluaa isona. En muistanut mitä itse vastasin, mutta metsään kadonneen kaverini vastauksen muistin hyvin. Hän halusi puutarhuriksi. Silloin se tuntui niin epämiehekkäältä ja yllättävältä vastaukselta, etten itse ottanut sitä aluksi todesta, eikä varmaan kukaan muukaan – opettaja mukaan lukien.

Sehän oli todella hieno unelma. Mitähän sille nykyään kuuluu? Toivottavasti kaveri tekee jotain sen täyttymiseksi.

Ajatukseni harhautuivat kaverin hautajaisiin. Ja kuten kaikissa kuvitteellisissa avoimen arkun hautajaisissa, päiväsankari ei ollutkaan kuollut, vaan nousi ylös kesken seremonian. Huomasin kuitenkin pian olleeni itse se, joka nousi arkusta.

Nousisinpa...

Jatkoin ohjekirjan tutkimista. Avaimettoman käytön julistin toivottomaksi, joten etsin jotain lämmitykseen liittyvää. Pian löysinkin otsikon ”Lämmitys ja ilmanvaihto” ja selasin toiveikkaana oikealle sivulle.

*Ilmastointi... Huuru... Kylmäaine... Liirum-laarum...
Ahaa, ohjauspaneelin kuvaus.*

Kuvan kanssa kerrottiin mitä mikin keskikonsolin ilmastointia säättävä nappi tekee. Olin ehtinyt summamutikassa kokeilla niistä jo useita, mutta mikään ei ollut tuntunut reagoivan. Sähkölämmitteinen istuin tuntui kuitenkin erityisen lupaavalta, joten sen nappia painaessani olin varovaisen toiveikas...

...Mitään ei kuitenkaan tapahtunut siitäkään napista.

Äkkiä muistin murtomiesten ensimmäisen pääsäännön: Aina piti ensin kokeilla, oliko ulko-ovi lukossa. Kojelaudassa minulla oli tuttu nappi, jossa luki Start / Stop Engine. Taas se sama toivo kipinöi, kun painoin nappia, josta alun perin olin moottorin sammuttanutkin.

Moottori ei käynnistynyt. Mittaristoon tuli vain teksti ”Auton avain ei läsnä”. Laskin taas ohjekirjan muutamaksi sekunniksi syliini, mutta sillä kertaa jatkoin selaamista käymättä hautajaisten kautta. Tunsin suuttumusta autoa kohtaan. Miksi minun tilannettani ei oltu otettu huomioon suunnittelussa?

*Ei se ole auton syy, vaan sen suunnitelleiden ihmisten syy.
Taas syyllistyin personifikointiin.*

Loput luvusta tuntui kertovan vain yksityiskohtaisesti eri nappien toimintoja, millä ei ollut paljoa merkitystä, kun mikään niistä ei toiminut. Selasin eteenpäin tietämättä, mitä oikeastaan hain. Sivuilla olisi saattanut olla vaikka eroottisia tarinoita, enkä olisi välttämättä huomannut mitään, koska kääntelin vain sivuja mekaanisesti. Pian huomioni kuitenkin jollain selittämättömällä tavalla kohdistui otsikkotasolla olleeseen tekstiin ”matkustamonlämmitin”. Siinä oli myös kuva jostain toisen näköisestä hallintalaitteesta.

Muistelin vanhempieni autoa. Talvella se laitettiin pihassa kiinni sähköjohtoon ja se oli sitten liikkeelle lähettäessä

lämmiin. Muistin etäisesti isäni haikailleen ilman sähköpiuhaa toimivan lämmittimen perään, mutta en tiennyt siitä enempää. Sitten huomasinkin heti ensimmäisen alaotsikon matkustamolämmittimestä kertovassa luvussa: ”Polttoainekäyttöinen lämmitin”

Jos se toimii polttoaineella niin eikö auto pitäisi saada käyntiin? Tästäkään ominaisuudesta tuskin on minulle hyötyä...

Luin kuitenkin eteenpäin ja kiinnostukseni ja toiveikkuuteni kasvoivat sana sanalta. Käsissäni olleessa ohjeessa kerrottiin, miten käynnistetään tai ajastetaan polttoaineella toimiva vekotin, joka lämmittää sekä moottorin, että auton sisätilan. Oli siis syytä olettaa, että auton varsinaista moottoria ei tarvitsisi saada käyntiin. Matkustamo tosin lämmitettäisiin vasta sitten, kun moottori olisi riittävän lämmin.

Pääsin luvun loppuun ja palasin sitten sille sivulle, jossa kerrottiin mitä nappeja piti painaa. Kuvassa näkyi jokin säädin, jollaista en ollut autossa nähnyt. Käteni tärisivät entistä enemmän, enkä ollut varma johtuiko se kylmyydestä vai jännityksestä. Tutkailin kuljettajan käsien ulottuvilla olleita hallintalaitteita ja hetken päästä löysin kuvan säätimen ratin vasemmalta puolen. Se oli juuri ikävän kaukana matkustajan paikalta käyttöä ajatellen. Kurotin ja tunnustelin säädintä oppimatta mitään hyödyllistä. Ohjekirjan teksti oli lyhyt:

”1: Askeltakaa säätöpyörällä Pysäköintilämmittimen suorakäynnistys. 2: Painakaa RESET valitaksenne joko ON tai OFF.”

Minulle reset tarkoitti tietokoneen uudelleen käynnistämistä. Yritin kokeeksi löytää säätimestä ohjeen kuvaamaa säätöpyörää, mutta asentoni oli niin huono ja käteni tärisivät niin kovasti, että pelkäsin rikkovani koko

viiksimäisen säätimen. Sitten tajusin laittaa kuljettajan puolen matkustamovalon päälle. Se auttoi näkemään viiksen paljon paremmin. Silloin näin siinä myös säätöpyörän ja napin, jossa luki RESET. Kaikki oli siis valmiina. Oli totuuden hetken aika.

Otin vaivalloisesti tukea keskikonsolista ja kurotin pitkälle kuljettajan puolelle. Sain säätöpyörästä otteen ja pyöräytin sitä. Se naksautti selkeästi seuraavaan asentoon ja mittaristoon tuli jokin teksti. Naksauttelin lisää ja teksti vaihtui vielä muutamaan kertaan, kunnes siinä luki, kuten ohjeessa sanottiin, *Pysäköintilämmittimen suorakäynnistys*. Enää reset-napin painamisen piti erottaa minut lämmöstä.

Jostain syystä silmäni kostuivat. Jos saisin siinä ja silloin auton lämpimäksi, selviäisin helposti aamuun, päivän valossa mahdollisesti löytäisin kaverin metsästä, saisin auton avaimen ja voisin ajaa sivistykseen – sikäli kun onnistuisin saamaan auton liikkeelle. Poliisi tuskin sakottaisi minua korttita ajosta niissä olosuhteissa. Vähintäänkin voisin soittaa uuden hätäpuhelun sitten kun verkko taas toimisi. Painoin haparoiden reset-nappia ja odotin lämmintä puhuria kasvoilleni auton ilmanvaihtokanavista.

Sitä ei kuitenkaan tullut. Auto ei reagoinut napin painallukseeni mitenkään. Mittariston mukaan pysäköintilämmittimen tila oli edelleen OFF. Painoin nappia uudestaan useaan kertaan, mutta se ei tuonut tilanteeseen muutosta. Huusin ja kirosin samalla kun painoin nappia kovaa ja pitkään.

Sitten se yhtäkkiä tapahtui. Mittaristoon tuli teksti *Polttoainelämmitin päällä* ja sateen ropinan läpi kuulin äänen, joka antoi ymmärtää jonkin sähkölaitteen menneen päälle. Sitä ääntä seurasi pian oikealta edestä kuuluva vaimea hurina.

Kaikkeni antaneena lysähdin takaisin matkustajan paikalle ja katsoin mittariston tekstiä peläten sen hetkenä minä hyvänsä sanovankin lämmittimen olevan pois päältä. Pelkäsin myös näkeväni unta, tosin se pelko vaihtui pian toiveeksi, koska ymmärsin voineeni olla oikeasti vaikka Barbadoksen auringon alla rantatuoliin nukahtaneena.

Teksti mittaristossa ei kuitenkaan muuttunut, enkä myöskään herännyt paremmasta paikasta. Hurina kuului tasaisena edestäpäin. En myöskään tuntenut lämpötilan nousevan, mutta käsitykseni mukaan talvella meni hetki ennen puhallusilman lämpenemistä. Sen lisäksi ohjekirjassa sanottiin moottorin lämmityksen tulevan ensin, joten päätin odottaa ja hytistä.

Mittariston kellon mukaan aika kului hitaasti. Aina välillä jouduin epäilemään auton kellon pysähtyneen, kunnes se lopulta nytkähti taas minuutilla eteenpäin. Vaikka en tuntenutkaan mitään lämpöä, autosta kuuluva hurina rauhoitti minua, koska tiesin ainakin jotain tapahtuvan. Mielessäni kävi sellainenkin, että avaisin konepellin ja jos moottori olisi lämmin, menisin sen päälle makaamaan.

Ajatukseni harhailivat takaisin siihen opinto-ohjaus tuntiin. Äkkiä muistin toisenkin vastauksen. Eero, luokan rasittava narri, oli vastannut haluavansa Portugalin presidentiksi. Opettaja vielä ruokki sitä trollailua vastaamalla vakavasti. Hän piti pitkän saarnan siitä, miten mikä tahansa olisi mahdollista, jos vain uskoi itseensä ja teki kovasti töitä.

Olikohan Portugalissa edes presidenttiä, vai oliko se kuningaskunta? Voisinpa katsoa Wikipediasta...

Eero oli itseasiassa ollut aika hyvää pataa metsään jääneen kaverini kanssa yläasteella, vaikka itse en voinutkaan Eeroa sietää. Muistan kokeneeni asemani olleen uhattuna ja pelkäsin menettäväni hyvän kaverisuhteen Eerolle... Mikä taas saattoi

olla yksi syy, miksi vihasin Eeroa niin paljon. Kumpi tuli ensin? Siitä en ollut varma.

Yhtäkkiä tunsin lämpimän tuulahduksen kasvoillani. Laitoin äkkiä käteni ilmanvaihtokanavan päälle ja tunsin, miten sieltä huokui lämmintä ilmaa – jotain niin taivaallisen tuntuista. Aloin nauraa ääneen kyynelten virratessa vuolaasti. Jalkapallon maailmanmestaruuskaan tuskin olisi tuonut samaa voitonriemua. Tunsin voittaneeni metsän, vaikka sillä tuskin oli auton hallintalaitteiden kanssa mitään tekemistä.

Sitten muistin raollaan olevan ikkunan. Suuri osa lämmöstä menisi harakoille, jos sitä ikkunaa ei saisi kiinni. Ikkunan säätönapit eivät edelleenkään reagoineet, joten päätin pikaisesti yrittää tukkia raon jollain. Kuskin penkin päällä oli edelleen tuttu läpimärkä huopa, joka olisi todennäköisesti toiminut täydellisesti. En kuitenkaan halunnut kastella sitä enää lisää, joten yritin keksiä jotain muuta.

Harkitsin takkini riisumista. Jos huopa olisi kuiva, kääriytyisin siihen, riisuisin kaikki vaatteet ja ripustaisin ne kuivumaan. Yhden vaatekappaleen voisin varmaan helposti uhrata ikkunaa varten ja valitsin siihen takkini.

Märän takin riisuminen autossa istuen olikin vaikeampaa kuin kuvittelin. Puhkuin ja puhisin, kun kostea kangas ei liukunut yhtään ja takertui jokaiseen mahdolliseen senttiin. Olisin varmasti leikannut hihat auki, jos minulla olisi ollut siihen soveltuvat työkalut, mutta ulos en aikonut astua.

Kun lopulta sain takin pois, ajattelin suutuspäissäni kostoksi polttaa sen. Minulla tosin ei edelleenkään ollut tulentekovälineitä, joten se joutuisi odottamaan mahdollista kotiin pääsyä. Alkuperäisen suunnitelman mukaisesti tungin sitten takkini ikkunan rakoon ja se sopikin siihen aika hyvin.

Minulla oli vielä päälläni t-paita, collegepaita, farkkutyypiset pitkät housut, bokserit, Nalle Puh -sukat ja kesälennkarit. Oloni oli jotenkin huomattavasti parempi, kun

sain raskaaksi muuttuneen takin harteiltani. Lämmin ilmavirtakin pääsi hieman enemmän hellimään minua. Halusin riisua lisää.

Ohjekirjan mukaan polttoainelämmitin olisi päällä 50 minuuttia kerrallaan, eikä siinä sanottu, etteikö sitä voisi heti sen jälkeen käyttää uudet 50 minuuttia. Uskoin minulla olevan vielä monen monta lämmintä tuntia ennen aamua. Siinä ajassa ehtisi jo jokin vähän kuivuakin.

Lepäsin kuitenkin hetken ennen kuin tein mitään muuta. Lämmin ilma tuntui niin mukavalta, että se vei minulta kaikki voimat. Mietin harharetkiäni metsässä ja ihmettelin, miten olin selvinnyt niin pitkästä kävelystä. Kipeä jalkani tosin muistutti heti, etten ollut suinkaan selvinnyt ilmaiseksi ja lisäksi sen hetkinen väsymykseni antoi ymmärtää, ettei mitään ylijäämäenergiaa ollutkaan. Lakkasin vastustamasta silmiäni painumista kiinni ja tunsin olleeni mukavimmassa paikassa missä ikinä olin ollut.

Olin palmujen katveessa valkoisella hiekkarannalla. Aurinkotuoleissa makoili vähäpukeisia tyyköitä. Olisin halunnut itsekin istuutua aurinkotuoliin heidän luokseen, mutta olin jumissa autossa. Tiesin kokeilemattakin, etteivät auton ovet aukeaisi. Minulla oli kuitenkin lämmin ja hyvä olla, joten en antanut sen liikaa häiritä.

Hiukan minua alkoi harmittaa tarjoilijan vitkastelu. Juomatilauksestani oli jo ikuisuus ja kurkkuani kuivasi vietävästi. Aurinkokin painui jo horisontin taa ja kylmyys valtasi rannan – tai ainakin auton. Olin aina luullut etelän öiden olevan lämpimiä, mutta ne olivatkin tietysti vielä kylmempiä kuin pohjoisessa. Autokaan tosin ei ollut enää rannalla, vaan keskellä sateista ja pimeää metsää.

Heräsin legendaarisen suurenmoiseen janoon, jota siivitti lähes runollinen kylmyys. Ensimmäinen tunteeni oli pettymys siitä, ettei auto ollutkaan lämmennyt. Vanhasta tottumuksesta

vilkaisin kelloa puhelimen näytöltä ja jouduin kyseenalaistamaan näkemäni. Tarkistin tilanteen vielä kojelaudasta ja se näytti aivan samoja lukemia. Aikaa oli kulunut lähes kaksi tuntia. Lämmitys oli epäilemättä mennyt päälle, mutta itse olin sammunut.

Oloni oli vain väsyneempi kuin ennen nukahtamista. Tiesin, että minun täytyisi säätää lämmitys uudelleen päälle, mutta se tuntui liian vaivalloiselta. Mikään ei vaikuttanut niin tärkeältä, että maksaisi vaivan liikuttaa kättäni. Ja oikeastaan kylmyyttä enemmän minua häiritsi jano. Jos olisin saanut valita kuivien vaatteiden ja vesilasillisen väliltä, olisin varmaan valinnut veden.

Tuulilasia edelleen piiskanneet sadepisarat nauroivat minulle kuorossa, eikä siitä naurusta näyttänyt tulevan loppua lähiaikoina. Otin sen sodan julistuksena. Minun oli keksittävä keino juoda ne pisarat pois ja nauraa jokaisella kulauksella.

Hetken aikaa tuijotin vain eteenpäin ja kuvittelin konepellin päälle valtavan sadevettä keräävän pressun. Mietin, olisiko autossa mitään siihen tarkoitukseen sopivaa, mutta samalla ajatus ulos astumisesta tuntui epätodelliselta. Tuskin olisin siinä ja silloin astunut ulos, vaikka auto olisi syttynyt tuleen.

Muistin tyhjän puolen litran limupullon. En ollut koskaan kokeillut kerätä sadevettä, joten en tiennyt, miten nopeasti pullo täytyisi, jos sen avonaisena ulos jättäisi. Suppilo varmasti auttaisi, mutta sellaista oli saatavilla aivan yhtä vähän kuin pressuakin. Otin kuitenkin pullon käteeni ja pyörittelin sitä ikään kuin siitä olisi jotain hyötyä.

Pieni järjen ja motivaation kipinä syttyi päässäni. Sen turvin nojauduin uudestaan kuljettajan puolelle ja, samoja nappeja painaen kuin edelliselläkin kerralla, asetin lämmityksen uudestaan päälle. Edestäpäin kuului taas jonkin sähköisen käynnistysääni ja sitä seurannut tasainen hurina.

Sitten rojahdin takaisin omalle paikalleni ja jatkoin pullon tuijottamista.

Samanlaisen limupullon, joskin täyden, kaadoin kerran vahingossa luokkatoverin pöydälle yläasteella. Hän oli istunut takanani ja käännyn hänen puoleensa jossain asiassa nostaen samalla kyynänpääni hänen pulpetilleen, tietämättä pöydän päällä olleesta avoimesta pullosta. Muistan ajan pysähtyneen tuntiessani käteni osuneen johonkin ja kuullessani jonkin kolahtavan pöytään hiilihappojen suhistaessa pullon tyhjentyessä omistajansa syliin.

Jäädyn silloin aivan totaalisesti. Nopein reagoimaan oli vieressä istunut poika, joka nopeasti käänsi pullon takaisin pystyyn pelastaen sen sisällöstä noin puolet. Kirosanojen saattelemana minua kehoitettiin hakemaan paperia, johon vahinkoa voisi kuivata. Sujahdinkin nopeasti luokan lavuaarin yläpuolella olleelle käsipyyhetelelineelle, joka oli tietysti tyhjä. Muistan vain seisseeni siinä tuijottaen sitä tyhjää telinettä, kun sittemmin metsään kadonnut kaverini kehotti kokeilemaan naapuriluokasta.

Kiitollisena arvokkaasta neuvosta riensin luokkahuoneesta ulos ja juoksin käytävää pitkin seuraavaa luokkaa kohden. En koputtanut oveen, vaan rymistelin vain sisään kesken jonkin vieraan kielen kuunteluharjoituksen. Siinä luokassa taas ei ollut edes lavuaaria, jonka yhteydessä olisi voinut olla paperipyyhkeitä. Opettaja kysyi minulta jotain, johon kiihtyneenä vastasin vain paperipyyhkeitä vaatien. Opettaja taisi sitten huomauttaa jotain koputtamisesta, jolloin säntäsin vain luokasta ulos ja kohti käytävän päässä ollutta pientä vessakoppia.

Avasin vessan oven ja siellä sentään oli paperia. Repiessäni paperipyyhkeitä telineestä tajusin ajatella, että vessa olisi voinut aivan hyvin olla varattu. Se olisi oikeastaan tehnyt koko tarinasta paremman. Parhaassa tapauksessa olisin

jyskyttänyt ovea ja vaatinut sen avaamista vain oppiakseni jälkikäteen Jeminan olleen siellä. Todellisuus oli kuitenkin tylsempi ja vähän myöhemmin juoksin käytävää pitkin pitäen kädessäni aivan liian suurta määrää paperipyyhkeitä.

Saapuessani takaisin lähtöpaikkaani aloin ajatella, miksi pidin niin kovaa kiirettä. Enhän edes erityisemmin pitänyt siitä tyypistä, jonka päälle limsat kaadoin. Hän ei myöskään ollut yhtään kiitollinen, kun palasin. Sain häneltä vain kirosanoja ja muilta huvittuneita katseita ja hymähdyksiä. Loput oppitunnista istuin epämukavasti odottaen koko ajan vahinkoni kohteen kostavan kaatamalla loput juomasta niskaani.

Palasin autoon. Sillä hetkellä osasin arvostaa kaataneeni limsat jonkun keskimääräistä ikävemmän pojan päälle, enkä kenenkään mukavan tytön päälle. Monia positiivisia asioita, kuten hopeamitaleja, tuntui arvostavan vasta vuosia myöhemmin. Yhtä lailla sitä ei osaa arvostaa kaikkia niitä kertoja, kun lähtee yksin metsään eikä eksy.

Yritin täyttää kädessäni olleen pullon vedellä ajatukseni voimalla. Se ei onnistunut, mutta huomasin kuitenkin pullon pohjalla olevan noin puolen teelusikallisen verran läpinäkyvää nestettä. Aikaisempi käyttäjä oli varmaan käyttänyt sitä nimenomaan vesipullona. Tyhmä mies kun olin, kaadoin ne pohjat suuhuni sen enempää haistelematta. Samalla kun tunsin nesteen osuvan kieleeeni, tajusin sen voineen yhtä hyvin olla lasinpesunestettä. Onnekseni se ei kuitenkaan maistunut miltään, joten se todennäköisesti oli vain vettä.

Palasin tuijottamaan pulloa ja sillä kertaa se oli varmasti aivan tyhjä. Mietin, oliko kukaan koskaan nääntynyt janoon rankkasateessa. Sitten muistin erään selviytymisohjelman, jonka mukaan ihminen pärjäisi noin viikon ilman vettä. Oli siis epätodennäköistä, että nestehukka koituisi kohtalokseni.

Saisin helvetin porteilla varmasti paremmat pisteet jäätymisestä.

Avasin oven, asetin tyhjän pullon maahan pystyyn ja suljin oven ennen kuin ehdin pilata ajatuksen liialla suunnittelulla. Muutamat jääkylmät pisarat tuntuivat oikealla kädelläni todella vastenmielisiltä ja tunsin, kuinka kylmä tuulahdus valtasi auton. Arpa oli kuitenkin heitetty ja tunsin tehneeni edes jotain selviytymiseni eteen.

Muistin sademääriä ilmoitettavan millimetreissä. En ollut koskaan saanut selvää, mitä se oikeastaan tarkoitti. Käsittääkseni veden määrä piti mitata tilavuutena eikä pituutena. Jos siis sataisi puoli litraa niin silloin pulloni täytyisi. Jos taas sataisi kymmenen millia niin olisiko pullossani oleva vedenpinnan korkeus silloin kymmenen millia? En hyväksynyt sitä. Pakkohan sen oli riippua myös pinta-alasta.

Pyörittelin erilaisia suorareunaisia uima-altaita päässäni ja hyväksyin lopulta sen, että kaikki niistä täytyisivät sateella yhtä nopeasti. Kyse oli siis sateen keruupinta-alasta ja astian pohjan pinta-alasta. Jos voisin kerätä sadetta laajalta alalta ja ohjata sen pulloon niin sitten se täytyisi paljon nopeammin.

Olin keksinyt suppilon.

Valitettavasti logiikastani seurasi myös se, että pullo täytyisi uima-allasta hitaammin, koska siinä suuaukko oli pohjaa pienempi. Jos saisin leikattua pullon yläosan pois, pääsisin siitä käänteisestä suppilosta eroon. Vaihtoehtoisesti, jos saisin rakennettua suppilon, ei pullon muodolla olisi enää merkitystä.

Aloin jälleen kerran penkoa jo moneen kertaan pengottuja lokeroita. Niissä oli samat roskat ja tavarat kuin edelliselläkin ja sitä edelliselläkin kerralla. Sitten muistin jotain, joka tuntui hyödylliseltä. Muistin, että kaverillani kulki käytännössä aina linkkuveitsi mukana. Se oli juuri sitä mitä tarvitsin.

Aijoo...

Jos löytäisinkin kaverin ruhon jostain niin linkkuveitsen tarve vähenisi olennaisesti. Mieleeni muistui Jumanji-elokuvasta kohtaus, jossa poika lähetetään kiireellä hakemaan kirvestä vajasta. Vajan ovesta oli kuitenkin lukko, jota poika alkoi takoa oven vierestä löytämällään kirveellä.

Suutani kuivasi vietävästi. Pian selasin taas ohjekirjaa, sillä kertaa etsien sieltä suppilonteko-ohjetta. Sitä ei löytynyt ja päädyin sen sijaan lukemaan satunnaisesti avaamaltani sivulta alamäkijärjestelmästä, koska siinä oli niin hauska kuvake.

Auto osaa siis itse jarruttaa alamäessä jarrua painamatta, mutta vain ykkösvaihteella, ja ei ollenkaan, jos jokin D-asetus on päällä.

Ohjekirjan mukaan kyseinen ominaisuus oli hyödyllinen esimerkiksi laskettaessa venettä vesille. Se kuulosti minusta yhtä olennaiselta kuin eräs varoitusteksti, jonka muistin nähneeni mummoni luona vanhoja piirrettyjä videokasetilta katsellessani. Siinä sanottiin videon olevan vain yksityiskäyttöön ja ettei sitä saisi näyttää öljynporauslautoilla.

Ihmettelin, missä vaiheessa öljynporauslautoilla katsottaisi videoita, kun aina siellä juostiin ympäriinsä öljyn suihkutessa ja lieskojen lyödessä. Sitten Bruce Willis draivaisi aktivistien laivaa kohti ennen kuin FBI tulisi helikopterilla hakemaan. Se kuulosti jännittävältä elämältä.

Sivunvaihtoni jäi puolitiehen, kun pysähdyin katsomaan ikkunasta ulos. Jos oikein hyväntahtoisesti ajattelin, pystyin uskomaan sateen hieman laantuneen. Se vaikutti jo lähes tavalliselta kovalta sateelta. Käänsin katseeni takaisin ohjekirjaan ja yhtäkkiä näin juuri sen mitä sieltä hainkin.

Ohjekirjan sivu oli jäänyt sellaiseen asentoon, että se muistutti hieman suppiloa oikeasta kulmasta katsottuna. Kun idea oli tullut päähäni, kokeilin sitten taitella sivua ajatuksen

kanssa ja pääsinkin jo aika hyvään lopputulokseen. Harmillisesti sellainen paperi vain ei kauaa kovassa sateessa kestäisi. Repäisin kuitenkin sivun irti, pyörittelin sen rullalle, avasin oven ja laitoin paperin kokeeksi sateeseen.

Käsityöni menetti muotonsa hyvin nopeasti, kuten olin epäillytkin. Otin samalla oven avauksella pullon sisään ja suljin taas oven. Toiveikkaana tutkin pullon pohjaa, mutta siellä näkyi vain yksittäisiä pisaroita. Ulkopinta sen sijaan oli hyvinkin märkä ja epätoivoisen miehen epätoivoisena tekona nuolin sen perusteellisesti.

Olisipa minulla jotain vahvempaa paperia... kartonkia... sellaista, mistä ala-asteella aina askarreltiin. Tai olisipa minulla saman tien oikea suppilo... tai valmiiksi täysi juomapullo... tai auton avain... tai tyttöystävä.

Tunsin kädessäni jotain paperia vahvempaa ja katsomatta tajusin sen olevan ohjekirjan kansi. Käänsin ohjekirjan ympäri ja kokeilin taitella kansipahvia, joka tuntui juuri täydellisen taipuisalta ja samalla vahvalta ja veden kestävältä. Koin onneni kääntyneen.

Aloin saman tien repiä kantta irti sisältösivuista, mutta se ei ollutkaan niin helppoa kuin kuvittelin. Järkeni juoksi vielä sen verran, että ymmärsin varoa kannen repeämistä. Ähisin ja puhisin hyvän tovin kiroten samalla mämmikouraisuuttani... pääsiäiskätisyyttäni, kuten kaveri olisi sanonut. En koskaan ollut ymmärtänyt, miten luokan tytöt pystyivät helpon näköisesti leikkaamaan saksilla paperista niin suorita paloja. Minulla jälki oli aina kamalaa siksakkia, vaikka kuinka olisin yrittänyt – vaikka olisin piirtänyt paperiin viivan ja seurannut sitä.

Lopulta kansi irtosi sisältösivujen pysyessä vain vaivoin kasassa. Tungin sisällön saman tien hansikaslokeroon ja aloin pyöritellä kantta käsissäni. Kokeilin ensin jotain niin typerää,

etten halunnut myöhemmin enää myöntää kokeilleeni sitä. Aloitin sen jälkeen ajatuksen kanssa alusta.

Muutaman yrityksen jälkeen minulla oli välttävän näköinen suppilo, jonka kapea pää saattoi mahtua pulloon sisälle riittävällä runnomisella. Sovitinkin sitä pulloon välittömästi ja jouduin käyttämään melkoisesti voimaa ennen kuin askarteluni tulos pysyi pullossa ilman käsieni tukea. Harmi vain, että siinä rytkäksä suppiloni oli muuttunut tiukaksi rullaksi, josta tuskin olisi paljoakaan hyötyä.

Purin viritykseni ja aloitin alusta. Pyöritin itselleni yksinkertaisen mallin, joka toimisi täydellisesti, jos joku tai jokin pitelisi sitä kasassa. Ongelmani kiteytyi selkeästi kyhäelmän kestävyYTEEN. Sillä hetkellä olisin maksanut paljon ilmastointiteipistä, jonka mukana kantamisen olisi oikeastaan pitänyt olla kansalaisvelvollisuus.

Taistelin askarteluprojektini kanssa niin paljon, että minulta lopulta meni hermot. Sillä hetkellä olin päässyt tulokseen, jossa taitelmani pysyi kyllä pullon sisällä, mutta sen yläpää oli vain hieman pullon pohjaa leveämpi. Tarvitsin kuitenkin aikaa ajatella, tai kenties halusin vain päästä näpräämisestä eroon, joten asetin pullon ulos seisomaan samaan kohtaan kuin edelliselläkin kerralla. Lopputulema ei ainakaan voinut olla sillä kertaa huonompi.

Istuin hetken hiljaa. Tunsin jälleen olevani yksin, joten ajattelin helpottaa tilannetta laittamalla radion päälle. Painoin radion virtanappia ja valot sen näytöllä sammuivat. Sitten muistin, etten ollutkaan sammuttanut sitä, vaan ainoastaan säätänyt äänen minimiin. Kytin radion takaisin päälle ja säädin siihen lisää ääntä.

Väsyneen kuuloinen miesääni luki jotain tekstiä. Välillä tuli vuorosanoja, joihin lukija ei eläytynyt ollenkaan. Tarinassa oli mies ja nainen jonkinlaisessa kriisitilanteessa,

mutta en ehtinyt saada siitä selkoa ennen kuin sattumalta tasatunnin uutiset taas alkoivat.

Uutiset olivat tarkalleen samat kuin edelliselläkin kerralla. Mietin, oliko jossain joku oikeasti lukemassa niitä suorassa lähetyksessä, vai tuliko samat uutiset koko yön ajan nauhalta. Uutisten jälkeen tuli taas säätiedotus, jossa edelleen varoiteltiin myrskystä, jonka pahin huippu oli kuulemma jo ohitettu. Pian jatkui aikaisempi tylsä lukeminen ja sillä kertaa suljin radion.

En uskonut sateenkerääjäni vielä saaneen pulloon merkittävää määrää vettä, mutta halusin nähdä viritykseni toimivan, joten päätin ottaa sen sisälle tarkasteluun. Avasin oven ja hapuilin pulloa siitä kohdasta, mihin luulin sen jättäneeni, mutta en löytänyt sitä. Mieleeni juolahti pelko siitä, että tuuli oli kuljettanut pullon teille tietämättömille. Käännyin vaivalloisesti katsomaan auton reunaa pitkin taaksepäin ja helpotukseni oli yllättävän voimakas, kun näin pullon puoliksi auton alla takapyörän kohdalla. Pullo oli kaatunut, mutta se ei siinä tilanteessa haitannut.

Niveleni nitisivät ja natisivat kun kampesin itseni ylös ja kumarruin poimimaan pulloa maasta. Samassa sain taas muistutuksen siitä, miten kipeä jalkani oli. Pullo kädessä lysähdin kiireesti takaisin kuivaan ja lähes lämpimään autoon ja vedin oven kiinni perässäni. Olin taas tullut takaisin lähtöpisteeseen, mutta olin jälleen kokemusta viisaampi.

Ohjekirjan kansimateriaali oli säilynyt hyvin. Se ei osoittanut yhtään vettymisen merkkejä. Suppiloni ei ehkä ollut kerännyt vettä, mutta ainakin se oli toiminut hyvin purjeena. En uskonut keksiväni mitään keinoa muotoilla kyhäelmäni siten, ettei tuuli ottaisi siihen. Pelkäsin kohtaloni olevan sittenkin sadeveden kerääjän pystyssä pitäminen ulkona kylmässä.

Katsoin ikkunaa pitkään sillä silmällä, että sen olisi ollut hyvä avautua vähän lisää. Jos saisin ikkunaa sopivasti enemmän raolleen, voisin pitää vain yhtä kättä ulkona ja saisin ehkä suurimman osan raosta muuten tukittua, jolloin lämpö pysyisi auton sisällä. Ikkuna ei kuitenkaan taipunut tahtooni. Oven raollaan pitäminen taas tuntui epämukavalta ajatukselta.

Jano, kylmyys ja kipeä jalka kilpailivat jatkuvasti huomiostani ja juuri sillä hetkellä jano oli voitolla. En ehkä kuolisi veden puutteeseen vielä pitkään aikaan, mutta oloni se kyllä teki epämukavaksi. Vettä oli saatava. Koska en muutakaan keksinyt, oli minun palattava askartelun pariin. Keksisin kyllä keinon pitää pullon pystyssä, jos vain saisin sen keräämään vettä.

Vääntelin ja kääntelin entistä suppiloani kovalla vimmallalla. Sovitin erilaisia prototyyppjejä pullon suuhun, mutta aina ne joko eivät mahtuneet siihen tai sitten eivät pysyneet siinä. Kunnes sitten, aivan yllättäen, prototyyppi numero viisi loksautti paikalleen täydellisesti.

Tuijotin tekelettä epäuskoisena, odottaen sen hajoavan käsiini hetkenä minä hyvänsä. Muistin samanlaisen epäuskon tunteen niiltä ajoilta, kun vielä harrastin liikuntaa. Olin eräässä koulun jalkapallopelissä potkaissut pallon vasemman jalan korkealla kiertopotkulla aivan maalin ylänurkkaan rangaistusalueen ulkopuolelta. Ennen käsien ilmaan nostamista olin vain tuijottanut maalia odottaen koska tahansa herääväni unesta tai jonkun kertovan minulle, että en se minä ollut.

Se kuitenkin olin ollut minä. Yhtä lailla juuri minä olin askarrellut täydellisen suppilon auton ohjekirjasta puolen litran limupulloon. Uskoni itseeni palasi. Avasin oven ja olin valmis lyömään nyrkillä soraista tien pintaa näyttääkseni sille, kuka määräsi.

Tie oli täynnä lätäkköjä, joista lähinnä ollut houkutteli minua kuin juottopaikka janoisia eläimiä savannilla. En kuitenkaan ollut vielääkään valmis vajoamaan niin alas. Kokeilin myös laittaa pulloa lätäkköön pystyyn, mutta se tuntui vain pahentavan tilannetta. Sen sijaan kaavin irtokiviä keoksi pullon ympärille ja pian koinkin viritelmäni olevan riittävän tukeva. Ajattelin myös, että siitä tulisi sitä tukevampi, mitä enemmän pullossa olisi vettä. Harmi vain, ettei minulla ollut asettaa siihen mitään alkupääomaa – muuta kuin Lasolia.

Palasin autoon tyytyväisenä itseeni. Oikea käteni oli mutainen tien pohjan kaapimisesta, mutta se ei juurikaan haitannut. Lämmitin puhalsi lempeää ilmaa kasvoilleni ja janokaan ei tuntunut yhtä pahalta, kun koin tekeväni asialle jotain. Olin päättänyt valvoa loput yöstä, mutta mielipidettäni ei kysytty, kun nukahdin.

Nilkutin kipeällä jalallani loputonta maratonia aina vain eteenpäin. Kylmyys ja jano olivat monistuneet reittini varrelle yhtenäiseksi massaksi – kylmyys vasemmalle puolen ja jano oikealle – toisaalta kannustamaan, mutta toisaalta myös heittelemään minua kananmunilla ja tomaateilla. Välillä minuun osui myös pullo. Sitten joku osoitti minua valonheittimellä.

Avasin silmät ja näin sen kirkkaan valon vielä hetken, kunnes se sujahti taakseni vasemmalta. Käännyin seuraamaan sitä katseellani, mutta se valo oli jo muuttunut heikoksi ja punaiseksi ja pian se hävisi kokonaan.

Istuin taas kylmässä autossa ja kello oli edennyt suunnilleen tunnin. Aamu oli jo lähellä. En ollut varma olinko hereillä, mutta silti lähes rutiinilla kytkin lämmittimen takaisin päälle. Koitin miettiä mihin uneni loppui ja todellisuus alkoi, mutta se oli vaikeaa. Muutama sekunti

myöhemmin nukuin taas, kunnes tunnin päästä havahtuin uudelleen.

Katsoin kelloa ja erinäisten pääni sisäisten tarkistusten jälkeen olin varma hereillä olostani. Jos olisi ollut jokin miellyttävämpi aika vuodesta niin aamuaurinko olisi jo valaissut mukavasti. Sen sijaan vastenmielisen myöhäissyksyn pimeys oli edelleen lähes täydellistä. Jos taivaanrannassa oli valoa, se ei näkynyt minulle pilvien läpi.

Unessani ollut valo häiritsi minua. Mikä valo käy kirkkaammaksi ja kirkkaammaksi kunnes se yhtäkkiä himmenee ja muuttuu punaiseksi? Se oli kuin Kevätpörriäisen arvoitus, jonka vastaus saattoi olla aivan mitä tahansa. Huokasin syvään ja näin uloshengitykseni.

Aijoo, minullahan oli kylmä.

Kokeilin kuskin penkin päälle levitettyä huopaa. Se ei ollut enää litimärkä. Se oli vain epämukavan nihkeä. Puristelin sitä aikani, kunnes kokeilin laittaa käteni sen sisälle. Olin tyytymätön. En niinkään siihen, että huopa ei lämmittänyt, vaan siihen, että olin unohtanut jotain muutakin kuin kylmyyden.

Katsoin tuulilasia, joka kertoi minulle sateen kesyyntyneen huomattavasti. Pisarat eivät enää hakanneet tuulilasia, vaan pikemminkin hivelivät sitä. Niistä lähti samanlainen ääni kuin autopesulan ohjelman lopussa heikosti suihkuavasta vedestä. Oli suorastaan hiljaista. Mieleni teki nuolla tuulilasia.

Sehän se oli, aivan karmea jano... ja minullahan oli sadevedenkerääjä ulkona!

Avasin oven pikaisesti ja tarkistin tilanteen. Pullo seisoi pystyssä ja tyylikäs suppiloni oli aivan kuin uusi. Rymistelin poimimaan pullon käteeni ja melkein kaadoin sen kohmeissani ja innostuksissani. Veden pintaa oli vaikea nähdä ulkona pimeässä, mutta kun palasin autoon ja katsoin

pulloa valossa, näin elämäni suurimman saavutuksen. Pullossa oli vettä – suunnilleen sen verran mitä limua olisi jäljellä, kun pyytäisi kaverilta pohjia.

Nauroin ääneen poistaessani vaivoin ohjekirjan kantta pullosta. Nuolin senkin varmuuden vuoksi. Heilutin pulloa vielä vähän, samalla tavalla kuin olin nähnyt viinilaseja heiluteltavan, ennen kuin kumosin sen sisällön suuhuni.

Se maistui. Jos niin hyvää juomaa sai sivistyksen parissa koska tahansa kraanasta niin elämä tosiaan oli elämisen arvoista. Kuvittelin pullon täyteen limpparia ja se tuntui lähinnä kuvottavalta. Ihmettelin, miten kukaan koskaan haluaisi juoda muuta kuin vettä.

Harmillisesti vettä oli vain kahteen kulaukseen, mutta en antanut sen liikaa häiritä. Olin saanut jo riittävän monta erävoittoa ja tunsin olevani tilanteen herra. Aivan pian tulisi valoisaa. Sitten etsisin kaverini metsästä ja pääsisin kotiin... tai kasarmille. Oikeastaan sillä ei tuntunut olevan edes merkitystä. Ajatus kuivasta, lämpimästä, valosta ja vesijohtovedestä tuntui aivan riittävältä palkinnolta ja muun vaatiminen olisi ollut kohtuutonta.

Katsoin siviikkunasta ulos metsää kohti ja näin jotain. Koko ikuisuudelta tuntuneen yön ajan en ollut nähnyt yhtään mitään, mutta sillä hetkellä joko aamu sarasti, sade hellitti tai molemmat, mutta joka tapauksessa näin metsän laitaan ja vähän pidemmällekin. Katsoin tuulilasin läpi taivaalle ja näin vähän pilviäkin jo.

Kaikista vaivoistani huolimatta nautin siitä hetkestä. Istuin pitkään vain katsomassa näkyvyyden paranemista ja sateen hellittämistä. Yöllä metsä ei ollut näyttänyt juuri miltään, mutta vähän kerrallaan se muuttui kiinnostavammaksi.

Aivan yhtäkkiä piuhat yhtyivät nupissani ja keksin vastauksen uniseen valoarvoitukseeni ja se sai kylmän tuulahduksen kulkemaan lävitseni päästä varpasiin ja vielä

varmuuden vuoksi takaisin päähän. Olin aivan varma, ettei se ollut ollut unta. Kaikki palaset loksahdivat kohdalleen kuin ammattilaisten Tetriksessä. Ulospääsy oli ollut aivan ulottuvillani, mutta olin antanut sen valua sormieni läpi.

Iskin nyrkillä kojelautaa ja päästin murinan ja ininän välimuotoa edustavan äänen. Minua lohdutti ainoastaan ymmärrys siitä, että vaikka olisin osannut odottaa sitä, en olisi varmaan voinut tehdä asialle mitään. Ainoastaan jos olisin ollut kokonaan valveilla, olisin voinut nousta autosta heiluttamaan käsiäni.

Hätävilkut.

Se sana tuli mieleeni jostain. Olin joskus nähnyt autoja pysähtyneenä siten, että molemmat suuntavilkut vilkkuivat samanaikaisesti ja olin kuullut sitä kutsuttavan hätävilkutukseksi. Olin jo myöhässä, mutta mielenrauhani vuoksi halusin kytkeä vilkut päälle. Kaivoin siis jälleen kerran kannettoman ohjekirjan esiin.

Selasin sisällysluettelon nopeasti läpi etsien termiä *hätävilkut*. Sitä ei kuitenkaan löytynyt, joten siirryin katkaisimista ja hallintalaitteista kertovaan lukuun kuin vanha tekijä.

mittarit... avaimen asennot... istuimet... ohjauspyörä... valaistus...

Pysähdyin valaistuksen kohdalla ja luin sen luvun alaotsikot tarkemmin.

valokatkaisimet... kauko-/lähivalot... seisontavalo... takasumuvvalo... varoitusvilkut... suuntavalot/-vilkut...

Pysähdyin uudestaan ja käänsin sivua taaksepäin varoitusvilkkujen kohdalle. Siinä näkyi kuva, joka selvästi osoitti mitä nappia piti painaa varoitusvilkkujen päälle kytkemiseksi. Katsoin kojelautaa kuvan osoittamaan paikkaan ja se näytti juuri siltä kuin pitkin. Aivan keskellä kojelautaa oli isohko nappi, jossa oli punaisen kolmion kuva.

Turhia viivyttelemättä painoin sitä nappia ja välittömästi molempien puolien keltaiset suuntavilkut alkoivat vilkkua rauhalliseen tahtiin. Mittaristossa näkyi myös kaksi pientä nuolta, jotka vilkkuivat samaan tahtiin. Jostain vielä kuului hento naksutusääni niin ikään samassa tahdissa.

Metsän reunassa näkyi selkeästi vilkkujen keltainen valo, joka myös paransi näkyvyyttä yllättävän paljon. Tajusin samassa, miten paljon se toiminto olisi auttanut minua metsässä samoilllessani. Tuskin olisin eksynyt. Ainoana valonlähteenä se vilkutus olisi näkynyt kauas siinäkin sateessa.

En ollut väsynyt, mutta suljin silmäni hetkeksi kokeillakseni näyttääkö kaikki valoisammalta, kun taas avaan ne. Kyllä näytti. Kokeilin uudestaan ja tulos oli sama. Päätin leikkiä sitä leikkiä niin kauan, että valo olisi riittävä uuteen metsäreissuun. Laskin samalla kertoja.

Tavoitteenani oli päästä 666:een, mutta jo 300 kohdalla päätin valon olevan riittävä. Sadekin oli käytännössä lakannut. Avasin oven ja katsoin vielä hetken oikealle metsään ennen kuin nousin ylös. Metsä ei näyttänyt ollenkaan pelottavalta. Edes Slenderman ei olisi enää pelottanut minua – ainakaan pahasti. Noustessani ylös mietin, että jos kirjoittaisin kokemuksistani kirjaa, viimeinen luku alkaisi siitä kohdasta.

Tien reunalta katsottuna kaverini ruho ei heti osunut silmääni kummaltakaan puolen, joten päätin aloittaa lähietsinnät ensin oikealta. Hyppy ojan yli oli helppo aina alastuloon asti, jolloin muistin jalkani olevan kipeä. Tunsin ikävän vihlaisun ja laskeuduin toispuoleisesti pysyen vain puoliksi pystyssä. Suoristin itseni äkkiä, jottei kukaan ehtisi nähdä kompuroidiani. Sitten kävelin päättäväisin askelin syvemmälle metsään.

Koin tehtäväni helpoksi. Näkyvyys oli erinomainen, suorastaan epätodellisen tuntuinen, kun sitä vertasi öiseen vastaavaan. Lisäksi metsässä vallitsi omituinen hiljaisuus, joka kenties oli se normaali. Katselin ympärilleni ja vasta hetken päylytyäni huomasin etsiväni nimenomaan liikettä. Virheeni havaittuani muutin etsintäni kohteen epätavallisiin maaperän muotoihin.

Hyvin pian minulle oli selvää, että kaverini ei maannut maassa tien oikealla puolen kohtuullisen lähellä autoa. Siispä hyppäsin ojan yli takaisin tielle, kävelin sen vasempaan laitaan ja otin taas vauhtia ojan ylitykseen.

Sillä kertaa osasin varoa kipeää jalkaani ja laskeuduin hallitusti metsän puolelle. Katsoin vielä uudestaan ympärilleni ja näin lähellä hieman muuta maastoa korkeammalla olevan paikan. Sieltä näkisin koko lähimaaston ja epäilemättä myös kohteeni. Kävelin sinne laput silmillä ja perille päästyäni aloin skannata metsää.

Katseeni eteni sivulta toiselle hitaasti. En tunnistanut aluetta ollenkaan samaksi, missä eksyin yöllä, vaikka se koostuikin samoista elementeistä. Metsässä näkyi puita, sammalen peittämiä kiviä, paljaita kiviä, lammikoita ja pudonneita oksia. Pimeässä en ollut voinut nähdä kokonaisuutta. En myöskään ollut voinut nähdä erään mättään takaa silmiin pistävää kaistaletta vaaleaa ihoa...

Jähmetyin paikalleni. Hieraisin vielä silmiäni varmuuden vuoksi peläten samalla havaitsemani kohteen katoavan. Se ei kuitenkaan kadonnut, vaan näkyi hieraisun ansiosta entistä selvemmin. Se ei ollut mikään kivien ja mättäiden muodostama varjoleikki tai kangastus, vaan siellä aivan varmasti näkyi kohtalainen kaistale tuttua pohjoismaisen ihmisen vaaleaa ihoa. Se iho myös epäilemättä oli kiinni muussa ruumiissa, jonka näkisin päästessäni lähemmäs katsomaan tarkemmin.

Harpoin vauhdilla kohti havaintoani. Pian seisoin jo kohteen vierellä ilman kummempia muistikuvia sen lähestymisestä. Se oli kaverini ruumis – elävä tai kuollut. Ensisilmäykseltä en nähnyt mitään kamppailun merkkejä. Hän makasi kasvot maata vasten takapuoli hieman pystyssä, housut polvitaiveisiin laskettuna ja bokserit vähän ylempänä. Harvinaisen leveä työmiehen hymy oli se, minkä olin bongannut.

Olin kuitenkin hieman pettynyt. Jotenkin odotin jotain muuta. Mielikuvitukseni olisi varmaan ollut paljon tyydyttyneempi, jos kaverin ruumis olisi lopulta löytynyt vaikkapa auton alta. Siinä olisi voinut käydä kuten eräälle jouluna kadonneelle miehelle, joka löytyi monta päivää myöhemmin kuolleen savupiipusta joulupukiksi pukeutuneena. Tai kuten sille henkilölle, jonka sukupuolta tarina ei kerro, mutta joka löytyi maanjäristyksen jäljiltä sortuneen talon raunioista valtavan täytekakun sisältä – kuolleen valitettavasti hänkin.

En tiedä kuinka kauan seisoin siinä tumput suorina, kunnes keksin katsoa, oliko kaveri elossa. Yritin kääntää häntä kyljelleen kokeillakseni hengitystä, mutta se ei onnistunutkaan kovin helposti. Kaveri oli tosiaan valtava ja minä olin huonokuntoinen ja sittemmin myös rampa, nälkäinen ja väsynyt. Vasta kovan yrittämisen jälkeen sain hänet kaatumaan hieman oikealla kyljelle siten, että näin hänen kasvonsa.

Se oli pelottava näky. Kasvot olivat aivan valkoiset ja paikalleen jähmettyneet kuin vahanukella – tai mikä pahempaa – kuin Ring-kauhuelokuvassa pitkätukkaisen tytön nähneillä. Hetken ajatuksiani keräiltyäni palasin tosin todellisuuteen ja pyyhin Ringin mielestäni, koska kaveri tuskin oli katsonut videokasetteja lähiaikoina.

Yksinkertaisin selitys on kuulemma aina se todennäköisin. Kaveri siis meni istunnolle, sai jonkin kohtauksen ja tuupertui maahan. Ja koska minä jätin hänet koko yöksi sateeseen, hän kuoli kylmyyteen. Mitään yliluonnollista siihen ei tarvita. Ei kuolettavia videokasetteja, ei Slendermania, ei Cthulhua...

Huomasin hengittäväni. Olin jostain syystä pyrkinyt olemaan aivan hiljaa. Rikoin hiljaisuuden sanomalla kaverin nimen normaalilla puheäänellä. Mihinkään reaktioon se ei kuitenkaan johtanut. Kyykistyin kaverin kasvojen eteen ja sanoin hänen nimensä uudestaan ravistellessani häntä varovasti olkapäästä. Kun vastausta ei edelleenkään kuulunut, laitoin kämmenselkäni hänen suunsa eteen yrittääkseni tunnustella hengitystä.

Pidin kättä siinä jonkin aikaa tuntematta mitään. Minulla ei ollut aiheesta mitään kokemusta ja kaiken lisäksi käteni olivat kovin kylmät, joten en edes tiennyt tuntisinko elävän ja kuolleen välillä mitään eroa. Tilanne oli kuin pyytäisi jotakuta apuun etsimään jotain tavaraa kertomatta mitä etsitään. Jätin vielä pienen mahdollisuuden sille, että kaveri oli elossa ja minä en vain osannut tarkistaa tilannetta.

Seuraavaksi keksin, että elokuvissa aina tarkastettiin pulssia joko kaulalta tai joskus ranteesta. Otin siis kaverin kaulan jonkinlaiseen puristusotteeseen, mutta en tuntenut yhtään mitään. Kalibroinnin nimessä otin sen jälkeen vastaavan otteen omasta kaulastani, enkä tuntenut yhtään mitään muuta kuin käden kaulallani. En siis vieläkään voinut kirkossa kuuluttaa kaveria kuolleeksi, mutta vahva syy oli toki epäillä sitä.

Yritin nousta ylös, mutta olin ollut turhan pitkään kyykyssä, eivätkä voimani meinanneet riittää. Otin lopulta käsilläni tukea kaverin ruhosta ja sain kuin sainkin punnerrettua itseni ylös. Samalla kun odotin verenkierron palaavan jalkoihini, mietin seuraavaa siirtoani.

Katsoin kohti autoa, jonka hätävilkut vilkkuivat komeasti. Se ei ollut kaukana. Pystyin hyvin kuvittelemaan kaverini juosseen illalla juuri siihen kohtaan tekemään tarpeitaan. Minun oli vain vaikea hyväksyä sitä, etten ollut nähnyt häntä pimeässä etsiessäni. Muistin vanhan vitsin miehestä, joka etsi avaimiaan yöllä katulampun valokiilan alta. Kysyttäessä hän vastasi kadottaneensa avaimet vähän sivummalle tiestä ja etsivänsä niitä siitä mistä etsi vain siksi, että siinä oli parempi valo. Aikaisemmin minulle ei ollut tullut mieleen ajatella sen tarinan syvällistä viestiä.

Hetken pohdiskeltuani ymmärsin, että oli kaveri kuollut tai ei, hänet olisi raahattava autoon ja vietävä jonnekin asialliseen paikkaan. Ennen sitä päätin kuitenkin tutkia hänen taskunsa. Jos sieltä löytyisi sellaisia pyhään käsikranaattiin verrattavia esineitä kuin auton avain, voisin ainakin itse selvittää koko seikkailusta elossa. Lisäksi olisi tunnelmaa latistavaa, jos avaimet putoaisivat hänen taskustaan minun raahatessa hänen ruhoaan ympäri metsää.

Paitsi että enhän minä jaksaisi häntä raahata.

Ensimmäisenä silmiini pisti vetoketjulla suljettu vasemman puolen rintatasku. Vedin vetoketjun auki ja tunnustelin vaivoin taskun sisältöä sillä vähäisellä tuntoaistilla, mitä minulla oli jäljellä. En tuntenut siellä mitään erikoista. Pysin kauhaisuliikkeellä saamaan kaiken mahdollisen nöyhdänkin käteeni, mutta siihen tarttui vain palanen rutattua nenäliinaa. Sitten keksin kääntää taskun ympäri, mutta siellä ei tosiaan ollut muuta kuin pikkuroskia pohjalla.

Katsoin kaverin vaatteita tarkemmin ja ikävikseni huomasin taskuja olevan aivan valtava määrä. Takissa oli etupuolella ainakin neljä ja sisäpuolella todennäköisesti vielä muutama. Lisäksi housuissa oli sivulla ainakin kahdet ja

takana niin ikään kahdet. Reisissäkin saattoi vielä olla yhdet. Kas kun ei boksereissakin ollut.

Kääntelin taskuja nurin yksi kerrallaan. Toisesta rintataskusta löytyi heti linkkuveitsi, joka tuntui yhtä arvokkaalta kuin pätkä köyttä – molempia aina tarvitsi hankalissa tilanteissa. Takin muista etutaskuista löytyi vielä nippu käyttämättömiä nenäliinoja ja ohuet hanskat. Vedin hanskat välittömästi käsiini ja sen myötä maailma muuttui paljon lämpimämmäksi. Povitaskusta löytyi vielä kuitteja tursuva lompakko, mutta ei auton avainta.

Siirryin housuihin. Niiden taskuja oli vaikeampi tutkia, koska housut olivat rullautuneet polviin. Yritin kiskoa niitä ylemmäs, mutta se oli turha toivo. Etsin ja tunnustelin vaivoin vasemman puolen taskuja ja löysin sieltä vain kamman, mikä tuntui koomiselta kaverin hiustenhoidon tuntien. Takataskut olivat niin ikään tyhjät. Jäljellä oli vain oikean puolen taskut, mutta se puoli oli kohti maata.

Epämukava epäilyksen peikko hiipi mieleeni. Jos auton avaimet eivät löytyisi kaverin päältä, olisin takaisin lähtöpisteessä. Yritin kierittää ruhoa selän kautta ympäri päästäkseni oikean puolen taskuihin, mutta en millään saanut lihavuorta pyörimään pidemmälle. Yritin myös ronkkia taskuja maan ja ruumiin välistä, mutta se oli tuhoon tuomittu yritys. Hikeä valuen mietin ongelmaan ratkaisua, kunnes lopulta keksin yrittää kääntää ruhon takaisin lähtöasentoon ja siitä sitten toiselle kyljelle. Se onnistui.

Jännitys oli kova tunnustellessani viimeisiä löytämiäni taskuja. Ensimmäinen kokeilemani tasku oli tyhjä, mikä oli omiaan lietsomaan tappiomielialaa. Toisessa taskussa tunsin kuitenkin jotain. Se tuntui kohtalaisen tasaiselta ja littanalta esineeltä, hieman kuin muistitikulta, mutta suuremmalta. Tartuin siihen kiinni ja vedin sen ulos taskusta.

Tunnistin sen heti, koska siitä oli ollut kuva ohjekirjassa. Se oli kaukosäädin, joka toimi myös auton avaimena – se ohjekirjan hypettämä PCC. Toisella puolen kaukosäädintä näkyi viisi painiketta, joissa oli seuraavat kuvat: lukko kiinni, lukko auki, lamppu, takaluukku ja sama kolmio, jolla olin saanut hätävilkut päälle. Kenties siinä oli myös jokin jekku, jolla auton sai käynnistymään. Avaimettoman käytön ohjeet tosin antoivat ymmärtää, että riitti kun se kapistus oli auton sisällä.

Laitoin avaimen ja linkkuveitsen omiin taskuihini ja palasin pohtimaan keinoa saada ruho liikkeelle. Kokeilin ensiksi ottaa toisesta kädestä kiinni ja kiskoa kaikin voimin autoa kohti. Se ei toiminut. Kohde ei hievahtanutkaan. Kokeilin sitten ottaa toisestakin kädestä kiinni, mutta se ei tuonut mitään parannusta tilanteeseen.

Olisivatpa osat toisinpäin. Kaveri saisi helposti minut raahattua pois täältä.

Hylkäsin edellisen ajatukseni ja totesin osien olevan kuitenkin paremmat niin päin kuin ne olivat. Koitin kovasti muistella, miten elokuvissa kannettiin tajuttomia ihmisiä. Schwarzenegger heittäisi kaverin olalle kevyesti kuin tyhjän säkin, mutta ne muut... Ainakin kahden kantamana olin nähnyt toisen ottavan kiinni käsistä ja toisen jaloista. Siitä ei ollut paljoa apua. Sotaelokuvissa kaatuneita otettiin kevyesti hihasta kiinni ja ruumiit seurasivat sitten kiltisti kuin raiteilla.

Solid Snake! Hänhän raahaa vihollisen ruumiita ympäriinsä ja piilottelee niitä kaappeihinkin.

Solid Snake oli sankari eräässä hiippailu- ja taisteluvideopelissä ja merkittävä osa peliä oli hankkiutua eroon itse aiheutetuista vihollisten ruumiista. Sen pelisarjan parissa olin kuluttanut niin paljon aikaa, että muistin tarkasti, missä asennossa ruumiita kuljetettiin.

Asetin itseni kaverin jalkojen väliin kasvot kaveriin päin ja otin jaloista kiinni. Sitten vain nostaisin jalat ylös ja lähtisin kävelemään takaperin. Snaken tekemänä se näytti niin kevyeltä, että pakkohan sen oli onnistua.

Paitsi että en saanut kaverin jalkoja edes nostettua riittävän ylös. Tappelin ja taistelin, mutta en päässyt kyykystä ylös jalat kainaloissani. En voinut mitenkään ymmärtää, miten se pystyi olemaan niin raskasta. Päästin jaloista irti ja istuin kaverin jalan päälle vetämään henkeä, miettien samalla kovasti miksi epäonnistuin.

Aivan, minähän yritin sitä tapaa, jolla Solid Snake raahaa nimenomaan kuolleita. Jos kaveri onkin elossa niin minunhan pitää käyttää sitä tapaa, jolla Snake raahaa tajuttomia. Silloinhan hän ottaa kiinni takaapäin kainaloiden alta...

Sen enempää asiaa miettimättä lähdin kokeilemaan seuraavaa tapaa. Se tosin kaatui heti alkuunsa, kun en saanut kaveria millään sellaiseen asentoon, että saisin kädet hänen ympäri takaapäin. Nousin turhautuneena ylös ja otin tukea lähimmästä puun rungosta. Mieleni teki purkaa huonoa oloani antamalla kaverin ruumiille itkupotku.

Käytin hetken hyväksyäkseni sen, etten saisi kaverin ruumista millään autolle. Minulla kuitenkin oli auton avain, joten voisin yrittää pakoa yksin. Jos sitten pääsisinkin ihmisten ilmoille ja saisin hälytettyä apua, minulta varmasti kysyttäisi mihin kaverin ruumiin jätin. Paikan löytäminen jälkikäteen voisi tuottaa suuria ongelmia... Paitsi jos minulla olisi koordinaatit.

Minähän saan koordinaatit! Minulla on kaverin puhelin ja nyt myös kaverin sormenjälki. Saan puhelimen avattua ja sieltä kompassisovelluksesta koordinaatit, vaikka verkko ei vieläkkään toimisi.

Olin jättänyt kaverin puhelimen autoon, koska en ollut uskonut tarvitsevani taskulamppua enää päivänvalossa.

Lähdin saman tien hakemaan sitä, sillä mieleni teki muutenkin kokeilla avainta. Matka oli lyhyt ja tielle päästyäni käännyin vielä ympäri katsomaan tulosuuntaani. Nyt kun tiesin missä kaveri oli, se näytti autolta käsin täysin selvältä. Ihmettelin vielä kerran, miten en ollut aikaisemmin löytänyt häntä.

Katsoin hetken aikaa autoa pitäen avainta kädessäni kuin valtasormusta. Kokeilin sitten painaa avoimen lukon kuvaa, minkä johdosta autosta kuului naksahdus ja valot vilkahtivat. Ainakin se toimi. Liikkeelle lähteminen edellytti vielä tarkempaa ohjekirjan selaamista. Sen aioin tehdä myöhemmin.

Kurotin etumatkustajan ovesta keskikonsoliin ja poimin kaverin puhelimen käteeni. Näyttöön syttyi valo ja sen alaosassa luki *Avaa painamalla Koti-painiketta*. Varoin painamasta sitä, ettei turhia yrityksiä menisi. Ainakin omaa puhelintani pystyi kolme kertaa yrittää avata sormenjäljellä ja jos ei se onnistunut, piti syöttää pääsykoodi kuten entisaikaan.

Lähdin harppomaan kaverin ruumista kohden. Perille päästyäni otin viivyttelämättä kaverin oikeasta kädestä kiinni ja valmistelin hänen etusormensa asettamista puhelimen Koti-painikkeen päälle. Olin juuri kokeilemassa painaa nappia, kun havahduin siihen, mitä olin tekemässä.

Siinä pitkäaikainen hyvä kaverini makasi – myönnetään – kuolleena. Hän ei enää koskaan tulisi sanomaan tai tekemään yhtään mitään ja minä vain yritin siirrellä hänen jäänteitään kuin huonekalua. Minulla oli ollut yöllä mahdollisuus pelastaa hänet, mutta sen sijaan olin tyhmyyksissäni eksynyt metsään ja päätynyt olemaan huolissani vain omasta hyvinvoinnistani. Ja mitkä jäivät hänen viimeisiksi sanoikseen? Tai minun viimeisiksi sanoiksi hänelle? Taisimme viimeisenä puhua jotain nenäliinoista. Voisinko kohdata hänen omaisensa hyvällä omatunnolla?

En ollut koskaan aiemmin nähnyt kuollutta ihmistä. Kuolema tuntui jotenkin mystifoidulta kotimaisessa kulttuurissa, mutta kaverin ruumiissa ei mielestäni ollut mitään mystiikan häivääkään. Sen sijaan näky tuntui luonnolliselta, joskin raadolliselta. Se ei juurikaan eronnut siitä kuolleesta ketuntapaisesta, jonka olin alkuyöstä nähnyt.

En tuntenut surua kaverin kuolemasta, vaikka se sinänsä harmittikin. Paljon surullisempia olivat ajatukset hänen vanhemmistaan ja muista häntä kaipaamaan jäävistä minua läheisemmistä ihmisistä. Omaakin kuolemaani miettiessä paljon ikävämmältä tuntuivat kaikki ne muut ihmiset. Uskoin pystyväni itse hyväksymään oman kohtaloni paljon helpommin.

Olin kuitenkin vielä sillä hetkellä elossa ja velvollisuuteni oli yrittää pysyä elossa hieman pidempään. Velvollisuuteni oli myös merkata sijaintini ja siihen tarvitsin kaverin sormea. Filosofialle olisi aikaa myöhemmin. Siispä ohjasin kaverin kylmän oikean etusormen päättäväisesti sormenjälkitunnistuksen napille ja painoin sitä painamalla kaverin sormea kynnen päältä...

Yritä uudelleen

Näytön alalaidassa vilahti tyyli teksti. Yrityksiä oli kaksi jäljellä. Olin vain melko varma, että kaveri oli oikeakätinen, ja mitään melko varmaa ei ollut olemassakaan. Tarkemmin sanoen en ollut koskaan ajatellut asiaa ja tiesin vain oikeakätisiä olevan tilastollisesti enemmän. Jos hän olikin vasenkätinen, hän ei välttämättä olisi edes ohjelmoinut oikeaa etusormeaan puhelimeensa. Itse olin toki laittanut omaan puhelimeeni molemmat etusormet ja vielä oikean peukalonkin. Muistin myös sen epämukavan tosiasian, että sormenjälkitunnistus toimi erittäin huonosti sormen ollessa

kosteaa. Kaverin sormet taas olivat melkoisen epätavallisessa kunnossa.

Yritin kuivata sormeä märkiin vaatteisiini. Hieroin sitä ja höngin siihen lämmintä ilmaa, kunnes koin olevani valmis noudattamaan puhelimen antamaa kehotusta. Asetin sormen oikein huolellisesti napin päälle ja painoin sitä hyvin varovasti.

Näytölle tuli numeronäppäimistö ja teksti.

Touch ID tai syötä pääsykoodi

Joskus se tosiaan tarjosi numeronäppäimiä heti ja joskus ei. En ollut varma, rekisteröikö puhelin yritystäni vielä, joten seuraavaksi asetin sormen vain napin päälle varovasti painamatta nappia.

Yritä uudelleen

En aikunut yrittää uudelleen, koska pelkäsin seuraavan yritykseni jäävän viimeiseksi. Sen sijaan aloin suunnitella, miten saisin kaverin sormen kuivaksi ja lämpimäksi. Jos saisin ruumiin autoon niin se varmasti onnistuisi. Valitettavasti taas päädyttiin siihen, että minun olisi pitänyt jaksaa raahata sitä ruhoa.

Mutta minullahan on auton avain. Voisinkohan ajaa auton tänne metsään?

Puita oli sen verran harvassa, eikä siinä ollut pahasti mitään kiviä edessä, että autolla olisi saattanut voidakin ajaa metsään. Harkitsin sitä jonkin aikaa hyvinkin tosissani, mutta lopulta totesin riskin olevan liian suuri. Jos ja kun autoa ei saisi enää pois metsästä, olisin taas vajonnut syvemmälle suohon.

Enhän minä tarvitse muuta kuin sen sormen. Jos leikkaisin sen irti ja veisin pelkän sormen autoon kuivamaan niin se onnistuisi kyllä.

Taputtelin jo taskussani olevaa linkkuveistä.

Mutta olisikohan se sallittua? Kaveri ei varmasti kaipaisi sormeaan enää, mutta syyllistyisinköhän siinä rikokseen?

Idea houkutteli minua jollain oudolla tavalla. Halusin selvittää, toimisiko se. Toista tilaisuutta tuskin tulisi. Ja olihan päähenkilö saanut linkkuveitsellä leikattua irti koko toisen kätensä elokuvassa 127 tuntia, joten pakkohan pelkän sormen oli lähteä helposti.

Yhtäkkiä linkkuveitsi oli kädessäni, vaikken muistanut kaivaneeni sitä taskustani esiin. En ollut itse koskaan käyttänyt linkkuveistä, joten pyörittelin sitä hetken. Tiesin sen verran, että niissä saattoi olla vaikka kuinka monta erilaista terää piilossa. Kokeilin kääntää joitain teriä esiin, mutta ne olivatkin jäykkiä, enkä pienellä vaivalla saanut niitä näkyville.

Aikani aherrettuani minulla kuitenkin oli linkkuveitsen isoimmalta vaikuttanut terä esillä. Otin kaverin oikean etusormen päästä kiinni ja mietin mistä se kannattaisi katkaista. Sovittelin terää eri kohtiin ja päädyin lopulta ensimmäiseen niveleen kämmenestä katsoen. Toinen olisi ollut varmaan parempi, mutta silloin olisi ollut liian vaikeaa pitää kiinni sormenpäästä.

Mitä ihmettä minä olen tekemässä? Haluanko tosiaan tehdä tämän? Eikö muka mitään muuta vaihtoehtoa ole? Kokeilepa vielä kerran mieltä.

Pysähdyin ja harkitsin vaihtoehtojani.

Voisin jättää sormen paikalleen ja ajaa pois. Silloin vain tuskin löytäisin enää takaisin. Kaverin kannalta sillä ei olisi väliä, mutta poliisille ja hänen omaisilleen olisi. Kenties etsintäpartioiden kanssa ruumis lopulta löytyisi, mutta siihen

kuluisi oma aikansa ja minä joutuisin todennäköisesti olemaan siinä mukana. Jos voisin jättää tien poskeen jonkinlaisen merkin niin se onnistuisi helpommin, mutta millaisen merkin tekisin?

Ajattelin ensiksi jotain kangasta, jonka voisın pystyttää kepin nokkaan. Käyttämäni huopa olisi muuten sopinut hyvin, mutta se mokoma oli ruskea. Kaverin takki olisi myös toiminut hyvin, mutta se oli maastokuvioinen. Omakin takkini oli tylsän harmaa. Tarvitsisin jotain räikeän väristä ja boksereita isompaa. Jos olisimme olleet jonkin maamerkin läheisyydessä niin sekin olisi voinut auttaa, mutta tiellä ei mielestäni ollut sillä kohtaa mitään erityistä.

Palasin sormen pariin. Ainakin olin yrittänyt keksiä jotain muuta keinoa. Asetin terän kaverin oikealle etusormelle aiemmin päättämäni kohtaan, mutta epäröin vielä ennen kuin aloin painaa sitä.

Suihkuaako veri? Tyhjeneekö sormenpää kuin ilmapallo? Sotkenko tapahtumapaikan? Vedetäänpö minut tilille? Onko kaveri sittenkin vielä elossa ja tällä tapaa hänet? Pystynkö edes siihen?

Päätin riittävän monen kysymyksistäni tulevan vastatuksi, kun vain hieman viiltäisin sormeaa auki, joten panin toimeksi.

Veitsi upposi yllättävän helposti ensimmäiset millit. Veri ei suihkunnut. Se veri, mitä sieltä valui, näytti erilaiselta. Kaveri ei myöskään, onneksi, reagoanut mitenkään, joten julistin hänen kuolleeksi.

Tunsin kuvotusta – kuin olisin työntänyt käteni matoja täynnä olevaan purkkiin. Veitsen upottaminen ihmislihaan olikin todella vastenmielistä. Pakotin itseni silti jatkamaan.

Pian veitsi pysähtyi, eikä uponnut enää syvemmälle vähäisellä voimalla. Epäilemättä olin päässyt luuhun asti. Yritin käyttää lisää voimaa, mutta se ei onnistunut ilman

alustaa. Kokeilin taivuttaa sormen kaverin reiden päälle, mutta se ei ollut riittävän kova alustaksi.

Katselin ympärilleni kiveä etsien. Ihan vieressä olikin kivi, mutta se oli niin iso, että tuskin saisin sitä lähemmäksi. En myöskään saanut kaverin ruumista liikuteltua, joten piti jatkaa etsimistä.

Lähietsintäni päättyi pian tuloksettomana. Kaikki kivet olivat liian isoja. Sopivia nyrkin kokoisia murikoita ei näkynyt missään. Tiellä olleiden taas muistelin olleen liian pieniä.

Äkkiä muistin auton tavaratilassa olleen mustan möhkäleen, joka oli melkein pudonnut riuhtoessani huopaa pois sieltä. Se oli ainakin näyttänyt kovalta ja painavalta. Turhautuneena metsässä tonkimiseen kävelin autolle ja kurkistin uudestaan tavaratilaan.

Siellä tosiaan oli jokin musta möhkäle, jonka otin käteeni. Se tuntui paljon painavammalta kuin odotin. En siihen hätään keksinyt, mikä se oli, mutta arvelin sen liittyvän auton huoltoon. Tavaratilassa näin myös sen kuuluisan Lasol-pullon, joka oli valkoinen. Se olisi saattanut käydä hyvästä merkistä kepin nokassa, jos se vain olisi ollut hieman isompi.

Pidin hetken aikaa molempia esineitä kädessäni, mutta vain hetken, koska se musta esine oli turhan painava pideltäväksi yhdellä kädellä. Harkitsin vielä sormen irti leikkaamisen sijasta luottavani vain Lasol-pulloon merkinä. Uteliaisuuteni vei kuitenkin voiton ja laitoin Lasolin vielä takaisin takakonttiin ja suunnistin metsään mustan möhkäleen kanssa. Jos sormisuunnitelmani epäonnistuisi, käyttäisin sitten Lasol-suunnitelmaa.

Pian olin taas kyykistyneenä kaverin ruumiin viereen. Asetin mustan möhkäleen maahan ja kaverin sormen sen päälle. Siinä ei ollut mitään tasaista pintaa, mutta arvelin sen lopulta olevan vain parempi niin. Katkaiseminen onnistuisi

todennäköisesti paremmin, jos alustakin olisi terävä oikeasti kohdasta. Katsoin siitä sopivan tasaisen ja terävän reunan ja asetin leikkuukohdan sen päälle. Sitten aloin taas painaa veistä.

Ei onnistunut. Veitsi ei uponnut yhtään syvemmälle. Jos minulla olisi ollut sopivan kokoinen kivi, olisin hakannut veistä sillä. Tai jos sormi olisi ollut sopivaa alustaa vasten, olisin voinut hakata veistä sillä painavalla mustalla esineellä.

Katsoin taas läheistä isoa kiveä, joka ilkkui ja nauroi minulle juuri ja juuri ulottumattomissani. Jos se olisi ollut puoli metriä lähempänä, olisin saanut sormen sitä vasten. Nousin seisomaan ja otin kaverin oikeasta ranteesta molemmin käsin kiinni. Keskitin kaikki voimani yrittääkseni vetää kättä lähemmäs kiveä.

Yllätyksekseni se onnistui. Kaveri oli jotenkin sellaisessa asennossa, että siitä hän rojahti juuri sopivasti kiveä kohden ja yhtäkkiä sormi ylettyikin juuri ja juuri kiven reunaan.

Ongelmani olisi ratkennut heti, jos minulla olisi ollut kolme kättä. Yhdellä kädellä sain pidettyä kaverin sormeaa paikallaan kiveä vasten ja toiselle sain käytettyä linkkuveistä. Kolmas käsi olisi tarvittu takomaan linkkuveistä mustalla esineellä.

Kokeilin erilaisia asentoja ja sainkin lopulta sormen pysyvään suunnilleen paikallaan jalkojeni avulla. Minulla oli hieman huonompi asento veitsen käyttämiseen, mutta riitti kun osuisin siihen. Pidin vasemmalla kädellä veistä oikeassa kohdassa ja oikealla kädellä heilutin vaivoin mustaa metallimöhkälettä.

Aluksi olin varovainen. Jos huitaisisin pahasti ohi, saattaisin kolauttaa itseeni mahdollisesti hyvinkin ikävästi. Naputin veistä hetken aikaa kuin vasaraa, mutta se ei tuntunut johtavan mihinkään. Vähän kerrallaan laitoin naputukseeni lisää voimaa, kunnes lopulta minulla oli kaikki pelissä.

Ensimmäinen täyden voiman iskuni meni ohi ja osui vain kiveen, mutta toinen lyönti osui. Lyönnin voimasta veitsi kirposi kädestäni ja heittäydyin vaistonvaraisesti selälleni. Nousin äkkiä ylös katsastamaan tilanteen. Veitsi näytti kärsineeltä, mutta se oli tehnyt tehtävänsä. Kaverin sormesta puuttui palanen, jonka löysin pian maasta ja poimin käteeni.

Se tuntui vastenmieliseltä, eikä ollenkaan elävän ihmisen sormelta – jollaisiin olin tottunut. Veri ei edelleenkään suihkunnut, vaan koko sormen sisus vaikutta lähinnä hyytelöltä. Mieleni teki ravistaa se kädestäni kuin hämähäkki tai jokin muu iljettävä ötökkä, mutta valitettavasti en vielä voinut tehdä sitä. Sen sijaan suuntasin viipymättä takaisin autolle poimittuani mukaani myös veitsen ja hyödylliseksi osoittautuneen mustan möhkäleen.

Menin kuljettajan puolelta sisään ja olin jo säätämässä polttoainekäyttöistä lämmitintä päälle, kun keksin kokeilla painaa Start / Stop Engine -nappia. Sitä painettuani kojelautaan syttyi heti valo, mutta moottori ei käynnistynyt, eikä puhallinkaan toiminut. Päätin tutkia sitä asiaa hieman myöhemmin ja asetin lämmittimen päälle tuttuun tapaan.

Auton lämpenemistä odotellessani tutkin kaverin sormea ja yritin kuivata sitä keskikonsolissa olleella käytetyllä nenäliinalla heikoin tuloksin. Sormi oli väritön ja paljon paksumpi kuin omani. Iho oli rypyssä kuin pitkän kylvyn jäljiltä. Sudenpentujen käsikirjan ansiosta osasin nimetä muutamia sormenjälkikuvioita ja siinä sormessa vaikutti olevan oikealle avautuva silmukka. Tarkistin omankin sormeni ja siinä oli sattumalta samanlainen.

Mitä tuli tehtyä?

Yhtäkkiä minuun iski valtava katumus. Toivoin, että olisin jättänyt sormen kiinni isäntäänsä. Halusin vain käynnistää auton ja ajaa kotiin niin nopeasti kuin mahdollista. Mutta kun olin kerta lähtenyt valitsemalleni tielle, minun oli odotettava

vielä hyvä tovi voidakseni kokeilla suunnitelmani toimivuutta. Muutenhan olisin vain silponut kaverini ruumista turhaan.

Asetin sormenpätkän kojelaudalle ja otin ohjekirjan taas käteeni selvittääkseni, miten auto käynnistetään. Miellyttävänä yllätyksenä sisällysluettelosta löytyi heti ensisilmäyksellä otsikko nimeltä ”Moottorin käynnistäminen”. Selasin oikealle sivulle ja siinä oli mukavasti kuvan kanssa näytetty, miten avainkaukosäädin menee virtalukkoon. Työnsin avainta sinne varovasti, kunnes kojelaudasta kuului ääni ja avain lukittui paikalleen. Ohjekirjan mukaan auto käynnistyisi minulle tutusta Start / Stop Engine napista, kun kytkinpoljin olisi painettuna tai automaattivaihteistoissa autossa jarrupoljin. En tiennyt kumpi vaihteistotyyppi oli kyseessä, mutta tunsin varpaillani kaksi eri poljinta. Penkki oli niin takana, että hädin tuskin yletyin. Kurotin ja painoin ensin vasemmalla jalallani vasemmanpuoleista poljinta niin kovaa kuin pystyin ja painoin sitten käynnistysnappia.

Moottori hyrähti heti käyntiin ja auto tärisi hieman. Se tapahtui niin äkkiä, että pelästyin. Opin siinä samalla jotain auton hallintalaitteista. Jos autossa oli erikseen kaasupoljin, sen oli oltava oikeanpuoleinen. Jarrupoljin oli varmaan myös olemassa, joten polkimet olivat kaasu ja jarru. Se taas tarkoitti auton olevan automaattivaihteinen, minkä arvelin tekevän omasta elämästäni pian olennaisesti helpompaa.

Myös ilmastointi alkoi saman tien toimia. Kokeilin pyörittää aiemmin reagoimatonta säädintä, jossa oli propellin kuva, ja siitä sain puhaltimeen lisää tehoa. Säädin sen maksimiin ja puhaltimen pauhu muuttui yllättävän kovaksi. Sitten otin sormenpään käteeni kojelaudalta ja pidin sitä keskikonsolissa olevan kuljettajan puoleisen puhaltimen

edessä säätäen samalla lämpötilaa ylöspäin aina 22 asteeseen asti.

Odotin. Tuijotin sormenpäästä odottaessani. Minulla ei ollut mitään aavistusta siitä, kuinka pitkään sormella kestäisi kuivua. En voinut olla varma siitäkään, kuivuisiko sormi ollenkaan.

Miten muusta ruumiista irrotettu sormi käyttäytyi? Lysähtäisikö se lopulta kasaan kuin tyhjentyneen ilmapallo? Kuivuisiko ja kovettuisiko se kuin pöydälle unohtunut leipä? Muuttuisiko se lopulta hyytelöksi kuin hyytelö?

Huomasin, etten ollut itseasiassa koskaan syönyt tai edes nähnyt hyytelöä. Silti koin tietäväni hyvin tarkkaan, millaista se on. Kenties kyseessä oli sama ilmiö kuin siinä, että pienetkin lapset tunnistivat ikivanhan pyöritettävällä numerovalitsimella varustetun lankapuhelimen puhelimeksi.

Laitoin radion päälle. Tasatunti oli juuri mennyt ja ensimmäisellä kanavalla soitettiin vanhalta kuulostavaa musiikkia. Säädin äänenvoimakkuuden pieneksi ja annoin radion jäädä auki taustalle. Palasin ohjekirjan pariin etsimään tietoa polkimista, mutta päädyinkin sen sijaan lukemaan automaattivaihteistosta.

Ohjekirjan kuva vastasi taas todellisuutta. Keskikonsolissa oli vipu, jonka pystyi laittamaan asentoihin P, R, N ja D. Erikseen oli vielä M-asento, jonka ylä- ja alapuolella oli + ja - merkit. Vipu oli sillä hetkellä P-asennossa, mikä ohjekirjan mukaan tarkoitti pysäköintiä. R oli peruutus, N neutraali ja D normaali ajoasento. M ilmeisesti oli jokin manuaalimoodi, jota en uskonut tarvitsevani. Vivussa oli myös liipaisimen kaltainen nappi, jota teki mieli painaa. Luin hiukan eteenpäin ja opin, että sitä oli painettava voidakseen vaihtaa asentoa.

Elämässä tuli toisinaan eteen nappeja, jotka jostain syystä houkuttelivat kovasti painamaan. Mitä punaisempi nappi ja mitä asiallisemman suojakuvun alla se oli, sitä suurempi oli

houkutus. Vaihdekepin nappi ei täyttänyt kumpaakaan kriteeriä, mutta se sopi käteen niin hyvin, että en voinut vastustaa kiusausta. En kuitenkaan vaihtanut vivun asentoa, koska en halunnut vielä lähteä liikkeelle.

Tarkastin sormenpään tilanteen. Se vaikutti jo päällisin puolin kuivalta, joskaan ei ihan elävän veroiselta. Sormenjälkikuvio oli kuitenkin kohtalaisen hyvin näkyvissä, joten totuuden hetki oli käsillä. En uskonut mahdollisuuksien siitä enää parantuvan.

Varmistin vielä kerran myös puhelimen sormenjälkitunnistimen olevan kuiva. Sitten turhia viivyttelämättä asetin kaverin sormen siihen päälle ja painoin nappia.

Touch ID tai syötä pääsykoodi

Vieläkään ei siis onnistunut, mutta ainakin oli vielä yksi yritys jäljellä – ja sen uskoin jo olevan varmasti viimeinen. Päätin yrittää heti uudestaan, mutta sillä kertaa taas jättää painamatta nappia. En minä normaalistikaan sitä painanut muuten kuin puhelimen ollessa pimeänä. Asetin siis vielä kerran sormenpään varovasti tunnistimen päälle...

Numeronäppäimistö katosi ja tilalle tuli tuttu iOS käyttöjärjestelmänäkymä. Olin sisällä. Ja millä tavalla... Enää en hävennyt ja katunut sormen irti leikkaamista, vaan halusin välittömästi kertoa siitä kaikille.

Nyt olen vain tarkkana, etten vahingossa päästä puhelinta uudestaan lukkoon.

Ensitöikseni etsin kompassisovelluksen, joka olikin kaverin puhelimesta heti etusivulla. Avasin sen ja samat vaiheet toistuivat kuin omankin puhelimeni kanssa. Koordinaatteja ei näkynyt, mutta olin varautunut siihen. Navigoin hätäkeskuspäivystäjän opeilla asetuksiin ja siellä

tosiaan paikannuksen käyttö oli kompassi-sovellukselta estetty, aivan kuten omassakin puhelimesani oli. Poistin eston ja palasin kompassin pariin...

Hetken sovellus mietti, mutta sitten ruudun alalaitaan pärähti näkyviin liuta numeroita. Siinä oli kaksi numeroa, astemerkki, kaksi numeroa, yläpilkku, kaksi numeroa, tuplayläpilkku ja P. Sen jälkeen oli samanlainen numerosarja ja P:n sijasta I. Lopuksi se vielä ilmoitti, kuinka monta metriä olin merenpinnan yläpuolella. En tuntenut koordinaattijärjestelmiä, mutta sen rimpsun oli aivan pakko kertoa tarkasti missä minä olin. Minun piti vain äkkiä kirjoittaa se ylös jonnekin.

Jos jossain lokerossa olisi ollut kynä, olisin sen varmasti jo tiennyt. En siis enää n:nnettä kertaa plärännyt kaikkia lokeroita läpi, vaan yritin keksiä korvaavia välineitä.

Ensimmäisenä mieleeni tuli linkkuveitsi. Joku olisi saattanut raaputtaa numerot veitsellä omaan käteensä, mutta se joku en ollut minä. Otin kuitenkin linkkuveitsen käteeni ja vedin siitä esiin piikkimäisen terän.

Katselin ympärilleni etsien sopivaa kaiveruspintaa. Mikään kovin pehmeä se ei saanut olla, joten penkki, ohjekirja ja vaatteeni olivat poissa laskuista.

Mikä olisi kovaa ja tasaista?

Katsoin sivuikkunasta ulos ja näin siinä oman heijastukseni. Nostin piikin ikkunaa vasten ja kokeilin varovasti naarmuttaa sitä. Ei onnistunut. Vaikka se olikin tasainen, se oli myös liian kova. Palasin siis miettimään ja yritin rauhoittua radiota kuuntelemalla.

Radiossa puhuttiin kojelautakameroista.

Bingo.

Kokeilin naarmuttaa kojelautaa piikillä ja se onnistui kohtuullisesti. Puhelinta vasemmassa kädessäni pitäen kaiversin sitten koordinaattejani isolla fonttikoolla keskelle

kojelautaa. Se oli huomattavasti hitaampaa ja hankalampaa kuin kynällä paperille kirjoittaminen, mutta minulla oli onneksi tilaa riittävästi, eikä siitä suorituksesta ollut tyyliipisteitä jaossa.

Työn valmistuttua nojasin taaksepäin ja ihailin omaa kädenjälkeäni. Olin mielestäni ratkaissut ongelmani tyyllillä. Juhlintaani latisti vain tieto siitä, että hyvä kaverini oli kuollut ja minä pidin edelleen hänen oikeaa etusormeaan kädessäni.

Laitoin kaverin sormen keskikonsolin päälle paraatipaikalle ja katsoin sitä hetken. Jos ottaisin liftarin kyytiin, sormi toimisi hyvänä keskustelun avaajana.

Mitähän poliisi tekee tuolla sormella? Heitetäänkö se roskiin? Ommellaanko se muuhun ruumiiseen kiinni ennen hautaan laskemista? Laitetaanko se ensimmäisenä samaan jääkaappiin, jossa työntekijät säilyttävät eväitään?

Palautin taas mieleeni sen, etten ollut vielä selvinnyt. Minun oli ensin itseopittava autolla ajaminen kohtalaisen nopeasti. Kun tiesin vaihteiston olevan automaattinen, uskoin tarvitsevani vain kaasun, jarrun ja ohjauspyörän, joten ei kai tehtäväni voinut mitenkään olla ylitsepääsemätön.

Jos saankin auton liikkeelle niin minun pitäisi vielä löytää pois täältä korvesta. Edessäpäin on todennäköisesti vain lisää korpea ja alati pienenevä tie. Auto pitäisi saada käännettyä ympäri, mutta siihen tällä kapealla tiellä ei mitenkään riitä tilaa. Peruuttamiseen taitoni tuskin tulevat riittämään.

Kaipasin karttaa. Siitä olisin voinut katsoa, pääsisinkö ihmisten ilmoille myös etukautta.

Mutta minullahan on kaverin puhelin avattuna ja siinä karttasovellus!

Avasin toiveikkaana karttasovelluksen, joka näyttikin heti oman sijaintini sinisenä pisteenä. Harmi vain, että itse karttaa ei näkynyt ollenkaan. Katsoin taas ruudun ylänurkkaan, jossa tuttu teksti muistutti minua kartan puutteen syystä.

Ei verkkoa.

Niin ikään ruudun ylälaudassa luki myös akun varauksen olevan vähäinen. Sillä tosin ei ollut paljoa merkitystä, koska en nähnyt puhelimelle enää muuta käyttöä. Jos verkko tulisi takaisin niin soittaisin toki hätäkeskukseen, ilmoittaisin sijaintini ja jäisin odottamaan pelastuspartiota. En kuitenkaan voinut jäädä odottamaan ja katsomaan kumpi tapahtuisi ensin – verkon palautuminen vai akun loppuminen. Tai vaikka olisin voinut, en ainakaan halunnut.

Uskoin tehneeni kaiken voitavani. Enää oli jäljellä auton ajaminen, joka yhtäkkiä alkoi pelottaa vietävästi. Kaiken kokemani jälkeen olisi ollut aika masentavaa kuolla kolarissa. Kenties selviäisinkin metsästä pois päätielle, jossa törmäisin vastaan tulevaan rekkaan. Tai saisin auton pysäytettyä ihmisten ilmoille, mutta tulisin poliisiauton yliajamaksi.

Huomasin pitkittäväni liikkeelle lähtöä keksimällä toinen toistaan huonompia verukkeita. En halunnut enää riutua yksin metsässä. Halusin nähdä ihmisiä. Lopulta tartuin rattiin molemmin käsin ja kurotin kokeilemaan varovasti oikeanpuoleista poljinta, jonka oletin olevan kaasua.

Moottorin ääni voimistui painaessani poljinta hieman, mutta auto ei lähtenyt liikkeelle. Katsoin vaihdekeppiä, joka oli P-asennossa. Ohjekirjan mukaan D oli ajoasento, joten painoin miellyttävää nappia vaihdekeppissä ja vedin sen D:n kohdalle. Kauhistikseseni auto lähtikin itsestään liikkeelle, vaikken edes painanut kaasua. Polkaisin paniikissa vasemmalla jalalla vasenta poljinta kaikin voimin ja auto pysähtyi töksähtäen. Valahdin itse osittain pois penkiltä kuroituksen ja äkillisen pysähdyksen johdosta.

Puristin rattia rystyset valkoisina ja jatkoin jarrupolkimen painamista, kunnes jalkani väsyi ja minun oli pakko hellittää.

Samalla muistin hengittää. Katselin ympärilleni rauhoittuakseni, mutta näinkin vain tien molemmilla puolilla vaanivat ojat, jotka vaikuttivat paljon syvemmillä kuin vielä hetki aikaisemmin.

Jos olisin ollut keskellä isoa tyhjää parkkipaikkaa, minua ei varmasti olisi jännittänyt niin kovasti. Jos sinne parkkipaikalle olisi rajattu työmaakartioista tien levyinen kaistale, sen sisällä pysyminen olisi tuskin tuottanut mitään vaikeuksia. Yhtä lailla kaikki pystyivät helposti kävelemään suoraan pysyen parikymmentä senttiä leveällä alueella, mutta jos sen alueen rajat olisivatkin maahan piirrettyjen viivojen sijasta rotkot, tuntuisi tehtävä paljon vaikeammalta.

Nostin vasenta jalkaani jarrulta erittäin varovasti, kunnes autosta alkoi kuulua omituista natinaa. Polkimiin oli vaikea saada tuntumaa, kun jalkapohjani olivat edelleen kohmeiset, eivätkä jalkani meinanneet ylettyä polkimiin asti. Vähän vielä poljinta höllättyäni auto lähti matelemaan eteenpäin, sillä kertaa lähes hallinnassani. Nostin jalan kokonaan pois jarrulta antaen auton edetä hetken itsekseen kävelyvauhtia ja nousin pystympään istumaan. Pidin ratista kiinni niin kovaa, ettei otteeni varmasti kirpoaisi.

Ajan autoa!

Tunsin itseni voimakkaaksi. Atomit olivat taipuneet tahtooni. Hieman minua vain häiritsi huono näkyvyys heikon sateen kastellessa tuulilasia. Yritin miettiä, miten kuljettajat yleensä ratkaisivat sen ongelman, mutta en saanut ajatuksiani kulkemaan kaiken huomioni kiinnittyessä tiehen. Jatkoin siis ajamista.

Pian koin olevani täysioppinut ja matkanteon hitaus alkoi häiritä minua. Halusin auton kulkevan nopeammin ja se epäilemättä onnistuisi painamalla oikeanpuoleista poljinta. Kurottaminen polkimiin oli kuitenkin todella epämukavaa ja ihmettelin, miten ihmiset sietivät sellaista.

Aijoo, eihän heidän tarvitsekaan sietää. Sitä varten penkkiä pystyy liikuttamaan. Ei liikkuvia penkkejä ole varmaankaan matkustajien mukavuuden takia keksitty.

Olin jo kertaalleen yrittänyt liikuttaa kuljettajan penkkiä, mutta en ollut silloin löytänyt oikeaa vipua. Etumatkustajan penkistä olin löytänyt vivun, mutta sellaista ei kuljettajan puolella ollut. Hamuilin vielä kerran jotain sopivaa kahvaa penkin alta edestäpäin, mutta mitään ei tarttunut käteeni.

Painoin taas vaivoin jarrua kaikin voimin ja aloin selata ohjekirjaa penkin säädön ohjeita etsiäkseni. Sisällysluettelon avulla käänsin nopeasti sivulle, jonka otsikko oli ”Istuimet” ja sen ensimmäisenä alaotsikkona ”Etuistuimet”. Sivulla oli myös kuva, jossa oli monen monta eri säädinvipua numeroituna. Numeron kaksi kohdalla sanottiin, että sitä vipua nostamalla penkkiä pystyi säätämään eteen ja taakse. Vipu näytti kuvassa juuri samanlaiselta kuin se, mitä olin matkustajan puolella käyttänyt.

Mutta en edelleenkään löytänyt kuljettajan penkistä sellaista vipua – en kirveelläkään. Mietin, olisiko sellainen vipu voinut irrota ja penkki lukkiutua ikuisiksi ajoiksi yhteen ja samaan asentoon. Velvollisuuden tunteesta luin kuitenkin mitä ohjekirja sanoi muista penkin säätimistä ja viimeisenä kohtana olikin ”sähkökäyttöisen istuimen käyttöpaneeli”. Samalla sivulla kuitenkin kerrottiin enää vain etumatkustajan penkin kumoamisesta pitkän tavaran kuljetusta varten.

Onnekseni seuraavalla sivulla oli selostus sähköisistä säätimistä. Ne olivat ilmeisesti penkin sivulla oven puolella, eikä niitä voinut mitenkään nähdä autossa istuen. Käsikopelolla kuitenkin tunsin siellä olevan jotain nappeja. Hetken lisää tunnusteltuani pystyin uskomaan niiden olevan samanlaiset säätimet kuin mistä ohjekirja kertoi.

Kokeilin liikuttaa yhtä säätimistä ja penkin selkänoja alkoi nousta pystymmäksi. Sekin tuntui tervetulleelta säädöltä.

Kokeilin seuraavaa säädintä ja penkki nousi ylöspäin. Työnsin samaa säädintä eteenpäin ja sitten tapahtui se mitä halusinkin, eli penkki alkoi liikkua kohti ohjauspyörää.

Pian jalkani olivat polkimilla mukavasti, eikä enää tarvinnut kurottaa. Ohjauspyörä oli tosin siinä vaiheessa jo epämukavan lähellä, mutta se oli huomattavasti pienempi ongelma kuin kaukana olevat polkimet, joten annoin asian olla. Rummutin rattia voiton merkiksi ja päästin jalan jarrulta. Auto alkoi taas hiljalleen lipua eteenpäin ja sillä kertaa kokeilin painaa vähän kaasuaakin.

Auto kiihtyi paljon kovempaa kuin odotin. En tiennyt kuuluiko sen tehdä niin, vai olinko vain painanut kaasua liian voimakkaasti. Pelästyksissäni kuitenkin vapautin kaasun ja painoin toisella jalalla jarrun pohjaan, minkä johdosta auto taas pysähtyi töksähtäen ja itsekin heilahdin rattia päin.

Turvavyö. Millainen idiootti lähtee ensimmäistä kertaa eläissään ajamaan autolla ja ei laita turvavyötä kiinni?

Turvavyön kiinnittäminen tuntui oudolta, koska olin matkustajan tottunut vetämään sitä toiselta puolelta. Selätin kuitenkin senkin vaikean tehtävän. Yksi maailman ärsyttävimmistä asioista oli jatkuvasti lukkoon menevä turvavyö, jota ei millään saanut vedettyä ulos niin paljon, että se ylettyisi kiinni. En tosin muistanut vähään aikaan enää kärsineeni siitä ongelmasta, joten päättelin sen olleen vanhempien autojen ominaisuus.

Nostin taas jalan varovasti jarrulta ja laitoin toisen jalan kaasun päälle niin varovasti kuin ikinä mahdollista. Mielestäni en edes painanut vielä kaasua, vaan jalkani vain lepäsi sen polkimen päällä, kun auto jo lähti eteenpäin hieman ripeämmin. Se nopeus kuitenkin sopi minulle sillä hetkellä, joten annoin mennä. Tilanne oli muuten hallussani, mutta huono näkyvyys märän tuulilasin johdosta häiritsi edelleen.

Sillä kertaa aivoni kuitenkin nytkähtivät toimimaan ja muistin, mikä siihen ongelmaan auttoi.

Jälleen kerran pysäytin auton, sillä kertaa jo hieman vähemmän töksähtäen, ja aloin selata ohjekirjaa. Sisällysluettelosta löytyi helposti sana ”pyyhkimet” ja selasin taas ilmoitetulle sivulle. Siellä oli heti ensimmäisenä kuva ratin oikealla puolella olevasta vivusta ja vastaava vipu löytyi myös todellisuudesta. Ohjeiden mukaan pyyhkimet menivät normaalilla nopeudella päälle vipua alaspäin vedettäessä ja kokeilinkin sitä heti.

Viuh *Viuh* *Viuh*

Ensimmäinen pyyhkäisy oli tavattoman tyydyttävä. Yhtäkkiä näin eteenpäin lähes yhtä hyvin kuin ulkona seisten. Lisäksi pyyhkijöiden rytmikäs liike ja kumin ja lasin vaimea hankausääni tuntuivat rauhoittavilta.

”Vieläkö on jotain?” kysyin autolta.

Auto ei vastannut, joten palasin takaisin pääraiteelle. Nostin jalan taas jarrulta ja painoin kaasua niin kevyesti kuin pystyin. Matka jatkui hitaasti, mutta varmasti. Olin päässyt jo lähes 10 metriä eteenpäin.

Pikkuhiljaa uskalsin painaa enemmän kaasua ja nopeus kiihtyi kävelyvauhdista ensin hölkkävauhtiin ja sitten tavallisen ihmisen juoksuvauhtiin. Olin jo saavuttanut lähes epätavallisen ihmisen juoksuvauhdin, kun muistin hätävilkkujen olevan edelleen päällä ja sammutin ne samasta napista kuin olin saanut ne päällekin.

Maaailma tuntui rauhalliselta. Moottori kehräsi hiljaa, sade hiveläi tuulilasia, pyyhkijät hivelivät sitä vielä lisää ja hyvän kaverini irti leikattu sormi keinui keskikonsolin päällä. Lipaisin vielä kuivia huuliani ja valmistauduin ajourani ensimmäiseen kaarteeseen hölläämällä kaasua.

Mutka oli kohtalaisen jyrkkä ja yllätyin siitä, miten paljon rattia piti kääntää. Käteni kuitenkin riittivät vielä, eikä ratista

tarvinnut päästää irti. Pian olinkin jo selvittänyt senkin koettelemuksen ja edessäni näkyi taas suora tie, joka tosin meni ensin vähän alamäkeen ja sitten vähän enemmän ylämäkeen. Yritin laittaa vasenta jalkaani vain kevyesti jarrulle, mutta päädyinkin jälleen pysäyttämään auton kovalla nykäyksellä.

Hyvin pian osasin kuitenkin arvostaa pysäyttämistäni, koska muuten minulta olisi saattanut jäädä tohkeissani kokonaan havaitsematta oikealle erkaneva pieni kärrypolku. Siinä oli myös ruskea puinen tienviitta, jossa luki valkoisella ”Hiidenkirnu”.

Jollekulle tulisi ehkä yllätyksenä se, että tiesin, mitä hiidenkirnut ovat ja miten ne syntyvät. Olin aina pitänyt niitä kiehtovina, vaikka olinkin nähnyt sellaisen vain kerran elämässäni – eräällä peruskoulun luontoretellä. Jos olosuhteet olisivat olleet toisenlaiset, olisin ilomielin kääntynyt sille kärrypolulle ja mennyt ihailemaan paikallista nähtävyyttä.

Tarkemmin asiaa ajateltuani kärrypolulle ajaminen alkoi tuntua varsin hyvältä ajatukselta. Minunhan piti saada auto käännettyä. Jos saisin keulan sivutielle, voisin ainakin teoriassa peruuttaa takaisin päätielle ja jatkaa matkaa toiseen suuntaan. Tuskin merkittävästi parempia kääntöpaikkoja tulisi kohtuullisen matkan sisällä.

Yhtäkkiä auton hallinta tuntui taas vaikealta. Käännös hiidenkirnun suuntaan vaikutti turhan jyrkältä. Oja kummitteli edelleen tien molemmin puolin ja jos epäonnistuisin kääntämisessä surkeasti, saattaisin hyvinkin jäädä vielä auton kanssa jumiin.

Päätin kuitenkin yrittää. Nostin vasenta jalkaa jarrulta niin varovasti kuin osasin ja jossain kohtaa auto lähti taas ryömintävauhtia eteenpäin. Annoin sen mennä niin kauan,

kunnes keula oli jo risteävän tien kohdalla. Sitten pysäytin ja arvioin vielä kerran mahdollisuuksiani.

Kyllä se kääntyy. Pakko sen on kääntyä.

Käänsin rattia oikealle niin paljon kuin se antoi myöten. Yllätyin taas siitä, miten paljon sitä sai pyörittää – reilusti yli kierroksen. Sitten hölläsin taas jarrua ja auto alkoi kääntyä oikealle, toisaalta kohti hiidenkirnulle johtavaa pikkutietä, toisaalta kohti ojaa.

Kääntyy, kääntyy.

Odotin auton kääntyvän jyrkemmin. Vasen etukulma lähestyi ojaa uhkaavasti.

Kääntyy, kääntyy... kai.

Vasen etukulma tuntui olevan jo ojan päällä. Pöksyihini pujahti pupu ja tallasin vasemmalla jalallani jarrupoljinta.

Mutta miksi auto tuntuu yhä liikkuvan?

Tunsin auton vajoavan hiljalleen vasemmalle eteen, vaikka aivan varmasti jarru oli pohjassa.

Pettäkö penkka alta? Niin ne taitavat usein rankkojen sateiden jälkeen tehdä. Onko siitä tiedosta minulle hyötyä? Ei. Pitäisikö jotain tehdä ja vähän äkkiä? Joo. Mutta mitä osaan tehdä? Osaan painaa kaasua ja jarrua, eikä jarru tunnu auttavan. Valinta on siis helppo.

Sekunnin murto-osassa tapahtuneen arviointini lopputulos oli, että vapautin jarrun ja painoin kaasun pohjaan.

Moottorista kuului kova ääni ja auto syöksyi eteenpäin. Ensimmäisenä tunsin auton vajoavan alemmas. Sitten kuului kova, kolahtava ääni ja tunsin tömäyksen, kuin olisin pudonnut tuolilta lattialle. Sitä seurasi raapiva ääni, joka osasi jotenkin olla todella inhottava. En ehtinyt kuitenkaan murehtia sitä ääntä montaa sekunnin sadasosaa, kun tuli seuraava tömähdys, jonka voimasta paiskauduin päin ohjauspyörää. Moottori huusi edelleen ja kuulin ja tunsin renkaiden sutivan keulan noustessa hiljalleen ylöspäin. Auton

päästyä vaakatasoon sutina vaihtui voimakkaaksi kiihdyttämiseksi, joka yllätti minut täysin. Yritin paniikin vallassa kääntää etupyöriä suoraan, mutta ratin suoristaminen ei riittänytkaan siihen, koska olin kääntänyt sitä jo enemmän kuin täyden kierroksen. Ajattelin myös jarrun painamista, mutta jalkani eivät heti totelleet.

Auto ajautui vauhdilla ensin hiidenkirnulle johtavalle tielle ja sitten sen tien oikealle puolen metsään. Yritin samaan aikaan hidastaa ja suoristaa sillä seurauksella, etten tehnyt kunnolla kumpaakaan. Olin täysin matkustajan roolissa ison männyn tullessa lähemmäksi ja lähemmäksi.

PAM

Kuului kova pamaus, sain kokonaisvaltaisen iskun kasvoihini ja maailma muuttui valkoiseksi.

Tältäkö kuolema tuntuu? Odotin valkoisen sijasta mustaa.

Hetken ajatuksiani keräiltyäni varmistuin elossa olemisestani. Sylissäni oli jokin pehmeähkö valkoinen kangas, joka tuntui pumppausta kaipaavalta rantapallolta.

Niinpä tietysti.

Yritin olla ripeä noustessani ulos autosta, koska jostain syystä kolarin jälkeen kaikki aina tekivät niin. Lauennut turvatyyny kuitenkin hankaloitti liikkumistani ja vain vaivoin sain itseni kammettua ulos. Seisomaan päästyäni katsoin kätteni jälkeä ja arvioin tuhoja.

Pian huokaisin helpotuksesta, koska päällepäin auto näytti ihan autolta edelleen, mitä nyt puskuri oli ehkä vähän lytyssä. Elokuvilla auto aina räjähti, mutta sillä hetkellä en uskonut niin käyvän. Vaistomaisesti otin kaverin puhelimen käteeni tehdäkseeni sillä jotain. Mutta mitä se jotain olisi ollut? Sitä en koskaan saisi tietää, sillä puhelin mokoma oli mennyt pimeäksi.

Olisi aika hyvä vitsi, jos auto syttyisi sittenkin tuleen ja raaputtamani koordinaatit katoaisivat siinä samalla.

Koordinaatitkaan eivät paljoa lämmittäneet, jos en saisi autoa enää liikkumaan. Moottori ei nimittäin ollut käynnissä, vaikken muistanut sitä sammuttaneeni.

Seisoskelu epä tietoisuudessa tuntui pahalta, joten päätin heti mennä autoon takaisin sisälle ja kokeilla sen käynnistämistä. Turvatyyny oli ehtinyt jo tyhjentyä ja sain sen kohtalaisella vaivalla pois tieltä. Harmillisesti se vain oli edelleen kiinni ratissa.

Mittaristossa oli teksti ”Turvallisuustila Ks. käsikirjaa”. Se kuulosti todella pahalta. Olin kuitenkin jo oppinut luottamaan ohjekirjaan, joten tein, kuten auto kehotti. Onnekseni ”Turvallisuustila” -otsikko löytyi nopeasti.

Auto ollut törmäyksessä... toimintoja rajoitettu... älä käynnistä jos tuoksuu polttoaine... jos kaikki normaalia, voi yrittää käynnistää...

Auton käynnistämiseen turvallisuustilasta oli esitetty omat askelmerkkinsä, joita halusin noudattaa tarkasti.

Poistakaa etäavain lukosta.

Ensimmäinen askel meni heti hankalaksi. Avain oli napakasti paikoillaan omassa pesässään, eikä se siitä vähällä yrittämisellä hievahtanut. Siispä selasin sille sivulle, josta olin saanut ohjeet avaimen työntämiseen virtalukkoon ja löysinkin sieltä ohjeet myös avaimen pois ottamiseen.

Ohjeen mukaisesti työnsin avainta ensin hieman sisään, jolloin se työntyikin reilusti ulos. Sitten nappasin sen käteeni ja siirryin seuraavaan kohtaan.

Avatkaa kuljettajan ovi.

Ihmettelin, miten oven avaaminen liittyisi mihinkään, mutta tein silti työtä käskettyä.

Jos tulee viesti virran olemisesta päällä, painakaa käynnistyspainiketta.

Tosiaan mittaristoon tuli sellainen viesti. Painoin siis käynnistysnappia ja virrat menivät pois päältä.

Sulkekaa ovi.

Suljin oven tyytyväisenä siitä, että osasin seurata ohjeita.

Laittakaa avain virtalukkoon.

Ohjekirjan mukaan tämä sekvenssi sai auton elektroniikan yrittämään normaalitilaan palaamista.

Yrittäkää sen jälkeen käynnistää auto.

Muistelin, miten käynnistäminen tapahtui. Vaihdekepin piti olla P-asennossa ja jarrua piti painaa. En ollut kuitenkaan koskenut vaihdekeppiin törmäyksen jälkeen, joten se oli edelleen D-asennossa. Yritin työntää sitä P-asentoon, mutta se ei liikkunut.

Hosuin. Vedin henkeä ja työnsin kovempaa, mutta vaihdekeppi ei liikkunut.

Aijoo, se nappi siinä vaihdekepissä.

Painoin miellyttävän napin pohjaan ja yritin uudestaan vaihtaa vaihdetta. Sillä kertaa keppi liikkui helposti P:n kohdalle. Huokaisin helpotuksesta ja päätin jämäkästi toimia jatkossa rauhallisesti. Seuraavaksi olikin aika painaa jarrupoljinta, rauhallisesti, ja sen jälkeen käynnistyspainiketta, rauhallisesti.

Moottori hurautti käyntiin. En siis ollutkaan täysin tuhonnut omia mahdollisuuksiani. Valitettavasti edessä – tai takana – oli vielä hankalalta näyttävä peruutus takaisin päätielle. Lisäriemua tuotti sylissäni lepäävä lauennut turvatyyny, joka olennaisesti hankaloitti ratin kääntämistä.

Vedin vaihdekepin R-asentoon ennen kuin turha pelko ja epäily saisivat yliotteen. Moottorin ääni hieman muuttui ja nostin taas jalkaa jarrulta hissukseen. Auto ei kuitenkaan liikkunut pelkällä jarrun vapauttamisella. Siispä pidin vasenta jalkaa edelleen jarrun päällä valmiudessa ja painoin oikealla jalalla varovasti kaasua. Moottorin ääni voimistui ja auto tuntui yrittävän päästä liikkeelle. Kun painoin kaasupoljinta

vielä vähän syvemmälle, auto vihaisesti nousi montustaan ylös ja lähti takaperin tulosuuntaan.

Muistin taas pelätä ojaa. Polkaisin jarrun pohjaan ennen sinne syöksymistä. Auto pysähtyi äkillisesti ja sain tilaisuuden vetää henkeä.

Tarkistin tilanteen. Auto oli päätynyt aika hyvään asentoon pikkutielle. Pääsisin päätielle takaisin peruuttamalla suoraan.

Pyöritin rattia vastapäivään niin pitkään, että se oli mielestäni lähtöasennossa. Olisin mielelläni vielä tarkistanut etupyörien suunnan, mutta en jaksanut enää nousta autosta ulos. Sen sijaan painoin selkäni kiinni selkänojaan, katsoin suoraan eteenpäin ja valmistauduin taas vapauttamaan jarrun.

Silloin näin edessä jotain. Tie hiidenkirnulle ei ollut pitkä ja näin sen päättyvän jonkinlaisen infotaulun kohdalla. Olin liian kaukana nähdäkseni, mitä siinä taulussa luki, mutta veikkasin vahvasti karttaa ja/tai hiidenkirnuista kertovaa sepustusta. Olisi outoa, jos siellä ei olisi myös jotain tilaa auton kääntämiseen.

Pitäisikö minun nyt kaiken jälkeen kuitenkin ajaa eteenpäin? Mitä jos siellä ei olisikaan kääntöpaikkaa, ja olisin vain syvemmillä metsässä huomattavasti pidemmän peruutusmatkan päässä tiestä?

Harkitsin muutaman sekunnin, minkä jälkeen nostin jalkaa jarrulta. Olin niin lähellä tietä, että pakkohan jopa kaltaiseni tumpelon oli saada auto sinne peruutettua.

Tuolla infotaulussa aivan varmasti olisi jotain sellaista tietoa, josta tarkan sijaintini voisi päätellä. Kenties siellä lukee ”Syrjälän hiidenkirnu”. Senkin tiedon avulla hätäkeskus olisi varmasti saanut minut paikallistettua. Siellä saattaisi myös olla koordinaatitkin, tai jokin tarkka osoite, tyylisiin Syrjätie 1337, Syrjälä. Mitäs jos olisinkin heti

ongelmieni alettua lähtenyt kävelemään autolta eteenpäin? Olisin päätyneet tuolle taululle ja tilanne olisi ratkennut heti.

Tulin pian siihen tulokseen, että en halunnut tietää. Olisin voinut vain hävitä. Jos edessäpäin olisi koko ajan ollut valmiina saatavilla tarkat sijaintitiedot, minulle tulisi vain huono mieli. Enää en tekisi sillä tiedolla mitään. Samanlainen tilanne tuli välillä vastaan korttipeleissä, kun häviöjä miettii ottaako seuraavan kortin pakasta vai ei, päätyy olemaan ottamatta, häviää, ja pyytää jakajaa näyttämään mikä se seuraava kortti olisi ollut. Jos seuraava kortti olisikin ollut voittava kortti, heille tulisi vain huono mieli. Jos seuraavakin olisi ollut häviävä kortti, he eivät voittaisi mitään. Miksi he siis pyysivät nähdä sen?

Havahduin filosofisesta pohdiskelustani siihen, että auto liikkui taaksepäin. Tarrasin rattiin kaikin voimin pitääkseni sen varmasti suorassa.

Peruuttaminen tuntui todella ahdistavalta. Ajoin käytännössä sokkona. Jotkin peilit auton sivuilla olivat, mutta niistä näkyi vain puita. Auton sisäkatossakin oli jokin peili, mutta siitä puolestaan näin vain katon. Epäilemättä niitä pystyi jotenkin kääntelemään, mutta en sillä hetkellä halunnut alkaa opetella. Luotin vain siihen, että suuntani oli oikea. Edessäpäin näkyvä pikkutie oli suora, joten sitä tuijottamalla pystyin katsomaan meneväni oikeasuuntaisesti.

Katsoin sivuikkunasta vasemmalle. Olin jo ojan kohdalla. Pyöritin rattia varovasti myötäpäivään, mutta auton keula alkoikin kääntyä vasemmalle. En tajunnut polkaista jarrua pohjaan, vaan paniikinomaisesti pyöritin rattia toiseen suuntaan, jolloin käteni meinasivat sotkeutua turvatyynyyn. Keula alkoi kuitenkin kääntyä tulosuuntaani ja auto oli jo lähes kokonaan päätiellä. Enää piti varoa, etten peruuttaisi liian pitkälle ja putoaisi tien toisella puolen vaanivaan ojaan.

Kun keula oli riittävästi päätien puolella ja uskoin pystyväni kääntämään auton suoraksi, polkaisin jarrun pohjaan. Sillä kertaa se myös oli jarru, eikä kaasua. Auto osoitti lähes oikeaan suuntaan. Painoin nappia ja vedin vaihdekepin D-asentoon. Nostin taas vasenta jalkaa varovasti jarrulta ja samalla painoin oikealla varovasti kaasua.

Auto lähti taas liikkeelle nopeammin kuin odotin ja minulle tuli kiire pyörittää rattia saadakseni auton tien suuntaiseksi ennen putoamista yhteen joka puolelle istutetuista ojista. Helputukseksi olin kuitenkin riittävän nopea ja sillä hetkellä auto liikkui tulosuuntaani – sivistyksen suuntaan.

Saatuani hengitykseni tasaantumaan ja pulssini alle kahteen sataan, päästin ilmoille voitonriemuisen kiljahduksen. Juuri silloin autosta alkoi kuulu samanlainen varoituspääpöytä kuin kaverin poistuttua avaimen kanssa metsään. Sattumalta näin mittaristossa punaisen turvavyön merkkivalon ja tajusin taas unohtaneeni laittaa vyön kiinni. En edes ymmärtänyt pysähtyä, vaan nyin turvavyötä vasemmalla kädelläni samalla kun yritin oikealla pitää auton suorassa.

Kun lopulta sain turvavyön lukittua, auto oli taas jo ajautumassa kohti ojaa. Ehdin juuri ja juuri suoristaa sen.

”Vieläkö on jotain?” kysyin autolta rauhallisen kunnioittavasti.

Enää ei ollut mitään, joten kiihdytin pikkuhiljaa ajotaitojani vastaavaan nopeuteen. Tie kääntyi vasemmalle ja edessäni avautui yön aikana hyvin tutuksi käynyt suora osuus. Köröttelin pääkallopaikan ohi hidastamatta, mutta vilkutin mennessäni, vaikka en nähnytkään kaverin ruumista autosta käsin.

Pian tie kääntyi oikealle ja sukelsin suureen tuntemattomaan. Minulla ei edelliseltä illalta ollut yhtään

mitään mielikuvaa siitä, kuinka pitkä matka jollekin isommalle tielle olisi. Senhetkistä köröttelyvauhtiani voisi vierähtää tovi jos toinenkin, mutta jos ajaisin taas ulos tieltä niin se todennäköisesti hidastaisi vielä enemmän.

Your driving skill has increased, hoin koko ajan mielessäni ja perustelin sillä nopeuden nostamista. Koko koettelemus oli varmasti tuonut minulle jo vaikka kuinka monta tasoa lisää ja pian pääsisin valitsemaan, mihin erikoiskykyihin tasopisteeni laittaisin. Tiirikointiin? Puhumiseen? Räjähdeiden käsittelyyn? Lopetin sen ajattelemisen kuitenkin heti, kun ymmärsin, miten heikot omat attribuuttini olivat.

Voima? alle keskitason. Havainnointi? korkeintaan keskitasoa. Kestävyys? reilusti alle keskitason. Karisma? ikävä kyllä sekin reilusti alle keskitason. Älykkyys? ehkä jopa niukasti keskitason yläpuolella, hurraa! Ketteryys? tirautin kyöneleen. Tuuri?...

Viimeinen kuuluisasta seitsemästä ominaisuudesta saikin minut miettimään. Oliko tuurini ollut läpi elämän hyvää vai huonoa? Hyvää tuuria ilmentävät tapahtumat eivät yleensä jää mieleen ja huonon tuurin piikkiin laitettujen takaa usein löytyy oma kädenjälki.

Joidenkuiden mukaan hyvä tuuri piti tehdä itse. Olin itsekin huomannut, että hyvä tuuri seurasi usein hyviä tekoja, enkä tarkoittanut sillä mummojen auttamista kadun yli. Tarkoitin sitä, että hyvälle tuurille piti antaa mahdollisuus. Jos istui kaiken päivät kotona pelaamassa tietokonepelejä, oli onnettarenkin vaikea auttaa.

Oma lukunsa oli vielä ne marisijat, jotka kyynisinä julistivat, etteivät koskaan voita mitään. He myös jättivät aina mainitsematta, etteivät koskaan veikkanee mitään. Itse en sentään kuulunut heihin. En siksi, että olisin voittanut, vaan siksi, että veikkasin aina toisinaan.

Täyttäisin siis kaavakkeeseen tuurikseni 5/10.

...

Minuutit vierivät ja mutkat seurasivat toisiaan. Tien laidoilla ei ollut vielä näkynyt mitään erityistä. Mietin jo omaa tiedotustilaisuuttani, jossa salamavalot räiskyisivät minun kertoessa selviytymisestääni.

...

Minuutit olivat vierineet jo melkoisesti lisää, kun aivan yhtäkkiä saavuin tienhaaraan. Risteys oli Y:n mallinen ja itse tulin vasemman ylähaaran suunnasta alhaalta Y:tä katsoen. Käännös vasempaan olisi ollut tulosuunnastani luonnottoman jyrkkä, joten arvelin sivistyksen olevan suoraan edessäpäin ja jatkoin matkaa siihen suuntaan hidastamatta.

Kenties se oli vain kuvitelmaani, mutta mielestäni sen risteuksen jälkeen tien molemmin puolin alkoi näkyä samanlaisia pikkuteitä kuin se hiidenkirnulle johtanut. Ei mennyt kauaakaan, kun näin jo ensimmäisen rakennuksen pihaan johtavan tien. Harkitsin hetken pysähtymistä, mutta päätin kuitenkin jatkaa niin pitkälle, että selviäisin varmasti ilman autoakin. Ei myöskään ollut mitään takeita siitä, että sen tien varrella sijaitsevissa rakennuksissa oleskelisi ketään. Puhelintahan minä kaipasin ja sitä kautta yhteyttä hätäkeskukseen. Poliisille minun olisi varmaan pitänyt ensimmäisenä puhua.

Pian tien vierellä näkyi toinenkin rakennus ja sen jälkeen kolmas, eikä aikaakaan, kun metsä vaihtui pelloksi. Hetken vielä ajettuani näin pellon toisella puolen kovaa vauhtia liikkuvan auton.

Päätie!

Näin kauempana oman tieni kääntyvän lupaavasti päätien suuntaan. Vähän vielä ajettuani näin risteuksen ja siinä kyltit, jotka osoittivat etäisyydet lähimpiin taajamiin kummassakin suunnassa. Kumpikaan nimi ei sanonut minulle mitään, mutta sillä ei ollut väliä. Olin ehtinyt nähdä jo toisenkin auton päätiellä, joten siinä oli sivistystä riittävästi. Enää piti saada jokin auto pysähtymään. Harkitsin auton ajamista poikittain keskelle päätietä, mutta päädyin kuitenkin pysäyttämään sen tien laitaan juuri ennen risteystä – ainakin aluksi.

Heti kun auto pysähtyi, avasin oven ja yritin kammeta itseni ulos. Sylissäni lojunut turvatyyny kuitenkin teki siitä huomattavan hankalaa, puhumattakaan turvavyöstä, jonka olin unohtanut irrottaa. Avasin turvavyön kovalla kiireellä ja olin jo melkein ulkona, kun auto alkoi liruia eteenpäin.

Aijoo, vaihde.

Laitoin jalan takaisin jarrulle ja yritin työntää vaihdekeppiä P-asentoon, mikä onnistui vasta kun muistin myös painaa siinä olevaa nappia. Sen jälkeen kampesin itseäni taas ulos, kuin tajusin avaimen mukaan ottamisen olevan hyvä idea. Siispä palautin mieleeni, miten avain tuli pois virtalukosta.

Avain kädessä, auto pysäköintivaihteella ja turvavyö avattuna nousin vihdoinkin ulos, minkä johdosta hälytysääni alkoi soida auton sisällä. Mittaristossa näkyi tuttu teksti.

Avain poistunut autosta.

Kurotin sisälle ja painoin moottorin sammuksiin samaisesta napista, jota olin painanut ensimmäisen kerran jo alkuillasta. Samassa huomasin jonkin putoavan maahan. Kumarruin poimimaan sitä ja se osoittautui kaverini sormeksi, joka oli varmaan jossain vaiheessa lentänyt

kojelaudalta syliini. Suljin kuljettajan oven ja lähdin kävelemään kohti päätietä.

Heti kun pääsin risteykseen asti, vasemmalta lähestyi henkilöauto. Aloin huitoa käsilläni vimmatusti ja otin muutaman askeleen ajokaistan puolelle. Kuljettaja ainakin huomasi minut, koska auton vauhti hidastui merkittävästi. Auto ei kuitenkaan pysähtynyt etupuolelleni, vaan siirtyi keskemälle tietä. Sen ajaessa ohitseni katseemme kohtasivat kuljettajan kanssa. Hän vaikutti keski-ikäiseltä naiselta, eikä autossa näyttänyt olevan matkustajia.

Ohi ajettuaan auto kuitenkin hiljensi entisestään ja pysähtyi lyhyen matkan päähän risteuksen toiselle puolen.

Pelastus!

Otin hätiköidyn askeleen pysähtynyttä autoa kohden ja samalla tunsin taas tutun kivun jalassani. En antanut sen kuitenkaan pysäyttää minua, vaan linkutin eteenpäin. Kun olin muutaman metrin päässä autosta, kuljettaja nousi ulos. Suuni alkoi saman tien käydä ilman aivojen ohjausta:

”Kaverini kuoli metsään ja jouduin leikkaamaan sormen irti!”

Samalla muistin kyseisen sormen edelleen olleen hallussani, joten osoitin sitä tarinani tueksi.

Yleisöni reaktio ei ollut tarjota minulle halia, juotavaa ja puhelinta, vaan sukeltaa pelästyneen näköisenä takaisin autoon. Penkan puoleinen eturengas suti auton kiihdyttäessä vauhdilla pois.

Ajan tajuni oli täysin kadonnut, enkä osaa sanoa, kauanko seisoin siinä tuijottamassa ensin loittonevia perävaloja ja sen jälkeen tyhjää tietä. Ainakin yksi rekka ajoi ohitseni ennen kuin lähdin kävelemään takaisin autolleni jättääkseni irtosormen sinne. Vasta kun sain kaverin sormen pois käsistäni ja auton oven taas kiinni, kykenin toden teolla

miettimään ulosantiani. Tein seuraavaa kuulijaa varten paremman suunnitelman.

Istuin vielä hetken konepellin päällä ja annoin muutaman auton suhahtaa päätieta ohitseni. Kävin kaikkea tapahtunutta läpi mielessäni ja totesin, että mikään hauska tarina se ei ollut. Siitä tuskin tulisi sellaista juttua, jolle voisi vuosien päästä naureskella saunassa.

Päätin lopulta kävellä taas päätielle ja kokeilla pysäyttää autoja samalla tavalla kuin ensimmäiselläkin kerralla. Oikealle matkaavien kaistalla osittain seistessäni tunsin oloni erittäin päättäväiseksi. Hoitaisin pysäyttämisen itsevarmuudella ja kertoisin tarinani riittävälle tarkkuudella, jotta pysähtyneessä autossa olevat ihmiset voisivat auttaa minua.

Päättäväisyyteni kuitenkin karisi pikkuhiljaa, koska juuri siihen väliin osui pitkä jakso ilman yhtään autoa. Vasta ikuisuudelta tuntuneen odottamisen jälkeen risteystä lähestyi tukkirekka eri suunnasta kuin aiemmin pysähtynyt auto. Kävelin lähemmäs keskiviivaa heiluttamaan käsiäni.

Vaikka kuinka heilutin, rekka ei kuitenkaan pysähtynyt. Hiukan se sentään hidasti, mikä saattoi myös johtua siitä, että keskellä tietä seisoi joku sekavan oloinen mies. Kun rekka oli rymistellyt ohitseni, huomasin vastakkaisesta suunnasta lähestyvän henkilöauton olevan jo melko lähellä. En ehtinyt enää sille näyttää koko koreografiaani, vaan nostin ainoastaan kädet pystyyn. Se ei kuitenkaan tehonnut, vaan auto ohitti minut oikealta.

Aikaa kului taas ilman autoja. Jossain vaiheessa päädyin takaisin tien reunaan odottamaan, vaikka tien keskellä seisten tunsinkin itseni merkittäväksi.

Odotukseni päättyi, kun näin jo kaukaa oikealta lähestyvän pakettiauton. Ryntäsin välittömästi taas keskelle tietä heilumaan ja huutamaan, vaikka ääneni ei varmasti kuuluisi

niin kauas liikkuvan auton sisälle. Elokuvissahan huudettiin aina taivaalla pörrääville helikoptereillekin, joten käyttäytymiseni oli vähintäänkin ymmärrettävää.

Auto hidasti selvästi vauhtiaan ja näin samalla siinä maailman kauneimmat värit.

Poliisiauto!

Jatkoin heilumista ja huutamista, vaikka oli jo ilmeistä, että auto tulisi pysähtymään. Se kaartoi tien vasemmalle puolelle ja pysäköi päätien laitaan muutaman kymmenen metrin päähän minusta, mikä tuntui luonnottoman pitkältä etäisyydeltä.

Kaksi virkapukuista poliisia nousi samanaikaisesti ulos autosta ja alkoi kävellä minua kohti. Itku kurkussa nilkutin heitä vastaan.

”Auttakaa!” sopersin paljon hiljaisemmalla äänellä, kuin oli tarkoitus.

Oikeanpuoleinen poliisi kehotti käsillään minua rauhoittumaan.

”Autetaan, autetaan,” hän sanoi. ”Pysypä siinä paikoillasi ja kerro mikä on hätänä.”

En halunnut pysyä paikoillani, vaan halusin poliisien ottavan minusta kopin. Laahustin edelleen eteenpäin, joskin hieman hitaammin.

”Kaverini kuoli,” sanoin, saadakseni tärkeimmän tiedon ulos. ”Onko teillä vettä?”

Poliisit pysähtyivät ja näyttivät siltä, ettei heidän syliinsä kannattaisi hypätä.

”Otapa ihan rauhallisesti ja pysy paikallasi,” sama poliisi sanoi kovemmalla äänellä kuin edellisellä kerralla. ”Aloita alusta. Mitä on tapahtunut?”

Ehdotus oli hyvä. Pysähdyin ja aloitin alusta.

